

ஆர்ப்பாட்டி

பிரதம ஆசிரியர் : க.பரண்தரன்

17

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

மாசி - 2010

60/=

தற்போது எமது HNB நெல்லியடி கிளைக்கு
தூர நாடுகளில் இருந்து உடனடியாக
பணம் அனுப்ப HNB மணிகிராம் சேவை

அந்தக் கரத்திலிருந்து
உங்கள் கரங்களுக்கு

MoneyGram

International Money Transfer

**PATHUM
VIMANA**

Change your life

- ✈ வெளிநாடுகளில் இருந்து அனுப்பப்படும் பணம் மணிகிராம் மூலம் இலகுவாகவும் விரைவாகவும் HNB ஊடாக உங்கள் கைகளில்.
- ✈ HNB நெல்லியடிக் கிளையில் சிமம் எதுவும் இல்லாமல் மிகவும் இலாபகரமாகப் பணத்தினை பரிமாறிக் கொள்ளலாம்.
- ✈ பாதுகாப்புடன் கூடிய உயர் கணனி தொழில்நுட்பம், நடைபெறும் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் உரியவரை சென்றடைவதை உறுதிப்படுத்துகிறது.
- ✈ உலகம் பூராவும் உள்ள மணிகிராம் பிரதிநிதிகள் ஊடாக பணத்தினை அனுப்பலாம்.
- ✈ வெளிநாடுகளில் இருந்து பணத்தினை பரிமாறிக் கொள்ள இலகுவான நம்பிக்கையான ஒரே வழி - HNB மணிகிராம்.

ஹற்றன் நஷனல் வங்கியின் தங்கநகை அடகு சேவை

உங்கள் அவசர பணத்தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக
தனித்துவமான பல அனுகூலங்களுடன்

- ஒரு பவுண்டுக்கு ரூ 23,000 வரையான அதிகூடிய கடன் தொகை
- உங்கள் நகைகளுக்கு சேதம் ஏற்படாத வகையில் தரக்கணிப்பீட்டு முறை
- அதிகுறைந்த மாதாந்த வட்டிவீதம் 1.1 %
- நாளாந்த வட்டிக்கணிப்பீட்டு முறை
- பகுதிக்கொடுப்பனவு செய்யும் வாய்ப்பு
- இவற்றுடன் உங்களுக்கு நட்டடன் சேவை வழங்க காத்திருக்கும் உத்தியோகத்தர்கள்

HNB

உங்கள் முன்னேற்றத்தின் பங்காளி

நதிப் பூவள்ளே...

கவிதைகள்

ஆரையூர்த் தாயரை
 கி.க. முரளிதரன்
 வை. சாரங்கன்
 கெகிராவ ஸுலைஹா
 வெ. சூஷ்பந்தன்
 சு. ராகவேந்தர்
 தேவ யாழ்வாசி
 த. விஜயசீலன்
 கருணை ரவி

புதிதான கவிதைகள்

ச. முருகானந்தன்
 கெகிராவ ஸுலைஹா
 கவிஞர் ஏ. கி. பால்
 தி. ஞானசீகரன்
 மன்னார் சிமுதன்
 மாவியூர் தீபன்
 எஸ். பி. குமரன்
 யோகேஸ்வர சீவப்பிரகாசம்

சீருத்த கவிதைகள்

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்
 கவிதை
 எஸ். பார்வதி
 மாசீதன்
 தியந்தளாவ எச். எப். ரீலன்

பேசும் கவிதைகள்

சோ. பத்மநாதன்

கவிதைச் சீருத்த கவிதை

வட அல்வைக. சின்னராஜன்

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

பேசும் இதயங்கள்

உட்படையபடம் - உள் ஓவியங்கள்
 (கன்றி இணையர்)

ஜீவநதி

2010 மார்ச் இதழ் - 17

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரவீரன்

துணை ஆசிரியர்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலம்பிளையார் வீதி
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0778134236

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

Fax : 0212263206

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
HNB - Nelliady Branch
A/CNo.118-00-02-0945701-1

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும்
அனைத்து ஆக்கங்களின்
கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை
எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்
கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச்
செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு
உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- பாரதிதாசன்-

வாசிப்புப் பழக்கத்தை விருத்தி செய்வோம்

'ஜீவநதி'யின் பதினேழாவது இதழ் - ஜனவரி மாத இதழின் தொடர்ச்சியாய் - 'மாத சஞ்சிகையாக ஜீவநதி வெளிவரும்' என்பதற்கான ஓர் அடையாளமாக உங்கள் கைகளில் தவழ்கின்றது. கலை இலக்கிய இருதிங்கள் ஏடாக இருந்த 'ஜீவநதி' மாத சஞ்சிகையாக மலரப்போகின்றது என்ற செய்தி அறிந்து எமக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்தோர் பலர். அதேவேளை, மாதாமாதம் ஒழுங்காக சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர்வதிலுள்ள சிரமங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, அச்சிரமங்களை எதிர்கொள்வதற்கான ஆலோசனைகளை வழங்கியோரையும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்கிறோம்.

எங்கள் முயற்சிகளுக்கும் அப்பால், தொடர்ந்து ஜீவநதியை வெளிக்கொணர்வதற்கு அதன் வாசகர்களதும் படைப்பாளிகளதும் விளம்பரதாரர்களதும் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது என்பதை உங்களிடம் இதயபூர்வமாக நினைவுட்ட விரும்புகிறோம். இன்று மாணவர்களிடையே வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்து போயுள்ளது என்றும், மாணவர்களிடையே மாத்திரமன்றி ஆசிரியர்களிடையேயும் வாசிப்பு ஆர்வமின்மையே இதற்குக் காரணம் என்றும் கண்டனக் குரல் ஒலிப்பதை நாம் எங்கும் கேட்கிறோம்.

சுயகற்றல் முயற்சிகளையும் கூட்டிணைந்து கற்கும் செயற்பாடுகளையும் ஊக்குவிக்கும் வகையில் பாடசாலை நூலகங்கள் கற்றல் வளநிலையங்களாக விருத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனை இன்று முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. உயர்மட்ட கல்விச் செயற்பாடுகளுக்காக நிதி ஒதுக்கீடுகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நிலைமையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இலங்கையில் ஒழுங்காக வெளிவரும் சஞ்சிகைகளின் சந்தாதாரர்களாகப் பாடசாலைகள் இணைந்து கொள்ளின், வெளியீடு, விநியோகம், விற்பனை என்பன தொடர்பான சிரமங்களைக் குறைத்துக் கொள்வதற்கு பாடசாலைகள் உதவுவதோடு, வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் பாடசாலைகளில் முன்னெடுக்கமுடியும். மொழிக் கல்வியோடு இணைந்ததாக மாணவர்களின் வாசிப்புப் பழக்கத்தை விருத்தி செய்யின், மாணவர்களின் படைப்புச் சிந்தனையையும் நுண்ணாய்வுச் சிந்தனையையும் பிரச்சினை விடுவிக்கும் ஆற்றலையும் வளர்ப்பதற்கும் உதவுமுடியும்.

- ஆசிரியர்

பிறழ்வடைந்து செல்லும்

பின்னவீனத்துவம்

ச. முருகானந்தன்

கடந்த நூற்றாண்டில் மனித வாழ்வினதும், பண்பாட்டினதும் அவைங்களைப் போக்கும் நோக்குடன் நவீனத்துவத்திலிருந்து பின்னையை வளர்ச்சியை வேறுபடுத்தும் எண்ணக்கருவில் உருவான பின்னவீனத்துவம் அறிகை விசையாக படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தது. முக்கியமாக நவீனத்துவத்திற்கு எதிராக முகிழ்ந்த இது மார்க்சியத்தையும் கூட ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தை தொடர்ந்து முதலாளித்துவத்தை இனம் காட்டுவதற்கும், அதற்கு எதிரான அலைகளை உருவாக்கி வர்க்கப் போராட்டங்கள் மூலம் முதலாளித்துவ கட்டுமானத்தை உடைத்திடவும் மார்க்சியம் மேலெழுந்து வந்தபோது, சில நவீனக் கருத்துக்களுடன் மேலெழுந்து தோன்றிய நவீனத்துவம் காலப்போக்கில் முதலாளியத்தின் தோன்றாக் காவலனாக மாறி செயலூக்கம் பெற்றது. இவ்வாறு வர்க்க நிலை ஆதிக்கத்தை மேலும் வலுவூட்டி நவீனத்துவம் துணைபோனதால், சமகால நுண்மதி இயக்கத்தின் ஓர் அறிகை விசையாக பின்னவீனத்துவம் மிளிர் ஆரம்பித்தது.

மனிதனின் வாழ்வு முறையிலும், சிந்தனையிலும் பல புதிய விசைகளை ஏற்படுத்திய பின்னவீனத்துவப் பரவல், இதற்கு முன், காலம் காலமாக உருவாக்கப்பட்ட சிந்தனை மரபுகளில் வேர் பாய்ச்சியும், அதே வேளை அறிகை மரபுப் பிறழ்வுகளை உருவாக்கியும், தடங்களைப் பதித்தது. புதிய புதிய செயல்வடிவங்களை முன்னெடுக்கும் உலக முதலாளியம், பாவனையாளர்களின் நுகர்வினை பன்முக நிலைகளில் தூண்டி இயற்கையிலிருந்து விலகிய நவீன ஜீவநதி

விற்பனைப் பண்டங்களை பன்முகமாக உற்பத்தி செய்து மிகையான விளம்பரங்களுடன் நவீன நுகர்வோரை உருவாக்கி தோன்றாச் சுரண்டலை வளர்த்த போது, இந்த நவீன நுகர்வோர் ஆக்கத்திற்கு எதிரானது என்று சொல்லப்பட்டு உருவானதே பின்னவீனத்துவம். முதலாளியத்தை ஏற்காது எழுந்து வந்த இது, ஏற்கனவே முதலாளியத்தை மறுதலித்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த மார்க்சிய சிந்தனைகளை ஒரு புறம் உள்வாங்கியும், மறுபுறம் அதன் சிந்தனைகளை முழுமையாக ஏற்காததாகவும் பயணிக்க ஆரம்பித்தது. பின்னவீனத்துவம் நிரந்தரக் கோட்பாடாக எந்தச் சிந்தனையையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கூடவே தனக்கென்று நிரந்தர கோட்பாடு எதனையும் அது உருவாக்கவுமில்லை. எல்லைகளுக்கு மனித அழிவை எதிர்த்து இயங்கியது.

இதன் ஸ்திரமற்ற தன்மையினால் பரந்துபட்ட துறைகளில் ஊடுருவி அறிகை விசையாக அமைந்த பின்னவீனத்துவம், மார்க்சிய வெளிச்சத்திற்கு உட்படுத்தும் அறிபொருளாக பன்முகப்பட முடியாமல் போனது. மார்க்சியத்தின் கோட்பாட்டு தன்மையை இது எதிர்த்ததனால், மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர்களுக்கு தீனிபோடுவதாகவும் அமைந்தது. ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவவாதிகள் தமக்கு சார்பான அம்சங்களாக பின்னவீனத்துவத்தின் இத்தன்மையை பயன்படுத்தினர். அதே சமயம் அடிப்படையில் தமக்கு எதிரான அம்சங்களைக் கொண்ட பின்னவீனத்துவத்தை அவர்கள் மேலோங்க விடாமலும் செயற்பட்டார்கள். இதனால் வேகமாக வளர்ந்த பின்னவீனத்துவம் அதே வேகத்தில் தேக்கமடைந்து பின்தள்ளப்பட்டது.

உண்மையிலேயே பின்னவீனத்துவம் மார்க்சியத்தை விசாரணைக்கு உட்படுத்தியதேயன்றி முற்று முழுதாகப் பின்தள்ளவுமில்லை. வளர்ந்து வருகின்ற சிந்தனை மரபுகளுக்கு ஏற்ப மார்க்சிய சிந்தனை மரபு எல்லைகளை விரிவாக்கி, அதனைப் புதிய சூழலுக்கு ஏற்றவாறு பிரயோகிப்பதற்கு வலுக்களை விசைப்படுத்திடவும் பின்னவீனத்துவம் இடமளிக்கிறது. எனினும், பின்னையை முதலாளிய வளர்ச்சியை அனுசூலப்படுத்தும் அம்சங்களும் பின்னவீனத்துவத்தில் இருப்பதால் இது நிறைவேறாமல் போனது. இதனால் மார்க்சிய ஆதரவினையும் இது பெறத்தவறிவிட்டது.

மேற்கூறிய இந்த அம்சங்களே பின்னவீனத்துவத்தை முடங்க வைக்கும் முக்கிய காரணிகளாயின. அத்துடன் இதழ் 17

பின்னவீனத்துவம் பற்றி முன்வைக்கப் படும் கருத்துகள் கூட முன்னுக்குப் பின் முரணானவையாக சில அம்சங்களில் இருப்பதை பலரும் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். பின்னவீனத்துவத்தின் அறிதலைப் புகளாக அமைந்த தருகை, தோற்று வாய், மற்றையதன் தொகுப்பமைவு, நியமங்களின் நிலைமாற்றம், ஒருமைத் தன்மையும் பன்மைத் தன்மையும் முதலானவற்றின் விளக்கங்கள் மாறுபட்ட விதத்தில் பின்னவீனத்துவவாதிகளால் முன் வைக்கப்படும்போது ஒருவித குழப்ப நிலையை காண முடிகிறது. பின்னவீனத்துவத்திற்கு தனித்த ஒருநிலை விளக்கம் கொடுப்பது கடினமாக இருப்பதும், அதற்கென ஒரு தத்துவமோ கோட்பாடோ இல்லாதிருப்பதும் சில வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு ஏற்புடையதாக இருப்பினும், அதன் நிலையாமைக்கும் பிறழ்வடைதலுக்கும் கூட வழிசமைக்கிறது. மேலும் பின்னவீனத்துவத்தை ஒரு தனிக் கோட்பாடாக கட்டமைத்திட இதுவரை நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அது அவசியமில்லை என்றும் கருதுகிறார்கள்.

பின்னைய முதலாளியத்தின் நேர் மற்றும் எதிர் அறிகை இயல்புகளை காட்டும் கருத்துக்களின் பதிவுகளாக மேலெழுந்த பின்னவீனத்துவத்திற்கு தனித்த ஒரு கோட்பாடு அவசியமில்லை எனவும் பின்னவீனத்துவவாதிகள் எண்ணியிருக்கலாம். அறிகை முறையிலும் சிந்தனைக் கோலங்களிலும் புதிய விசைகளை ஏற்படுத்திய பின்னவீனத்துவப் பரம்பல், காலம் காலமாக உருவாக்கப்பட்ட மரபுகளில் ஊடுருவியும், அதேவேளை அறிகை மரபுப் பிறழ்வுகளை உருவாக்கியும் தடங்களைப் பதித்தாலும் இதன் கட்டமைப்பற்ற தன்மையினால் குறுகிய காலத்திலேயே இது உச்சங்களைப் போலவே உடைவுகளையும் சந்தித்தமையும் இதன் நிரந்தர கோட்பாடற்ற தன்மையினாலேயே என்று கருத முடியும். இதனால் பின்னைய முதலாளியத்தின் பன்முகத் தாக்கங்களினால் சிதைந்து உருக்குலைந்து போய் அந்நியமாகி நம்பிக்கை வரட்சியை ஜீவநதி

நோக்கி இழுபட்டுச் செல்லும் சிந்தனைகளின் இருப்பியத்தில் பின்னவீனத்துவம் போதிய அழுத்தங்களைக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டது. எனவே தாக்கபூர்வமான கோட்பாடுகளை நிராகரித்தலும் அறிகை விசை மீது நிச்சயமற்ற நம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்தலும், உறுதியான இலக்குகளை பற்றிக் கொள்ள முடியாமல் மனிதரைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி தத்தளிக்க வைத்தலும் என உறுதிப்பாடற்றுப் போனது. இதனால் முதலாளியத்திற்கு எதிரான ஒன்று திரளும் வலுவை இது சிதற வைத்தது எனலாம். ஏற்கெனவே கட்டுமை செய்யப்பட்ட அனைத்துக் கோட்பாடுகளையும் பின்னவீனத்துவம் நிராகரிப்பதனால், அனைத்தையும் இது கேள்விக் குறியாக்கி நிலையற்றதாகவும், நிச்சயமற்றதாகவும், நம்பிக்கையற்றதாகவும் ஆக்கி விடுதலானது இதனையே உடைவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

பின்னவீனத்துவத்திற்கு தனித்த ஒருநிலை விளக்கம் கொடுப்பது கடினமாக இருப்பதும், அதற்கென ஒரு தத்துவமோ கோட்பாடோ இல்லாதிருப்பதும் சில வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு ஏற்புடையதாக இருப்பினும், அதன் நிலையாமைக்கும் பிறழ்வடைதலுக்கும் கூட வழிசமைக்கிறது.

தாக்கமும், அளவை நெறிகளும் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ள உதவுமென்றில்லையென கூறும் பின்னவீனத்துவக் கருத்து பெரும் உரையங்களையும் கோட்பாடுகளையும் நிராகரிக்கும் பிரதானமான பரிணாமமாக விளங்குவதால், விலக்கப்பட்டவற்றையும், பின்தள்ளப்பட்டவற்றையும் எல்லைநிலையில் உள்ளவற்றையும் முன்னிலைப்படுத்துகிறது. முடிந்த முடிவென்றோ மாறா நிலையான கோட்பாடென்றோ எதுவும் இல்லை என்ற இதன் கருத்து இயங்கியல் தன்மையோடு ஓரளவுக்கு இணங்கி நின்றாலும், மெய்மைகளையும் நிராகரித்து விடும் அபாயமும் இதனால் ஏற்படுகிறது.

பின்னவீனத்துவ இலக்கிய உருவாக்கங்களும் கூட பின்னவீனத்துவத்தை, பரம்பலடைவதையும், வளர்த்தெடுப்பதையும் கொண்டு செயற்படாமல் போனதும் இதன் வளர்ச்சி நிலை தேக்கத்திற்கான பிறிதொரு காரணியாகிறது. பின்னவீனத்துவம் ஒரு படைப்புருவாக்கத்தை பல்வேறு நிலைகளுக்கு உட்படுத்துகிறது. பின்னவீனத்துவ படைப்பு என்பதை விட பின்னவீனத்து வாசிப்பு என்பது முக்கியப் படுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக இலக்கியங்கள் பல்வேறு வாசிப்புக்களுக்கு உட்படுத்தப்படலாம் என்ற கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திரத்தை குறிப்பிடலாம். படைப்புகளும் அஃதே இதழ் 17

கட்டுப்பாற்ற சுதந்திரத்தை மொழியிலும், கருத்திலும், உத்தியிலும் மேற்கொள்ளப்படலாம் என பின்னவீனத்துவவாதிகள் கருதுகின்றனர். இது சில எதிர்விளைவுகளுக்கும் இடம் கொடுக்கிறது. பேசாப் பொருளைப் பேசுவதும், புதிய மொழிச் சொற்களை பயன்படுத்தும் பாங்கும் காணப்படுகிறது. இது ஒரு வகையில் பயன்பாடு உடையது. எனினும், புரிதலில் சிக்கலை ஏற்படுத்தி சாமானியர்களை சென்றடைவதிலும், ஊடுருவுவதிலும் தடைகளை ஏற்படுத்துகிறது எனலாம். அறநெறி, ஒழுக்கம் என்பனவும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன.

புதிய புதிய செயல் வடிவங்களை முன்னெடுக்கும் முதலாளியம், நுகர்வோரைப் பன்முக நிலைகளில் தூண்டி நவீன நுகர்வோர் வட்டத்தைப் பெருக்கியது போல பின்னவீனத்துவத்தால் அதிக ஈர்ப்பினையோ, பரம்பலையோ எட்ட முடியவில்லை. இது பின்னவீனத்துவ எழுத்துருவாக்கங்களுக்கும் பொருந்தும். பின்னவீனத்துவப் போக்கோடு உருவான பின்னவீனத்துவ இலக்கியப் படைப்புக்கள் அதனோடு சமாந்தரமாகப் பயணிக்க முடியாமல் சறுக்கல்களையும், சமயங்களில் சரிவையும் தரிசித்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. உச்சங்களை எட்டியது போலவே இதன் உடைவுகளும் வேகமாக நிகழ்ந்தன. இதற்கான காரணம் பின்னவீனத்துவ சிந்தனையாளர்கள் மொழி மற்றும் சொற்களின் நம்பகத் தன்மை பற்றிய பல்வேறு வினாக்களையும் ஐயப்பாடுகளையும் எழுப்பியமையும் ஆகும். ஒரே வகையான வாசிப்பு, ஒரே வகையான பொருளைத் தெரித்தல் என்றிருந்த வாசிப்பின் ஒருமை இயல் தகர்க்கப்பட்டு பன்மை இயல் தோற்றுவிக்கப்பட்டமை வாசகர் பிறப்பு, கதாசிரியர் இறப்பு என்கிற அனுகூல நிலைகளை ஏற்படுத்தியதையும் மறுக்க முடியாது. ஒவ்வொரு ஆக்கத்தின் ஒவ்வொரு முனையிலும் பல விதமான கருத்துக்கள் மறைபொருளாகவும் இருக்கலாம் என்பதையும் பலவித அர்த்தங்கள் பதிந்த அவற்றை வாசகன் ஜீவநதி

இனம்காண வெளித் தலையீடு அவசியமற்றது என்பதும் விமர்சனத்தையே கேள்விக் குறியாக்கும் நிலை பின்னவீனத்துவத்தில் ஏற்பட வழிசமைக்கிறது. மேலும் பின்னவீனத்துவவாதிகள் மொழி மற்றும் சொற்களின் நம்பகத் தன்மை பற்றி எழுப்பும் ஐயப்பாடுகளும், வினாக்களும் பின்னவீனத்துவ இலக்கிய உருவாக்கங்களையே கேள்விக்குள்ளாக்கும் நிலையும் உள்ளது. மொழி தனக்குரிய பலத்தையும் பலவீனத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பதால் மாறுபட்ட கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கிட வழிசமைக்கிறது. இதனால் எழுத்தாளர் சொல்ல வந்ததும் வாசகர் புரிந்து கொள்வதும் மாறுபாட்டையலாம் என்பதை பின்னவீனத்துவவாதிகள் குறிப்பிடுகின்றனர். இங்கு பின்னவீனத்துவத்தின் தகர்ப்பு அல்லது கட்டுமான உடைப்பு சாத்தியமாகிறது. இதனை மேலும் விரிவுபடுத்தி கூறுவதானால், எழுத்தாளன் தனது இலக்கினை அடைய முடியாத தடையாகவும் அவரது நோக்கத்தை முறியடிப்பதாகவும் பின்னவீனத்துவ வாசிப்பு ஏற்படுத்தி விடுகிறது எனலாம். மொழி பற்றிய மரபுவழி அணுகு முறைகளை நிராகரிக்கும் பின்னவீனத்துவம் குறித்த எல்லைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி மொழி சென்றிடக் கூடியவாறு வரைவு எல்லைகளை தோற்றமிழக்க வைக்கிறது. இதனால் மொழி பிறழ்வடைகிறது.

பின்னவீனத்துவ சிந்தனைகளைத் தொடர்ந்து வந்த பல்வேறு அறிகை மரபுகளான நவ வரலாற்றியல், பின்காலனியக் கோட்பாடு, சிறுபான்மைக் கருத்து வினைப்பாடு என்பவற்றில் பின்னவீனத்துவத்தின் செல்வாக்கு பல நிலைகளில் ஊடுருவியுள்ளது. திரிபுபடுத்தப்பட்ட வரலாறு மாசுற்ற வகையிலேயே கையளிக்கப்பட்டு வந்தமையும், அக முரண்பாடுகளைக் கொண்ட சித்திரிப்புக்களாகவும், வர்ணனைகளாகவும் கொண்ட மொழிப்பதில்கள் அதிகால அணியினரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதையும் பின்னவீனத்துவம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. எனினும் தொடர்ந்து வந்த பின்னவீனத்துவ நவீன கலை இலக்கிய உருவாக்கங்கள் இவற்றை துல்லியமாகவும் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தியும் வெளிக்காட்டத் தவறிவிட்டன. பண்பாட்டு நிலைமைகளால் நூலியங்களின் கருவில் ஏற்படும் மாற்றம் பற்றி பின்னவீனத்துவ ஆய்வுகளில் கவனம் செலுத்திய அளவுக்கு பண்பாட்டு உருவாக்கங்களில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. பண்பாட்டை உருவாக்கும் அடி ஆதாரங்கள் பற்றி ஆழ்ந்து சென்றிட இவர்களால் முடியாமல் போய்விட்டது.

கலை இலக்கியம், கல்வி, சமூகவியல், அரசியல், அறிவியல், மெய்யியல் முதலான அனைத்துத் துறைகளிலும் மேலைநாட்டுச் சிந்தனைகளை உருவாக்கும் ஆதிக்கத்தினை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியளவு கீழைத்தேய மக்களைத் தாழ்த்தி நோக்கும் மேல் நாட்டவரின் போலிமுகங்களைக் கிழித்தெறிய பின்னவீனத்துவவாதிகள் தவறிவிட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

எந்த ஒரு செயற்பாடும் வெற்றியடைய வேண்டுமானால் அது மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும். அதிதேவன்

அதன் வளர்ச்சிப் பாதையைச் செப்பனிட முடியும். பின்னவீனத்துவத்தின் நிலையமைக்குக் காரணங்கள் பல இருப்பினும் அதன் மக்கள் மயமற்ற தன்மை முக்கியமானது. சாதாரண மக்களிடம் பின்னவீனத்துவத்தை கொண்டு செல்வதில் பின்னவீனத்துவவாதிகளும், பின்னவீனத்துவ படைப்பாளிகளும் தவறிவிட்டமை அதன் உடைவுக்கு வழி சமைக்கின்றது. பின்னவீனத்துவ படைப்புகளில் இருந்த சிறப்புக்கள் போலவே சிக்கல்களும் நிறையவே இருந்தன. இதன் சிக்கலான வடிவமைப்புகள், மொழிப்பிரயோகங்கள் என்பன புதுமை என்ற பெயரினும், பேசாப் பொருளைப் பேசல் என்ற வகையிலுமாக கவனம் செலுத்திய அளவு, பின்னவீனத்து

வத்தை மேலோங்க செய்வதில் படைப்பாளிகள் கோட்டை விட்டு விட்டார்கள் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. மொழி, பண்பாடு முதலியவற்றில் ஏற்படுத்திய திணிப்பு நிலையினாலும் இது முடங்கிப் போனது.

தனி மனித வாழ்வின் மேம்பாட்டை மையமாகக் கொண்டு துளிர்ந்த பின்னவீனத்துவம், இதனால் அனைத்து சிக்கல்களையும் தீர்த்து விடலாம் என்ற எண்ணக் கருவில் வர்க்க சிந்தனையான கோட்பாட்டினோடு ஒத்துப் போகாமல் விட்டது. எனினும் உழைப்பவனுக்கு உணவில்லாமை, அந்நியமாதலிலிருந்து விடுபட்டு மனித வாழ்வு மேம்பட சுரண்டல் மற்றும் பறிப்பு என்பவற்றை நீக்க இதனாலும் முடியாமல் போனது. மனித சாராம்சத்தை மரபு வழிக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து உடைத்து அதை மாற்றி அமைப்பதிலும் கூட இதனால் முழுவெற்றியை எட்ட முடியாமல் போய்விட்டது.

மொத்தத்தில் நோக்கும் போது பின்னவீனத்துவம் ஒரு கோட்பாடாக முகிழாமல்தான் அதன் பின்னடைவுக்கும் பிறழ்வுக்கும் பிரதான காரணம் என்றால் அது மிகையாகாது.

காட்டில் எறிக்கும் கறுப்புநிலாப் பிஞ்சுகள்

கவலையின்றி நன்றாக
ஊனுண்டு பெருத்து
ஊர்ந்து செல்லாப் பாம்பைப்போல
நெளிந்து நீண்டிருக்கும் - ஓர்
நெடுஞ்சாலை வழியே...
சூரியன் சுட்டுச்சுட்டு
வெயிலில் காய்த்துப்போன
குயில்நிறத் தோலுமெலும்புமாய்
மொத்தமும் நனைந்து
இருசக்கர வண்டியில்
இருபக்கமும் கிழித்துக்கட்டியிருக்கும்
விறகுத்தூக்கு நனையாமல் மூடி
வீழுந்தெழும்பி மல்லுக்கட்டி - அதை
தெத்தித் தெத்தி மிதித்து
பறவை பழகும் மழையில் நனைந்த
காக்காய்க் குஞ்சுகளாய்
விறகு விற்கும்
குழந்தைத் தொழிலாளிகள்.
குளிர் மன்கழிப் பொழுதில் - என்னைக்

கடந்து போகையில் அவைகள் பின்னே
நடந்து போகும் என்னையுமறியா -
என்
சூக்குமச் சுவடுகள்!
மலையும் மரமும்
மாநாடு போகக் கூடும்
காடெனும் இருள்மண்டபத்தே
எறிக்கும் நிலா வெளிச்சத்தில்
பாதித்தூக்கத்தில் நடுநிசியிலெழுந்து
இரசிக்க மறுத்த வறுமைகளோடும்
இரசனைகள் அற்ற வன
ஜீவராசிகளோடும்
ஏட்டுக்கல்வி மறந்து - ஓர்
நாட்டுக்கவியைப் பாடியபடி
நாளைய பசிபோக்க - மீண்டும்
விறகு பொறுக்கி ஊரூராய் விற்கும்
காட்டில் எறிக்கும்
கறுப்பு நிலாப் பிஞ்சுகளாய் - ஏழைக்
குழந்தைத் தொழிலாளிகள்.

ஆரையூர்த் தாமரை

தூய விந்தில் கருக்கொண்ட கர்ணா!
உன் முலைவாசம் அகலுமுன்பே
பூதகீயிடம் பால் குடிக்கப்
புறப்பட்டுவிட்டோம்.

பூதகீயிடமும் பால்குடிப்போம்

வியூகம் அமைத்த கண்ணனும்
வில்வேந்திய அருச்சுனனும்
சிரங்கு சொறிச் சித்தாந்தத்தை
முன்னிறுத்தி
உன் மரணத்திற்கு
உரிமை மனுத்தாக்கல் செய்கிறார்கள்.

கி.சு.முரளிதரன்

இறுதிக்கணத்தில்
தேரினைக்குழியில் இறக்கிவிட்டு ஓடிய
சல்லியனின் சரித்திர சாதனை
சாரையின் வாய்வழியே
உடலினுள் நகரும் தவளையாயிற்று

வித்தை கற்றுக் கொடுத்த பரசுராமன்
ஒரு களையைக் காரணங்காட்டி
வயலையே துவம்சம் செய்யச் சாபமிட்டு
இன்று
முடிவிலி வலியில் முனகுவதாய்
பாசாங்கு செய்கிறான்

இந்திரனின் மாறுவேடத்தைப்
புரிந்தபின்னும்
கவசத்தைக் கழற்றியதால்
புத்திர சோகத்தை
அங்குல இடைவெளியில் தரிசித்தாய்
விசுவாச வரத்திற்காகத் தவமிருந்தாய்
சகோதர யுத்தமே வரமாயிற்று
கடைசியில்
குந்தியின் உறவும்
ஈசலின் ஆயுள் ரேகையாக
துரோகங்களின் ஆரவாரத்தில்
அமைதியானாய்

விடியலைக் கூந்தலில் செருகி மறைத்த
பூதகீயின் பருத்த முலைகளில்
பால் சிந்துகிறது
'மறதி' என்ற தேசிய நோயினால்
ஒன்றுபட்ட நாம்
முலையை நோக்கி முன்னேறுகிறோம்.

மேற்கு அடிவானத்தை கதிரவன் பொன்றிறமாக்கிக்கொண்டு அமிழ்ந்திருந்தபோதே கிழக்குப் புறத்தில் மெலிதாக சந்திரனின் தடம் தெரிந்தது.

‘கிக் கிக்’ என்று குரல் கொடுத்தபடியே முற்றத்தில் உறவாடிக்கொண்டிருந்தன சிட்டுக் குருவிகள். இந்தக் குருவிகளுக்கு இருக்கின்ற சுதந்திரம் மனிதர்களுக்கு இல்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டான் ரவீந்திரன்.

அக்கா செய்தது எந்த விதத்திலும் தவறாக அவனது வாஸியை உள்ளத்திற்குத் தெரியவில்லை. முற்றத்து மணலில் எதையோ கீறிக் கீறி அழித்தபடி அமர்ந்திருந்த அவனது மனம் முழுவதும் வசந்தியக் காவைச் சுற்றிச் சுற்றியே வந்து கொண்டிருந்தது. வசந்தியக்காவுக்கு முப்பது வயதுவரை கலியாணம் செய்து வைக்காமலிருந்தது யார் தவறு?

தீ

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

காலையிலிருந்து வீட்டில் யாரும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. அம்மா அடூப்பு மூட்டாததால் அவனுக்கும் வயிறு காய்ந்துகொண்டிருந்தது. காலையில் சிறிதுநேரம் சிங்கம் போல் கர்ச்சித்துவிட்டு அப்பா ஒரு மூலையில் போய் முடங்கிவிட்டார். அம்மா ஆற்றாமையால் நெஞ்சத்தில் தோன்றியதை யெல்லாம் ஒப்பாரியாக்கி அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். பாசப்பெருக்கினாலும், ஆற்றாமையினாலும், அதிர்ச்சியினாலும் அவ்வப்போது அழுது வடிவதும், ஓய்ந்து போவதுமாக இருந்த அவளைப் பார்க்க ரவீந்திரனுக்கு மனது வலித்தது, வசந்தி, கந்தசாமியோடு ஓடிப்போனதை நியாயப்படுத்தி அவன் கதைத்தாலும் யாரும் ஏற்கப்போவதில்லை.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் வந்த கனகம்மா மாமி, எரியும் நெருப்பில் எண்ணை ஊற்றிவிட்டது போல் அவர்களது வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சிவிட்டுப் போயிருந்தாள்.

“இப்படி நடக்குமெண்டு எனக்கு எப்பவோ தெரியும், சாதி குறைஞ்சுவனைச் சினேகிதன் எண்டு வீட்டிலை அண்டிப் பழகினது உன்ர மோனோட பிழை,” ஓங்காரமாக ஒலித்த கனகம்மா மாமியின் வார்த்தைகள் காற்றில் கலந்து வந்து ரவீந்திரனின் செவிப்பறையில் மோதியபோது ரவீந்திரனுக்கு எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. இதே மாமிதான், அவரது மகன் குகனுக்கு வசந்தியைக் கேட்டுப் போனபோது தட்டிக்கழித்துவிட்டு, சீதனத்திற்காக வெளியூரில் பெண் எடுத்தவர் என்ற நினைப்பு மனதில் தோன்றவே, காறி உமிழ்ந்தான்.

“நானைக்கு உன்ர மற்றக் குமருகளை எப்படிக் கரைசேர்க்கப் போறாய்?.. இனி எங்கட ஆக்கள் உன்ர வீட்டில் சம்பந்தம் வைப்பினமோ?”

அம்மா ஆற்றாமையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள், சீற்றத்தை மனதில் அடக்கிக் கொண்டு ரவீந்திரன், எரித்து விடுவதுபோல மாமியை நோக்கினான். ‘இங்கே இருக்கிறபோதும் அவளை வாழவிடவில்லை. போனவளை யெண்டாலும் நல்லாக வாழ விடுங்களேன் மாமி...’ அவனது குரல் காரமாக ஒலித்தது.

மாமி சடாரென்று ‘நான் வாறன் சரசு...’ என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு விருட்டென்று புறப் பட்டாள். துயரத்தைச் சிரிப்பில் மறைத்துக் கொண்டு அம்மா தலையைசைத்து விடை கொடுத்தாள்.

திடீரென்று யாரோ ஒழுங்கையில் இருமி காறாப்பும் சத்தம கேட்டது. 'டேய் ஆற்றா வீட்டிலை...? மாணம், ரோசம் இருந்தால் எளிய சாதியோட கூட்டிவிட்டுட்டு சத்தம் போடாமல் இருப்பினமே?"

அவன் செவிமடுத்ததுக் கேட்டான். மாமாவின் குரல், இப்போதெல்லாம் அவர்கள் வீட்டு நன்மை தீமைகளில் கலந்துகொள்ளாத மாமா சத்தம் போடும்போது ரவீந்திரனுக்கு வெறுப்பாகவும் சீற்றமாகவும் இருந்தது. மாமா சத்தம் போட்டபடி போய்விட்டார். உள்ளே வரவில்லை.

வானத்து நிலா மெல்ல மெல்ல எழுந்து வந்து உலகுக்கு ஒளி யூட்டியது. ரவீந்திரன் இன்னமும் முற்றத்து வேப்ப மரத்தின்கீழ் அமர்ந்திருந்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். வசந்தி கந்தசாமியைக் கைப் பிடித்ததில் அவனுக்கு மாறுபாடல்லா விட்டாலும், இதனால் இப்படியொரு இக்கட்டும், பெற்றோர்க்குத் தலைகளிவ்வும் ஏற்பட்டு விட்டதே என அவனது மனது கனத்தது. அவளும் தான் வேறு என்ன செய்வார்? தனது விருப்பத்தை வீட்டில் தெரிவித் திருந்தால் ஒரு யுகம்பமே வெடித்திருக்கும். மாற்று வழி இல்லாததால் தான் அவள் ஓடியிருக்கிறாள்.

'கிறீச்' என்று படலை திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் ரவீந்திரன், அவனது மாமா, சித்தப்பா, குஞ்சியப்பு, குமாரசன்னை, கவி மச்சான் என்று கூட்டமாக வந்தார்கள். நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ எட்டிப் பார்க்காத சின்ன மாமா கூட வந்திருந்தார்.

திண்ணையிலிருந்த சரசு, 'இஞ்சாருங்கோ... என்ற அண்ணார், உங்கட தம்பி எல்லாரும் வந்திருக்கினம்... எழுப்புங்கோ...' என்று ஆறுமுகத்தை எழுப்பினாள். எழுந்த ஆறுமுகம், திண்ணையிலிருந்து இறங்கி முற்றத்திற்கு வர, சரசுவும் பின்னால் வந்தாள். அம்மாவும், அப்பாவும் வருவதைக் கண்ட ரவீந்திரனும் எழுந்து கொண்டான். மாமாவின் அட்ட காசமான குரல் அவனை ஒரு கணம் சினம் கொள்ளவைத்தது. 'ஓடினது தான் ஓடினாள்... எங்கட பொடியனொருவன் எண்டாலும் பரவாயில்லை... வீடு வாசலுக்கு அண்ட முடியாத சாதியோட ஓடியிருக்கிறாள் ...!' தனது கௌரவமே சிதைந்து விட்டதாக குதித்தார். கள்ளிறக்கும் சின்னானுடைய மனைவியுடன் இரகசியத் தொடர்பு வைத்திருக்கும் மாமா இப்போது சாதி பற்றி கதைக்கும் போது ரவீந்திரனுக்கு மனதில் சிரிப்பும் வந்தது.

"நாங்கள் இனி தலை நிமிர்ந்து ஊருக்குள்ள நடக்க முடியாது... நாக்கைப் பிடுங்கிக் ஜீவந்தி

கொண்டு சாகலாம்..." என்றார் சித்தப்பா. 'சாக வேண்டியது தானே' என்று முணுமுணுத்தான் ரவீந்திரன். எவ்வளவு பணம் வைச்சிருந்தும் அக்காவின் கலியாணத்தை நடத்திட சல்லிக்காசு கூட உதவிசெய்ய முன்வராத சித்தப்பா தான் இப்போ வெட்டி முழுக்குகிறார்.

"அயலட்டையில் இருந்துகொண்டு என்ன பார்த்துக் கொண்டிருந்தனீங்கள் எண்டு இனசனம் எங்களைத்தான் கேட்கப் போகுது..."

"சரி போனது தான் போனாள்... எங்காவது கண்காணாத இடத்திற்குப் போயிருக்கலாமே? பக்கத்திலை இருக்கிறாள்... என்ன திமிர் இந்த மீன்பிடிக்காரனுக்கு..." மூன்று நேரமும் மீனில்லாமல் சோறு இறங்காத குஞ்சியப்பு கூறினார்.

இதுவரை மௌனமாக இருந்த ஆறுமுகம் வாயைத் திறந்தார். 'செத்துப் போனவளைப் பற்றி இனி என்ன கதை?... ராத்திரியே என்ற மகள் செத்துப் போயிட்டாள்... நான் அவளைக் குடி முழுகியிட்டன்.'

அப்பா சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ரவீந்திரனுக்கு சுடச் சுட நாலுவார்த்தை கூற மனம் உன்னியது. எனினும் மரியாதையின் நிமிர்த்தம் மௌனம் காத்தான்.

"நல்ல கதை சொல்லுறியள்... தலை முழுகியிட்டன் எண்டு பேசாமல் விட்டால் நாளைக்கு எங்களை ஒருத்தரும் மதிக்காங்கள்... எங்கட குமருகளில் எல்லாம் கை வைக்கப் பார்ப்பாங்கள் தட்டுத் தட்டி வைக்காட்டில் சரிவராது..."

"அவளை இழுத்துக் கொண்டு வர வேணும்... வெளிக்கிடுங்கோ... இரண்டிலை ஒண்டு பார்த்திட்டுத்தான் போறது.. சரசு, உந்த வெத்திலைத் தட்டை ஒருக்கால் கொண்டு வா..."

"என்ன அண்ணை... இனியும் இந்த வீட்டிலை வாய் வைக்கப் போறியளே... வெத்திலையும் வேண்டாம்... தண்ணியும் வேண்டாம்..." தினமும் சின்னான் வீட்டில் பொரிச்ச மீனும் கள்ளும் அடிக்கும் சித்தப்பா தான் கூறினார்.

இதுவரை பேசாமலிருந்த ரவீந்திரனின் மனதில் கலகம் தொடது. "மாமா... சித்தப்பா.. வேண்டாம்.. அவள் எங்கேயெண்டாலும் நல்லாக வாழட்டும்... சண்டை வேண்டாம்..."

"போடா செம்மறி.. உன்னாதான் எல்லா வினையும் வந்தது... சிநேகிதன் எண்டு வீட்டிலை அண்டப் போய்த்தான் இவ்வளவு கலிசை கேடும்..."

"நீ சின்னப் பொடியன்... உனக்கு ஒண்டும் விளங்காது... முளையிலையே கிள்ள வேணும்..."

ரவீந்திரனை யாரும் ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை. தமக்குள்ளே பல ஆலோசனைகளை நடாத்தி இறுதியில் எல்லோரும் ஏகபோக முடிவுக்கு வந்தனர்.

நிலவு நடுவானத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் எழுந்து கந்தசாமியின் குடிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ரவீந்திரன் செய்வதறியாது தவித்தான்.

சினத்துடன் புறப்பட்ட அவர்கள் கந்தசாமியின் குடிசைக்குத் தீ வைத்தனர். மெல்ல மெல்ல மூண்டு பக்கென்று பத்திக்கொண்ட தீச்சுவாலைகள் அவனது குடிசையை இரையாக்கிக் கொண்டிருந்த போது, பதைத்து எழுந்த கந்தசாமியும், வசந்தியும், குடிசையிலிருந்த ஏனையோரும் தமது உடமைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு உயிரைக் காத்திட வெளியே பாய்ந்து வந்தார்கள்.

தீயின் நாக்கு குடிசையின் மீது சீறிப் பரவிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில், வெளியே வந்த அவர்களை தடி, பொல்லு கொண்டு தாக்கினார். கந்தசாமியைச் சுற்றி சூழ்ந்து நின்ற அவர்கள் மாறி மாறி அவனைத் தாக்கவே அவன் நிலைகுலைந்து போனான். "இவனை அடிச்சுக் கொல்ல வேணும்..." வெறிபிடித்த கத்தலுடன் கந்தசாமி மீது சரமாரியாக அடிகள் வீழ்ந்தன.

"ஐயா... ஐயோ..." என்று அறையியபடி கந்தசாமியின் மீது போர்வையாய் படர்ந்த வசந்தியின் மீதும் ஓரிரு அடிகள் வீழ்ந்தன.

துடிதுடித்துப்போய் ஓடிவந்த ரவீந்திரன் புலியாய் பாய்ந்தான். அவனது கையிலும் ஒரு கெவர் பூவரசம் தடி ஒரு சுழற்றில் எல்லோரும் ஒதுங்கினார்.

"இன்னும் ஒரு அடி அக்காவினையோ, கந்தசாமியினையோ விழுந்தால் கொலை தான் விழும்..."

யாருக்கும் அவனிடம் நெருங்கத் தைரியம் வரவில்லை. இதற்கிடையில் கூடிவிட்ட கந்தசாமியின் உறவினர்களும் துணைக்கு வந்தனர். இதைக் கண்டதும் அவர்கள் தயக்கத்துடன் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

தீப்பரவிய குடிசையை அணைக்கக் கூடிநின்றவர்கள் எடுத்த முயற்சி சித்திக்கவில்லை. அவனது கண்முன்னாலே எரிந்து சாம்பலாகும் தனது வீட்டையும், உடமைகளையும் கண்டு துடிதுடித்தான் கந்தசாமி.

"கலங்காத மச்சான்... கடவுள் கொடுத்த கையுட்காலும் இருக்கு.. இப்ப எரிஞ்ச சாம்பலானது உனது வீடு மட்டுமல்ல.. சாதி என்னும் அரக்கனும் தான்"

ரவீந்திரன் அவனை ஆரத்தமுவினான். வசந்தியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் □□□

ஒநாயின் ஒரு நொடி

மழையிருட்டில்
மணித்துளிகள்
கருக்கட்டும் வேளை
இந்த விநாடி என்னை
இழுத்தும் போடும்
ஒரு பெருவெளியில்

ஐம்புலன்களும் உறைந்துபோய்
தோலுரிந்து
யின்சாரக் கம்பிகளில் எஞ்சிய
மழைத்துளியாய் தொங்கும்
அடுத்த மணித்துளி

பெயர் தெரியாத
நீறமற்ற பூவில்
நகங்களால் - இப்போதைக்கான
தேவைகளை

எழுதிவைத்து நீயிர்கிறேன்
அச்சாணியற்ற காலவாகனம்
மோதப்போகின்ற சுவர்கள்
புதுப்பிக்கப்படுவதை
உறுதிப்படுத்தி
நிற்பது போல
நடக்கிறது காலம்

எப்போது வருமென்று
தெரியாவிட்டாலும்
என் ஆத்மவிடுதலை
சுமந்துவரும் மணித்துளிக்காய்

ஒநாயாகக் காத்து இருக்கிறேன்

காலம் அகாலமானதொரு
நொடியில்!

வை. சாரங்கன்

அதிசய எழுத்து வன்மை : கு.அழகிரிசாமி

கெகிறாவ ஸஹானா

ஒவ்வொரு வருடமும் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு சிறுகதைத் தொகுப்பை (பழைய பாடத்திட்டம்) நான் கற்பிக்கும்போது, 'தவப்பயன்' என்ற கு.அழகிரிசாமியின் கதையை பெரிய பயத்துடனேயே தொடங்குவேன். இச்சிறுகதையை என்னால் சரியாக மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முடியுமா? அது குறிக்கின்ற சகல பொருள்களையும் என்னால் அவர்களுக்கு உணர்த்த முடியுமா? கதை முடியும்வரை அவர்களது கவனத்தை ஈர்த்து வைத்திருக்க இயலுமா? இதில் கையாளப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சொற்களை எழுது மொழியில் சரிவர விளக்க முடியுமா? அதில் விரவி வருகின்ற இந்து சமயம் சம்பந்தமான சொற்றொடர்களுக்கு முஸ்லிம் மாணவர்களைப் பரிச்சயப் படுத்த முடியுமா?

இவ்வாறான பல சிக்கல்களோடும், சிந்தனைகளோடும் கதையைத் தொடங்குகின்றபோதும் அதன் ஆரம்ப வரிகளிலேயே மாணவர்கள் வசீகரப்பட்டுப் போவார்கள்.

'சுவாமி நிர்மலானந்தரை ஒருநாள் மாலை திடீரென்று ஆஸ்ரமத்தில் காணவில்லை' என்று கதை தொடங்கும். மாணவர்கள் லயித்து நிற்பார்கள். இடையிடையே அவர்கையாளுகின்ற உவமைகள், உருவகங்கள், வட மொழிச்சொற்கள், இந்து தர்மம் பற்றிய குறிப்புகள்... விளக்குகையில் மூச்சு வாங்கும்.

நந்தவனத்தில் ஒரு ஆண்டி

நாலாறு மாதம் கிறைவனை வேண்டி

கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி - அதைக்

கூத்தாழிக் கூத்தாழிப் போட்டுடைத்தாண்டி

என்ற சித்தர் பாடலையும், "ஊருக்கு உழைத்திடல் யோகம்", "பக்கத்திருப்பவன் துன்பம் தன்னைப் பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணியமூர்த்தி" முதலிய பர்ரதி பாடல் அடிகளையும் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்வேன். என்ன ஆச்சரியம்! மாணவர்கள் எந்தக் கஷ்டமும் இன்றி குழப்பமும் இன்றி கதையை விளங்கிக் கொள்வார்கள்; சுவாமி நிர்மலானந்தரின் தவப்பயன் பற்றி கருத்துரையும் எழுதுவார்கள்.

சுவாமி நிர்மலானந்தர் கடும் தபசி, தபசின் வலிமை காரணமாக அவர் கள்ளிப்பழங்களையும் உண்பார்; சப்பாத்திப் புதரின் மீதும், கருங்கல் பாதையின் மீதும் உறங்குவார். ஒருநாள் அவர் நிஷ்டையில் இருக்கும்போது ஒரு நல்ல பாம்பு அவரைக் கடித்து விடுகிறது. அவர் இறந்து விடுகிறார். அவரது ஆன்மா சுவர்க்கம் புகுகின்றது. பதினைந்து நாட்கள் சுவர்க்கத்தில் வாழ்கிறார். ஆயினும், அவரால் சுவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அனுபவிக்க முடியவில்லை. பரமாத்மாவுடன் சங்கமமாவதையே ஆவனுடன் எதிர்பார்க்கிறார். பதினாறாம் நாள் அவருக்கு அந்த அத்வைத நிலையை வழங்குவது என்ற உத்தேசத்துடன் கடவுள் அவரைக் காண வருகிறார். முனிவரின் ஆன்மாவிடம் "சுவர்க்கம் எப்படி இருக்கிறது?" என்று வினவுகிறார். "சுவர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் பேதம் காணும் அந்த சரீர பரிசோதகன் என்றோ எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டான் என்பது தாங்கள் அறியாதது அல்லவே!" என்று சுவாமி விடை சொல்கிறார். கடவுள் யோசிக்கிறார். சுவர்க்கத்திற்கும், நரகத்திற்கும் பேதத்தை உணரத் தெரியாத இந்த ஆன்மா பரப்பிரம்மத்திலும் சுகம் காணப்போவதில்லை என்று அவருக்குப் படுகிறது.

சுவாமிகள் இறந்து சரியாக பதினாறாம் நாளில், அவரது ஆசிரமத்தில் அவரது கல்றையின் மீது அன்றுதான் பிறந்த அணில் குஞ்சு ஒன்று, காலை இளவெயிலை

சந்தோஷமாக அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கிறது! இதுதான் கதை!!

எத்தனைமுறை வாசித்தாலும் அலுக்காத, ரம்மியமான, லாவகமான மொழிநடை! எந்த இடத்திலும் கடினமாக உணரவைக்காத ஆனால் அரும்பதங்கள் மலிந்த கதைப்பின்னல்...!

“நல்ல நிலா அடித்தது”, “இப்படி ஒரு மைல் நடந்தார்கள். ஒரு மைலுக்கு மேலும் நடந்தாய் விட்டது” ஆகிய சாதாரண வரிகளே உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விடும்.

“ஆனால் பாம்பு இவர்களை நோக்கி வரவில்லை. வேறு திசையில் நெளிந்துவிட்டது. பாறையின் மேல் மின்னி நெளிந்த அந்த சரீரம், பாறையில் ஏதோ விஷ உற்று கிளம்பி வடிந்தது போல் இருந்தது”

“வாயில் கொப்பளித்த நுரை சிலந்திப்பூச்சியின் நூல்களைப் போலக் காற்றில் ஆடி அறுந்தது. நிர்மலானந்தரின் மண்ணுலகத் தொடர்பு நுரை நூலைக் காட்டிலும் இலகுவாக, அவ்வளவு அரவம் அற்று அறுபட்டது”

“நிர்மலானந்தர் மறைந்தார்; நிர்மலானந்தம் எஞ்சியது”

“எழுதக் கிளவிக்கு நாயகனாக இலங்குபவனுக்குப் பேசாத சிந்தை, தாய்மொழியைப் போலப் பரிசீலிக்கப்பட்ட வஸ்து. நிர்மலானந்தரின் திகைப்பு அவருக்குப் புரிந்தது” போன்ற அடிகளைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா? எவ்வளவு சிக்கலான விடயம்..! எவ்வளவு எளிமையாக விளக்கப் பட்டுள்ளது...!

நெஞ்சில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம்... இயலாமை... வியப்பு... பளபளக்கும் மின்னுணர்வு... இதைப் போல ஒரு கதையை இதற்கு முன்போ, பின்போ யாரும் எழுதியிருக்கிறார்களா என்ற கேள்வி எழுந்து, இறுதியில் “இல்லை”, “முடியாது” என்ற விடையாகி நிற்கும். இந்த முறையோ இந்த வருடத்துடன் இக்கதையை மாணாக்கருக்குக் கற்பிக்கும் சந்தர்ப்பம் முடிந்துவிடப்போகிறதே என்ற கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது!

இந்த அற்புதமான எழுத்துக்குச் சொந்தக் காரரே கு. அழகிரிசாமி, ஜீவநதி

(1923.11.23 - 1979.07.05) தமிழகத்தில் கோவில்பட்டி அருகில் இடைச்செவலை எனும் கிராமத்தில் பிறந்தார். தனது கரிசல் மண்ணை அதிகம் நேசித்தார். 47 ஆண்டுகள் மட்டுமே இவ்வகையில் வாழ்ந்தார். டோல்ஸ்டாயும், செகோவும், கார்க்கியும் இவரது முன்னோடிகள். ‘மணிக்கொடி’யின் கடைசிக்கால எழுத்தாளரான இவர் ‘சக்தி’யில் கடமையாற்றிவிட்டு, மலையாசென்று, அங்கு ‘தமிழ் நேசன்’ என்னும் பத்திரிகையில் கடமையாற்றினார். அறுபதுகளில் மீண்டும் இந்தியா வந்து ‘நவசக்தி’யில் கடமையாற்றினார்.

“நான் அவரைக் கடைசியாகச் சந்தித்தபோது அவர் ‘சோவியத் நாடு’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்திருந்தார். முதல் மாதச் சம்பளம் கூட அவர் வாங்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.. திடீரென்று அவர் நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டார். அவரது மறைவு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான நஷ்ட உணர்வை ஏற்படுத்தியது. சில கணமேனும் அவரைச் சந்தித்தவர்களுக்கு ஓர் அற்புதமான மனிதரை இழந்துவிட்ட நஷ்டம். மனைவி, மக்களுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை வார்த்தைகளால் வருணிக்க முடியாது. தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ‘சக்தி’ பத்திரிகை பற்றி நினைவிருப்பவர்கள் உணரமுடியும்.

“எனக்குத் தெரிந்தவரை வயசு காரணமாகவோ, வாழ்க்கை நெருக்கடியினாலோ ஒருக்காலும் வற்றிவிட முடியாத ஜீவநதி போன்ற இலக்கிய உற்று அழகிரிசாமி! சென்னை மியூசிக் அகாடமி பக்கம் போனால் அவரையும், ‘சக்தி’ காரியாலயத்தையும் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை” என்று ஜெயகாந்தன் அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

இவரது ‘அன்பளிப்பு’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்ய மண்டல விருது வழங்கப்பட்டபோது அதைப்பற்றி அவர் உயிருடன் இருக்கவில்லை. மணிக்கொடிகால எழுத்தாளர் களைப்போல் உறுதியும், வன்மையும் கொண்ட உத்வேகத்துடன் கதைகூறும்போக்கு இவரது கதைகளில் குறைவாக இருந்தபோதிலும், தான் எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருளை அடிநாதமாகக் கொண்டு கதையை வளர்த்துச் சென்று, வாசகனை இழுத்துக் கதைகூறியவர் எனலாம்” என்று திரு. இ.க.சிவஞானசுந்தரம் M.A. கூறுகிறார்.

“தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு அழுத்தமான காவிய மரபு தந்தவர் கு.அழகிரிசாமி. இவர் கதை சொல்லும் கலை கைவரப் பெற்றவர். கருத்துச் செறிவும், சம்பவச் செறிவும், அமைதியான நடையும்கொண்ட இவரது கதைகள் காவிய மரபின் தொடர்ச்சியாக எண்ண வைத்தன” என்று கலாநிதி S.S. ஆனந்தன் புகழ்ந்துரைக்கிறார். இவரது ‘தவப்பயன்’ என்னுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் போக, அதிர்ஷ்டவசமாக, க.பொ.த. சா/த மாணவர்களது ‘தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும்’ பாடநூலில் (புதிய பாடத்திட்டம்) கு.அழகிரிசாமிஎழுதிய ‘கவிச்சக்கர வர்த்தி’ என்ற நாடகத்தின் ஒரு பகுதியை படிக்கும் பேறு என்னுள் இன்னொரு வகையான உணர்வை ஏற்படுத்திற்று. அவரது எழுத்தின் தாளயைப் பிரவாகத்தில் நான் மூழ்கிப் போனேன்.

கம்பன் என்ற மாகவிஞன் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருப்பானோ, அப்படியே அவனைப் படம்பிடித்துக் காட்டிற்று அந்த நாடகம், தப்பும், தவறுமாகவே பாடப் பத்தகத்தில் அந்நாடகம் பிரசுரிக்கப் பட்டிருந்தது, என்ற போதிலும், அதன் உணர்ச்சியுள்வமான பாத்திரவாழ்ப்புகள் வியப்பையும், இன்ப உணர்வையும் உண்டின.

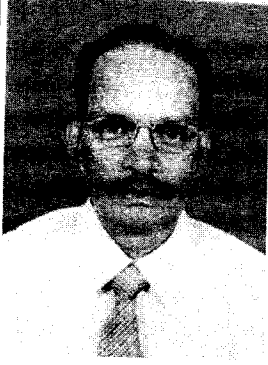
ஒட்டக்கூத்தரவிட மிக இளைய வரான கம்பர், குலோத்தங்க சோழமன்னன் ராமகாதையை எழுதச் சொல்லும்போது, தான் இளையவர் என்ற காரணத்தைக்காட்டி, அவ்வேண்டு கோளை மிக அடக்கமாக மறுத்து, ஒட்டக்கூத்தரே அதற்குத் தகுதியானவர் என்று கூறுகிறார். ஆனால், மன்னர் வற்புறுத்துகிறார். இருவரும் காவியம் எழுதுவதற்கு இணங்குகின்றனர். இருவருக்குமிடையேயும் பரஸ்பரம் நட்பு இருந்த போதும், உள்ளூர கருத்து வேற்றுமையும் நிலவுகின்றது. மன்னர்களைப் போற்றும் புகழ் இலக்கிய வகை களான உலா, கோவை, கலம்பகம், பரணி ஆகியவற்றின் பொய்யுரைகளை இகழ்ந்து பேசும் நவீன சிந்தனையாளராக கம்பர் தரிசனம் தருகிறார்; மன்னனின் கட்டளைக்கிணங்கி அரண்மனையிலே தங்கியிருந்து காவியம் பாடவிழையாமல், தன்னை ஆதரித்துக் காத்த சடையப்ப வள்ளலிடம் மீண்டு, அவருடைய இல்லத்திலேயே காவியத்தை அரங்கேற்றுகிறார்; பெண்களையும், சிறுவர்களையும் அலறித்துடித்துக் கெஞ்ச வைக்கும் போர்க்கள வெற்றியினால் மன்னனுக்கு என்ன பெருமை என்று மனிதாபிமானம் பேசுகிறார்; சாதாரண மக்களின் பேச்சு வழக்கில் உள்ள 'துமி' என்ற சொல்லைத் தனது காவியத்தில் பயன்படுத்துகிறார்; அதற்கு தகுந்த விளக்கமும் கூறுகிறார்; இதுகுறித்து ஒட்டக்கூத்தருக்கு ஏற்பட்ட மனக்கசப்பை வெகு நாகரிகமாக சீரணித்துக்கொள்கிறார்; இறுதியில், துவேஷம் கொண்ட கூத்தர் தான் இயற்றிய இராமாயணச் சுவடிகளைக் கிழித்தெறிய மிகுந்த கவலை கொள்கிறார்; அதிர்ஷ்டவசமாகத் தன் கையில் சிக்கிய

'உத்தரகாண்டம்' பகுதியை எடுத்து பாதுகாத்துக் கொள்கிறார். கம்பராமாயணத்தில் ஒட்டக்கூத்தரின் உத்தரகாண்டம் எவ்வாறு வந்தது என்பதற்கு மிக அருமையான வரலாற்று நிரூபணம் கிடைத்துவிடுகின்றது இங்கு.

அதுமட்டுமல்ல, கூத்தர் கம்பர் மீது கொண்ட பொறாமை, குலோத்தங்கன் தமிழுக்கு வழங்கிய பெருமதிப்பு, சடையப்ப வள்ளலுக்கும், கம்பருக்கும் இருந்த மிக நெருக்கமான நட்பு, பெண்களுக்கு கம்பர் வழங்கிய கௌரவம் எல்லாம் கூட இலக்கியபூர்வமாக உணர்த்தப்படுகின்றன. இந்நாடகத்தை எழுதுவதற்கு அவரே ஆராய்ச்சியாளராகவிருந்து ஆராய்ந்து குறிப்பெழுதிப் பதிப்பித்த கம்பராமாயணமும், அறிஞர் பெருமக்களிடமிருந்து அவர் நேரடியாகச் சேகரித்த தகவல்களும் உதவியிருக்கின்றன. "அவர் எழுதி, சேவா ஸ்டேஜ் குழுவினரால் மேடையில் நடத்தப்பட்ட 'கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்' கம்பனைப் பற்றித் தமிழுக்கு ஒரு புதிய வடிவத்தைக் காட்டியது" என்கிறார் ஜெயகாந்தன். கு.அழகிரிசாமி பணியாற்றிய 'சக்தி பத்திரிகையை மிகவும் புகழுகின்ற அவர், கு.அழகிரிசாமியின் கதைகளை தான் ஏற்கனவே மனம் பறிகொடுத்துப் படித்திருந்ததாகவும் கூறுகிறார். அவர் மலேசியாவிலிருந்து வந்த பிறகு அவருடன் பரிச்சயம் கொண்டதாகவும், தன்னைவிட பத்து வயது மூத்தவரான கு.அழகிரிசாமிபுடன் மிக நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பத்தை அவர் தனக்கு வழங்கியதாகவும் மேலும் எழுதுகின்றார். "இராமாயணத்தைக் கம்பர் பாடியது அதிமானுட சாதனையாகும். அவரது வரம்பற்ற பேராற்றலும், ஆழ நீளங்களும் அறிய முடியாதவை. அவரது அகண்டாகாரமான சக்தியையும், குணச்சித்திரத்தையும் பூரணமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதற்கு அவரே மீண்டும் வந்தால்தான் உண்டு. அவருடைய விஸ்வரூப தரிசனத்தை முழுமையாகப் பார்க்கவே முடியாது என்றால் முழுமையாகச் சித்திரிப்பது எப்படி?" என்று வினவும் கு.அழகிரிசாமிபின் வசனங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்ற கவிஞர் த.துரைசிங்கம், கம்பரின் சித்திரத்தை வரைவதில் கு.அழகிரிசாமி பெருமளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளாரென்றால் அது மிகையல்ல என்று விதந்துரைக்கிறார்.

சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், நாடகம், கவிதை, கீர்த்தனை, நூற்பதிப்பு எனப்பட துறைகளிலும் ஈடுபாட்டுடன் விளங்கிய கு.அழகிரிசாமி கம்பராமாயணத்தையும், காவடிச் சிந்தையும் பதிப்பித்துள்ளார் என்றும், 'சிர்க்கவில்லை', 'தவப்பயன்', 'காலகண்டி', ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும், 'காளிவரம்', 'மூன்று பிள்ளைகள்' ஆகிய சிறுவர் கதைத் தொகுதிகளையும், 'டாக்டர் அனுராதா', 'தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை' முதலிய நாவல்களையும், 'கவிச்சக்கரவர்த்தி', 'வஞ்சமகள்' முதலிய நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார் என்றும் குறிப்புகள் கூறுகின்றன என்றபோதும், அவரது மேலே விளக்கியுள்ள இரு ஆக்கங்களைத்தவிர வேறெதையும் நான் இதுவரை படித்ததில்லை என்ற உண்மையையும் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும். இவரது ஏனைய படைப்புக்களைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறேன். □□□

நேர்காணல்

ஈழத்தின் மூத்த கவிஞரும், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையின் முன்னாள் அதிபரும், மொழி பெயர்ப்பாளரும், சிறந்த மனிதாயதவாதியுமான சோ.ப. என்று இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்படும் திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்களை 'ஜீவநதி' வாசகர்களுக்காக அணுகினோம். அவருடனான நேர்முகத்தை இங்கு தருகின்றோம்.

(1) ஈழத்து மூத்த கவிஞர்களுள் ஒருவரான உங்களது படைப்புக்கைப் பிரவேசம் குறித்து சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்: படைப்பு உந்தல் என்னுள் மாணவப் பருவத்திலேயே இருந்தது - அதுவும் கவிதை புணையலாம் என்ற நம்பிக்கை. பதினாறு வயதில் யாழ். இந்துக் கல்லூரி வெளியிட்ட 'இந்து இளைஞ'னில் வெளிவந்த "யாழ்ப்பாணம்" என் முதற் படைப்பு. 'சுடர்' மகேந்திரன் என்று பின்னாளில் பேர் பெற்ற மூத்த மாணவர் வெளியிட்ட 'சுடரில்' வெளிவந்த பாரதி பற்றிய கவிதை. புதுமைலோலனை ஆசிரியராகக் கொண்டு "வரதர்" வெளியிட்ட ஆனந்தன் பத்திரிகையில் சில கவிதைகள். நவரத்தினசாமி பாக்கு நீரிணையை நீந்திக் கடந்த சிலிர்ப்பில் புனைந்த கவிதையை "ஆனந்தன்" முதற் பக்கத்தில் வெளியிட்டுக் கௌரவித்தது. இவையெல்லாம் பதினாறு வயது முயற்சிகள்.

அடுத்த கட்டம் கொழும்புவாசியானபின் எழுதிய காலம். கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தார். 1959 - 1964 காலப்பகுதியில் தினகரனில் எழுதினேன்.

1968 - 1974 வரை கிழக்கே - மூதூர்த் தொகுதியில் - ஆசிரியப் பணி. என். டி.சிவநாயகம் தின்பதி - சிந்தாமணி ஆசிரியராக இருந்தார். அப்பத்திரிகைகளில் நிறையவே எழுதினேன்.

1982 - 1990 வரை கவியரங்கக் காலம். கம்பன் கழகம் ஏற்பாடு செய்த கவியரங்குகளில் நிறையவே கவிபாடினேன். ஓரளவு நான் பிரபலமானது கவியரங்குகளால் தான்.

(2) பத்திரிகை - சஞ்சிகைகள் தராத புகழைக் கவியரங்கு தந்ததென்கிறீர்களா? என்ன காரணம்?

கவிதை படிப்பவர்கள் குறைவு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் கவிதையை எல்லோரும் விரும்பிக் கேட்பர். கவியரங்கில் என்னுடைய அளிக்கை முறை கேட்போரைக் கட்டிப் போடுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அது போர்க் காலம் - அதுவும் ஒரு காரணம்.

(3) கவிதையின் முக்கிய கூறுகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

உருவமா, உள்ளடக்கமா? என்பது மிகப் பழைய விவாதம். ஆனால் அது இன்றும் valid. சொல்வரும் செய்தி முதன்மை பெறுவது நியாயம். ஆனால் உருவத்தில் - அதாவது எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று வாதிட முடியுமா? உணவு படைப்பதில் decoration உண்டே? அதுதான் உருவம். அதுபற்றித் தான் அணியிலக்கணம் பேசுகிறது. எல்லா அணிகளையும் இந்நாளைய (மேலை) விமர்சகர்கள் உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு என்ற நான்கினுள் அடக்குகின்றனர். பேரறிஞர் சச்சிதானந்தன் எல்லாம் உவமைக்குள் அடக்கம் என்பார்.

அடுத்தது உள்ளடக்கம் - பாடுபொருள். எது பற்றி எழுதுவது என்பது ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்குள்ள

பிரச்சினை. எழுத்தாளன் - ஏன் எந்தக் கலைஞனும் - தன் புலன்களைக் கூர்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும். அதாவது நுண்ணிய உணர்திறன் உடையவனாக இருக்க வேண்டும். தன்னைச் சுற்றி நடப்பதை, தான் காண்பதை, கேட்பதை, உணர்வதைப் படைப்பாக்க வேண்டும். தன் மனத்தைத் தொட்ட, உருக்கிய, உலுப்பிய, நெருடிய அல்லது தாக்கிய ஒன்று தான் படைப்பாளிக்கு வித்து.

“ஒரு மின்னற் பொறி தோன்றினால் - அதை உரசிக் கொள் கலை ஞானம் தரிசிக்கலாம்!”

(4) ‘கவிதையின் மொழி’ எவ்வாறிருக்க வேண்டும்?

மொழி - சொல் - சக்தியுள்ளதாக இருக்க வேண்டும்.

“நல்லியற் கவிஞர் நாவிற்பொருள் குறித்தமர்ந்த நாமச் சொல்...” என்பான் கம்பன்.

“மந்திரம் போல் வேணுமடா வார்த்தை” என்பான் பாரதி. “In the beginning was the Word” என்று யோவானுடைய நற்செய்தி தொடங்குகிறது. ஒரு சாதாரண சொல் கூட கவிதையில் - அது இருக்கும் இடத்தைப் பொறுத்து - ஆற்றல் மிக்கதாகி விடுகிறது.

ஒன்றைச் சொல்லியாகவேண்டும்: “சொல்” என்று நான் குறிப்பது செவ்வியற் சொல்லையல்ல. நாட்டுப்புற மக்களிடையே பயிலும் சொற்கள் கூட ஆற்றல் பெற்றுத் திமிறிக் கொண்டு வரும்:

“உன்னால் அது முடியும் என்கிறதோ உண்மை தான் கொம்மா விடாவே!”

என்று பாடும் மஹாகவி, அதே மூச்சில்

“ஆழிக் குமுறல், அலைகின்ற மென்காற்றுப் பேசும் மொழிகள், பெரிய உலகழியும் ஊழிக் கதறல், உருண்டு சில கல் மீது வீழும் அருவி மிழற்றும் மழலை...”

என்று செவ்வியல் கவி சொல்வார். ஆக ஒவ்வொரு கவிஞனும் தனக்கு வாலாயமான ஒரு மொழியை எடுத்தாளுவான். ஒரே கவிஞன் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப வெவ்வேறு ‘மொழிகளைப் பயன்படுத்தலும் உண்டு.

(5) இன்றைய கவிதைகள் பலவற்றில் ‘பாடுபொருள்’ எதுவென விளங்கிக் கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றதே. அது பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இன்றைய புதுக்கவிதை இருண்மையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. புதிர்கள் - நொடிகள் ஆக எழுதிக் குவிக்கிறார்கள். பாரதி சொன்னான் “நீ எழுதுவதை ஆங்கிலம் படிக்காத நாட்டுப்புறத்தவர் நானு பேரைக் கூப்பிட்டுப் படித்துக் காட்டு. அவர்களுக்குப் புரிந்தால் சரி!” என்று. சிலர் எழுதுவது படித்தவர்களுக்கே புரியவில்லை.

(6) புதிய கவிதை படைப்பவர்களுக்கு மரபுக் கவிதை குறித்த பரிச்சயம் அவசியம் என்று நினைக்கிறீர்களா?

நிச்சயமாக. புதுக்கவிதையில் உச்சங்களைத் தொட்டவர்கள் எல்லோரும் முதலில் மரபுக் கவிதை எழுதியவர்கள் தாம். தமிழ்க் கவிதைக்கே இயல்பான ஓசை உணர்வு இருந்தால், படைப்பு முயற்சி இனியதோர் அனுபவமாகும். “புதுக்கவிதைக்கும் ஓசை உண்டு” என்று ஜீவநதி கவிதைச் சிறப்பிதழில் நிறுவியிருக்கிறேன்.

மரபு, புதுசு என்பதல்ல பிரச்சினை. புணையப்படும் கவிதை ஒரு வியப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். “Poetry should surprise by a fine excess” என்பான் Keats. “பாட்டினைப் போல் ஆச்சரியம் பார் முழுதும் இல்லையடா!” என்கிறான் பாரதி. “அட, இது நமக்குத் தோன்றாது போயிற்றே!” என்று வாசகன் நினைக்க வேண்டும்.

“தினம் வந்து போயும் தனக்குள்ள காதலைக் கரையிடம் அலை சொல்லவேயில்லை

ஒரு நாளாவது
சொல்லும் என்று தான்
கரை இன்னும் எழுந்து
செல்லவே இல்லை!"

வானொலியில் ஒரு நாள் இதைக் கேட்டுச் சொக்கிப் போனேன். பதின்மூன்று ஆண்டு காத்திருந்த பின், போன மாதம் இது கிடைத்தது. இவ்வளவு காலமும் என் நினைவில் இக்கவிதையைப் பேணி வைத்தது எது? தற்புதுமை - originality.

(7) இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகளில் 'பெண்களின் உடலை எழுதுதல்' ஆரோக்கியமாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுகின்றதா?

பெண் உடல் எல்லாக் காலத்தும் கவிஞர்களின் ஆராதனைக்குரியதாக இருந்து வந்துள்ளது. இவ்வாராதனையை நமக்குப் பரிச்சயமான எல்லைக்கு அப்பால் சிலர் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்: அருணகிரியார், சுப்பிரதீபக் கவிராயர் முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். சமய நூலாகிய கந்த புராணத்தில் வரும் சில வர்ணனைகள் என்னை முகம் சுழிக்க வைத்திருக்கின்றன. குட்டி ரேவதி முதலிய பெண்ணியவாதிகள் புதுமையான கலைமொன்று செய்கிறார்கள். பெண்ணுடலைத் தாங்களே அப்பட்டமாக - ஆண்கள் சங்கடப்படும்படி - எழுதுகிறார்கள். கலைக் கண் கொண்டு பார்க்கும்போது நிர்வாணம் அருவருப்புத் தருவதில்லை. தமிழ்ச் சினிமாவின் கதையே வேறு! அது சீரழிவு! ஈழத்து இலக்கியத்தில் இது ஆரோக்கியமாகவே இருக்கிறது.

(8) கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கும்போது எழுக்கூடிய இடர்பாடுகள் சிலவற்றைக் கூறுங்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு - அதுவும் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு - ஒரு சவால். கவிதையின் உயிர் மொழிபெயர்ப்பில் இழக்கப்படும் அபாயம் உண்டு. மூலமொழியின் மரபு ஒன்று; இலக்கு மொழியின் மரபு பிறிதொன்று. இவ்விரண்டுக்கும் இடையே கயிற்றில் நடக்கவேண்டும். பொதுப் பண்பாட்டுக்குள் இரண்டும் அமையுமாயின் வெற்றி வாய்ப்பு அதிகம். ஆபிரிக்கக் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்யும்போது இரண்டு பண்பாட்டுக்குமிடையிலுள்ள பொதுமையைக் கருத்திற் கொண்டேன். சிங்களக் கவிதையைத் தமிழாக்கம் செய்வது எளிதாய் இருந்தது - அகண்ட இந்தியப் பண்பாட்டுக்குள் இரண்டும் வருவதால், உண்மையில் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு ஒரு மறுபடைப்பாகும் - Transcreation. சில வேளைகளில் - மிகச் சில வேளைகளில் - மொழிபெயர்ப்பு மூலத்தை விஞ்சுவதுண்டு - கம்பன் செய்தது போல.

(9) கவிதைத் துறையில் புதிதாகக் காலடி எடுத்து வைத்த சிலர் கவிதையின் உச்சங்களைப் பற்றிய புரிதலின்றி, தம்மையும் வாழ விடுகிறார்களில்லை என்று மூத்த படைப்பாளிகள் சிலரை தமது கவிதைகளில் சாடுகின்றமை வரவேற்கத் தக்கதா?

இரங்கத்தக்கது இந்த நிலைமை. இளங்கவிஞர்கள்பால் பரிவுடையவன் நான். பலர் கவிதைகளைச் செப்பனிட்டித் தந்திருக்கிறேன். பலரை முன்னுரை எழுதி ஊக்குவித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் மற்றைய கவிஞர்களின் படைப்புக்களைப் படிப்பதில்லை. பாரதியையாவது முழுக்கப் படித்திருப்பார்களா என்பது சந்தேகம். சட்டியிலிருந்தால் தானே அகப்பையில் வரும்? எந்தக் கலைஞனும் பயிற்சியின்றி வளர்ந்ததில்லை.

(10) 'பத்து பதினைந்து கவிதைகளை எழுதிவிட்டால் உடனே ஒரு கவிதை நூலை வெளியிட்டு விடலாம்' என்று கருதும் இன்றைய போக்கு பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்? இப்போக்கு இளம் தலைமுறையை வளர்த்து விடுவதாக அமையுமா?

தன் படைப்பைப் பல தடவை திருத்தி எழுதத் தயங்கக்கூடாது. ஹெமிங்வே தன் நூலை 22 தடவை திருத்தி எழுதினானாம். செம்மையை நோக்கிச் சிறகை விரிப்பது தான் சிருஷ்டி. செதுக்கச் செதுக்கச் சிலை அழகு பெறும். நூல் வெளியிடுவதில் அவசரம் கூடாது. விரைந்து நூல் வெளியிடுவோரை "சர்ப்ப, சர்ப்ப" என்று பண்டிதமணி பகிடி பண்ணுகிறார்.

கலைந்த கனவுகள்

கயிலை

அந்த ஊர் மக்கள் விவசாயிகள்; வேளாளர். காணி, புலம் உண்டு. எனிலும் உடுக்கும் வேட்டி, துவாய் - சால்வை மண்ணிறம். கமம் செய்யும் இடம் சிவந்த மண் - செம்பாடு, வசிக்கும் இடம் மண்வீடு. அடுக்களை ஒன்று சமைப்பதற்கு, தலைவாசல் இனம், சனம் நண்பர்களை வரவேற்கவும், உடன் சேர்ந்த அறை படுக்கைக்கும் ஆகும். தலைவாசலில் குந்துகள். அமரலாம், வசதி உள்ளவர்கள் இரண்டு - மூன்று நாற்காலிகள் - கதிரைகள் வைத்திருப்பார்கள்.

ஆனால் அந்த ஊரில் இரண்டே இரண்டு கல்வீடுகள், அவை மேளம், நாடல்வரம் இசைக்கும் மேளகாரர் - நட்புவர் வீடுகள். நட்புவாங்கம் செய்வோரை 'நட்புவர்' என்று அழைத்தனர். உண்மையில் அவர்கள் வேளாளர்கள் தான். வசதியாக அழைக்க இசைவேளாளர் எனக் குறிப்பிடுகிறோம்.

பொதுவாக மேள காரருக்கு பங்குனி மாதம் தொடக்கம் ஆவணி வரை 'சேவகங்கள்' - கச்சேரிகள் உண்டு. நன்றாகச் சம்பாதிப்பார்கள். பலர் மது, மாதுகளில் ஈடுபடுவதால் பணம் அவர்களை அறியாமலே கரைந்து விடும்.

ஆனால் தடவில் வித்துவான் சிவசாமி - கல்வீட்டுக்காரர் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்ததால் சிறந்த வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். கண்டிப்பானவர். அவருக்குச் சுமார் நாற்பத்தைந்து வயது இருக்கும். மனைவி இறந்தும், பிள்ளைகளுக்காக அவர் மறுமணம் செய்யவில்லை.

பிள்ளைகளும் துடிப்பானவர்கள். இசையில் கெட்டிக்காரர்கள். குழப்படிக்காரர்கள், சிவசாமி குழப்படி ஜீவந்தி

செய்வோரைக் கழுகுடன் சேர்த்துக் கட்டுவார். 'குய்யோ ஐயோ' என்று கத்த அடிப்பார். உதவிக்கு ஒருவரும் வரார். ஆலவருந்தான்.

ஆனால் மூத்த மகன் தருமராசா வித்தியாசமானவர். அழகன்; நாடல்வரவித்துவான்; புல்லாங்குழல், 'மெண்டலின்' (mandolin) போன்றவற்றை வாசித்துப் பிரபலமானவர். சைக்கிள் 'றபர் ரியூப்பில்' துவாரம் ஏற்பட்டால் ஓட்டுவார். கார் செலுத்துவார். பிள்ளைகளுக்கு வீடு சென்று சங்கீத சீட்சை - படிப்பித்தல் செய்வார். சுருங்கச் சொல்லின் ஒரு சகலகலாவல்லுனன் என்று சொல்லலாம். தகப்பன் சிவசாமியின் மிக அன்புக்குப் பாத்திரமானார்.

மற்றைய இளைய ஆண் பிள்ளைகள் தந்தையின் கண்டிப்புக்கும், தண்டனைக்கும் பயந்து ஒவ்வொருவராக வீட்டைவிட்டு ஓடியே விட்டார்கள். ஆறுதல் சொல்ல, அணைக்க அவர்களுக்கு அன்னை இல்லையே!

மற்றைய கல்வீட்டுக்காரர் முருகையாவும் ஒரு பிரபல வித்துவான்தான். அவருக்கு ஒரு மகனும் ஒரு மகனும். மகன் இசையில் நாட்டம் அற்றவன். அவன் ஒருவிதப் போக்கு, கச்சேரிகளுக்கு தாளம் போடுவதில் காலம் கழிந்தது. திருமணமும்

இல்லை. தகப்பன் முருகையாவின் உழைப்பில் வாழ்ந்து வந்தான்.

நிற்க, அவர்கள் இசைசனத்திடம் இருந்து ஒரு நற்செய்தி. ஒரு பெண்பிள்ளை புத்தி எய்தியிருந்தது. அதாவது பெரிய பிள்ளையாகி (attainment - matured) இருந்தது. பெற்றோர் ஏழைகள். அழைப்புகள் சென்றன. சிவசாமியும் பெண்ணுக்குத் தலைக்கு 'தண்ணீர் வார்ப்பதற்கு' சென்றார்.

தண்ணீர் தலையில் வார்ப்பதற்கு முன் பெண்ணைப் பார்த்தார். நல்ல அழகி; சிவப்பி; கிளிமூக்கு. 'கிறுகிறு'த்துப் போனார். தலைக்கு அறுகம்புல்லு - பால் வைத்து தண்ணீர் வார்த்தார். வெற்றிலை மடிப்பில் ஏற்கனவே இரு தாள்கள். மேலும் ஒரு தாள் வைத்துப் பெண் கைகளில் கொடுத்தார். பாயில் வந்து அமர்ந்தார். என்னாருக்கும் தேநீர் வழங்கப்பட்டது. அவர் அருந்தினார். பெண்ணை வாழ்த்தினார்.

பெற்றோரிடம் 'உங்கள் மகள் எங்கள் வீட்டுக்கு உரியவள். ஆறுமாதங்கள் கழித்து வருவேன்' விடை பெற்றார்.

பெண் ஜானகியின் பெற்றோருக்குத் 'தலைகால்' தெரியாமல் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, தர்மராசாவுக்கு ஜானகி மனைவியாவது அவள் செய்த புண்ணியம்; பாக்கியம்.

ஜானகிக்கும் மனதுக்குள் ஒரு 'கிளுகிளுப்பு'. தர்மராசாவைப் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறாள். அழகன்; அதுமட்டும் அல்ல. பிரசித்திபெற்ற நாதஸ்வர வித்துவான். கல்வீட்டுக்காரர். போய்ப்படுத்துவிட்டான். வருங்காலச் சிந்தனை - கற்பனையில் தன்னை மறந்தாள்.

ஆறு மாதங்களின் பின் சிவசாமி ஜானகி வீட்டுக்குச் சென்றார். 'அப்பா, அம்மாவுக்கு சொல்லிப் போட்டு வெளிக்கிட்டு' என்றார். ஜானகியோ தர்மராசா - கல்வீடு ஆகிய சிந்தனைகளில். சிவசாமி கூறியது அவள் காதுகளில் ஏறவில்லை. 'என்ன நான் சொன்னேன். மினாந்திக் கொண்டு இருக்கிறாய்' கடுந் தொனியில் அவரின் வார்த்தைகள்.

தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள். பெரிய பிள்ளையான சமயத்தில் சேர்ந்த பணம், அவளுக்கு சட்டை, பாவாடை, சேலை வாங்க உதவின.

சிவசாமி வீட்டின் படியில் கால் பதித்தாள். வராந்தாவில் ஒரு வாங்கு. அதில் தர்மராசா. கண்

இமைகள் மெல்ல மூடிய நிலையில் புல்லாங்குழல் இசைத்துக் கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணனின் புல்லாங்குழல் இசையில் மயங்கினாராம் கோபிகையர். அந்த நிலையில் ஜானகி.

உள்ளே சென்ற சிவசாமி பார்த்தார். ஜானகி அவர் பின் செல்லவில்லை. தர்மராசாவின் இசையில் மயங்கித் தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன உள்ளே வரச் சுணக்கம்? நீ என்ன சங்கீத கச்சேரி செய்யப்போறியா? கெதியாச் சுவாமி அறைக்கு வா" அதட்டினார்.

படத்துக்கு முன்னால் அவள் நெற்றியில் திருநீறு பூசினார். சந்தனப் பொட்டு இட்டு, அதன் மேல் குங்குமம் பொட்டு. மேலும் தலைமயிர் நேர் வகிழலும் குங்குமம் இட்டார். பின் 'மஞ்சள் கயிறை' எடுத்து அவள் கழுத்தில் அணிந்தார்.

கண்கள் கலங்கின ஜானகிக்கு. மயங்கி விழப்போனவளை விரைவாகத் தாங்கி உஞ்சல் கட்டிலில் வளர்த்தினார், முகத்துக்கு நீர் தெளித்தார். முகத்தை நீரினால் கழுவினார்.

சில நிமிடங்கள் சென்றன. சுயநிலைவு வர நேரம் பிடித்தது. கண்களை விழித்தாள். மண் வீடல். தான் இருப்பது கல்வீடு. நடந்தவற்றை அறுந்த சங்கிலியைத் தொடுப்பதுபோல் நினைவுகளைச் சேர்த்து யோசித்தாள். சிந்தித்தாள்.

கழுத்தைத் தடவினாள். மஞ்சள் கயிறு, மீண்டும் கண்கள் கலங்கின.

இனி நடக்கப் போவதுதான் எனது உண்மையான வாழ்க்கை. நிதானமாகச் சிந்தித்ததற்குக் கிடைத்த விடை, நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

'ஆம், தர்மராசா எனது பெறாமகன்.

திரு. சிவசாமிக்கு 'நான் இரண்டாம் தாரம்'.

□□□

கனாக்கள்

ஆங்கிலத்தில் : Langston Hughes

தமிழில் : கெகிராவ ஸுலைஹா

லிரைலாகக் கனா
காணுங்கள்.
கனாக்கள் இல்லைவென்றானால்,
பறக்கவே முடியாத,
சிறுகாடிந்த பட்சியை
ஜீவிதம் மாறும்.
ஜீவநதி

லிரைலாகக் கனா காணுங்கள்
கனாக்கள் நமையெட்டுப்
போய்விட்டால்,
பனியில் உறைந்து போன
வெற்றுக் கட்டாந் தரையாய்
ஜீவிதம் மாறிவிடும்!!

என்னுள் வாழும் நீ + நினைவுகள்

இதயம் இறுகி
ஓராயிரம் அழுத்தங்களுள்
அமிழ்ந்துபோய்
என் வார்த்தைகள்
வரிவடிவில் வராமலேயே
அந்தரமுற்றுக் கொள்(ல்)கின்றன
இருப்பினும்
என்னை ஆட்கொள்ளும்
உன் நினைவுகள் என்னும்
கொடிய ரவைகளின்
பேரவாக்களை
பதியவைப்பதற்கான பிரயத்தனத்தில்
என் பேனாமுனை கூட
கண்ணீரையே சொரிந்துவிடுகின்றது.
ஞாபகச் சமுத்திரங்களின்
கொடிய அலைகளாய்
நம் காதல் நினைவுகளின்
தொடர் ஆர்ப்பாட்டம்
என்னுள் தொடர்ந்த வண்ணமே!
தற்காலிக இருட்டடிப்பினோடு
விளையும்
உனதான மெளனக்கோப்பையின்
மொழிபெயர்ப்பு மட்டும்தான்
எனக்கான புரிதல்களை
சூனியமாக்கிவிடுகின்றது.
என் ஏகாந்தத்தின் இதயத்துடிப்பாக
உன் உருவத்தை உருவகித்த நீயே
என்னிலிருந்து கரைய முற்படுகின்றாய்
என் இதய பிரபஞ்ச சிம்மாசனத்தில்
உனக்காக வழங்கப்பட்ட

இடத்தில்
இனி வெற்றிடத்திற்கோ இல்லை
வேறோர் இடத்திற்கோ
காத்திரமான இடமில்லை
என் இதய ஆருடத்தில்
விரிந்து வியாபகம் பெற்றிருக்கின்ற
உன்னையும்
உனதான நம் காதல் நினைவுகளையும்
தவிர
என்னிடம் வேறேதுமில்லை
அவைகளோடு நானுமாக
அலைந்தபடியே இப்பிரளயத்தில்
இருந்துவிடப்போகின்றேன் - ஆனால்
ஒன்றுமட்டும் உறுதியான நிச்சயம்
வாழ்ந்த வாழ்வியலை வேண்டுமானால்
மறந்து விடலாம் - ஆனாலும்
இப்படித்தான் வாழப்போகின்றோம்
என்ற
நம் காதலின் கற்பனைச் சிறகுகளை
மாத்திரம்
என்னால் எக்காலமும்
ஒடித்துவிடமுடியாது.

வெ. சுவாமிநாதன்

இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையின் நவீனப் போக்குகள்

கவிஞர் ஏ.கிப்பால்

பொதுவாக இன்று இலக்கியத்தின் எந்த வடிவமும் உலக இலக்கியங்களுடன் இணைந்து மரபு மாற்றம் பெற்றுள்ளதையும், பெறுவதையும் நாமறிக்கிறோம். தமிழ்க் கவிதையின் போக்கும் இந்த வீதியில் நடைபோட்டு மாற்றம் பெற்றிருப்பதையும் மேலோட்டமாக மட்டுமல்ல. ஆழமாகவும் ஆய்ந்துணர முடியும்.

தமிழில் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து கவி வடிவம் எவ்விதம் துலங்கியதென்பதையும் மரபு ரீதியாகப் பா வடிவங்கள் எப்படி மாறியதென்பதையும் பொருள் வேறுபட்டு வளர்ந்த முறையையும் வரலாறு நமக்கு அறிவிக்கின்றது. ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றபோதும் இவர் ஈழத்தவர் தானா? என்னும் சந்தேகத்திற்கு இன்னும் தெளிவே யில்லை. இவரை அகற்றிவிட்டுப் பார்த்தால் இலங்கை இலக்கியத்தொன்மை சோதிட, வைத்தியப் பாடல்களையே மையமாகப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. இன்றைய இலங்கைக் கவிதை வளர்ச்சி சோதிட வைத்தியப் பொருளில்லை என்பது புலனாகும்.

தமிழ்க் கவிதைகளின் போக்கு பொருள் மாறிய போதும் யாப்பியல் அடக்கத்துடன் வளர்ந்து வந்ததை மகாகவி பாரதிவரை அறிகிறோம். மகாகவி பாரதியும் யாப்பு அணியிலிருந்தும் முற்றாக மாறியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், பாரதியின் கவிதைகள் அநேகம் இராக தாள அமைப்புடன் பாடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவர் உண்மையில் இராக தாளம் தவறாமல் இக்கவிதைகளை யாத்திருக்கின்றாரா? என்பதை உரசிப் பார்க்க இலங்கையில் எம். எம். எம். மஹ்ரூப் இராக தாளம் படித்து நிரூபித்திருக்கின்றார்.

ஒரு விடயத்தை விளக்குவதற்கெனக் கையாளும் வசன நடையை, உணர்ந்து ஊகித்துப் பன்முகக் கருத்துப் பெறுமளவில் கவிதைக்குப் பயன்படுத்திய வல்லமை பாரதிக்குண்டு. தமிழ்க் கவிதைப் போக்கை உலகக் கவிதைப் போக்குடன் இணைத்து நின்றதிலிருந்து, தமிழ்க் கவிதைப் போக்கே மாறுபடுவதையும் கவிதை வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் கூறும். பாரதியின் வசன நடையோ, கவிதையின் இறுக்கம், அழுத்தமான தொனி என்பதை இணைத்து நிற்பதைக் ஜீவந்தி

காண வைக்கும். பாரதி நவீன கவிதைப் போக்கின் ஆரம்பப் புள்ளி என்பதை யாரும் மறுத்திடமாட்டார். பாரதியின் இந்தக் கவிதைப் போக்கை ஆதரித்தவர்களும், எதிர் த்தவர்களும், மௌனம் சாதித்தவர்களும் கவிஞர்களில் அதிகமானவர்கள் என்பதையும் அக்கால வாதப் பிரதிவாதங்களின் வரலாறு கூறும். இத்தொடர்ச்சியில் தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் நவீனத் தமிழ்க் கவிதைப் போக்கில் எவ்விதப் பாதிப்புமற்று பழைய கவிதை மரபின் தூவானமாகவே அநேக கவிஞர்கள் இன்று வரை கவிதை படைக்கின்றனர்.

சி.சு.செல்லப்பாவின் “எழுத்து” புதிய கவிதை மரபொன்றை மேல்நாட்டிலுலகக் கியத் தாக்கத்தால் ஏற்படுத்தியது. அது வசன கவிதை முயற்சிக்குக் காலானது. உண்மையில் வசன கவிதைப் பரம்பரை ஒன்றை “எழுத்து” தோற்றுவித்ததால், தமிழ்க் கவிதைப் போக்கு வேறொரு திசையில் வீழ்நடை போட்டதை நாமறிவோம். இக்கவிதைகள் யாவும் அகத்தாண்டலை நம்பியே இயங்கி நின்றன. இக்கவிதைகள் ஜனரஞ்சகமாகாமல் போனதற்கு இது காரணமாகும்.

வசன கவிதையை இலேசாக்கித் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களை ‘வானம் பாடிகள்’ பாடி மகிழ்ந்தனர். அகத்தாண்டலையும் தன்னுணர்ச்சியையும் தனிமனிதப் போராட்டத்தையும் பொருளாகக் கொண்டு புதுக்கவிதைகள் எழுந்ததால், மனிதன், சமூகம், வாழ்க்கை என்பன மறக்கப்படுகின்றதே எனும் உணர்வு மேலெழுந்தது. இப்படியான புதுக்கவிதைப் போக்கை க.கைலாசபதி வானமா மலை போன்ற முற்போக்காளர்கள் எதிர்த்தனர். இவர்களின் எதிர்ப்பின் பயன், புதுக்கவிதை சமுதாயம், இயக்கம், உழைப்பு பற்றிய பொருள்களில் பாட எத்தனித்தது. அதன்பின், க.கைலாசபதி, வானமாமலை போன்ற முற்போக்காளர்கள் புதுக்கவிதை உருவத்தை ஆதரித்தனர்.

தேசிய இயக்க வழியில் “ஸ்ரீ” எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை “சுதந்திரன்” ஆரம்பித்த காலத்தில் இ.முருகையன், அ.ந.கந்தசாமி போன்றவர்களே மக்களுக்கு விளங்கும் மொழியில் கவிதை படித்தனர். அ.ந.கந்தசாமியின் “கடவுள் என் சோர நாயகன்”,

இதழ் 17

“மீனினைத்து வீதியெல்லாம்.” எனத் தொடங்கும் கவிதைகள் கொடிகட்டிப் பறந்தன. புதுவை ரத்தினம், சாருமதி போன்றோர் இந்த வழியில் நின்றிலங்கினர்.

“இ.முருகையன், தான்தோன்றிக் கவிராயர், மகாகவி, கந்தவனம், இ.நாகராஜன், கே.சி.எஸ். அருணாசலம், பாட்டாளிப் பாவனை இரத்தினசிங்கம், நீலாவனன், பசுபதி, ஏ.இக்பால், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், புதுவை ரத்தினம், இன்னும் பலர் இன்றைய பிரச்சினைகளை விளங்க வைக்கும் கவிதைப் போக்கைக் கைப்பற்றினர்” என அனைந்த சுப்பிரமணியம் 06.01.1993இல் வீரகேசரியில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

புதுமையான புனைவு தான் மற்றவர்களிடமிருந்து மாறுபட்ட இலக்கியத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும். இவ்விதச் சிந்தனையை கவிதைப் போக்குக்குத் திருப்பிவிட்ட பெருமையை 1969களில் வெளியான எம்.ஏ.நுஃமான் இன் “கவிஞன்” ஏடு தான் ஏற்படுத்தியது.

“இன்றைய தமிழ்க் கவிதை பல புதிய பரிமாணங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்து வருவதை நம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது” எனும் ஆசிரிய தலைப்புடன் இவ்வேடு ஆரம்பமாகின்றது. அக்கவிதை ஏட்டில் கடைசிப் பக்கத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள நீண்ட விளக்கக் கட்டுரையின் தலைப்பு “பேச்சு மொழியும் கவிதையும் என்பதாகும். பாரதி வசனநடை பற்றி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எழுதிய கூற்றோடு தொடர்கின்றது:-

“கூடியவரை பேசுவது போல் எழுதுவது தான் உத்தமம் என்பது எனது கட்சி. எந்த விசயம் எழுதினாலும் சரி, ஒரு கதை அல்லது தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், புத்திரிகை விசயம் என்பதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியே அமைந்துவிட்டால் நல்லது!”

இந்தத் தெளிவுடன் ‘கவிஞன்’ வெளிவந்த பின், கவிதைப்போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை சண்முகம் சிவலிங்கம், எம்.ஏ.நுஃமான் கவிதைகள் கூறிநின்றன.

சாதாரணமாக அனுபவித்தறிந்தபோது ஏற்பட்ட அசாதாரண படைப்புகள் எம்.ஏ.நுஃமான் இன் “கவிஞன்” கவிதை ஏட்டுக்குப் பின் தான் இலங்கையில் எழுந்தன எனலாம். வளம் நிறைந்த புலமைப் போக்கை வலிந்து மொழியில் சேர்க்காது, இயல்பாகப் பேசும் மொழியில் அப்புலமைப் போக்கு கவிதையாக எழுத தொடங்கியது. படைப்பாற்றலுக்கு உதவும் கழல், காரணிகள் எளிதாகக் கவிதைகளை வெளியாக்கி நின்றன.

இந்தப் போக்கு மரபு ரீதியான இலக்கணத்தை ஏற்காததினால் எதிர்ப்புகளும் கிளம்பின. புலவர் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன் போன்றோர் “மரபு வழி தொடர்வோம்” எனப் பிரசாரம் செய்தபோதும், புதிய போக்கின் தீவிர வளர்ச்சி தடைப்படவில்லை.

ஜீவந்தி

“இலகுதமிழ் கொண்டுவிட மரபு மாறா தெழுதி வழி காட்டியவர் இன்றிருந்தால்...”

எனத் தொடர்ந்திருப்பதிலிருந்து மரபு வழியில் இலகு தமிழை ஆதரிப்பதை உணரலாம். இலகுதமிழில் பேசுவது போல் எழுதும் கவிதைப் போக்கு மிகவும் விசாலமாகப் பரவியது.

உலகத்தில் நடந்த பல போராட்டங்களின் பின்விளைவுகள் பேசுவது போல் எழுதும் கவிதை மரபுக்கு உறுதுணை செய்ததெனலாம். 1977இல் நடந்த ருஷ்யப் புரட்சி, அதனால் வெளிவந்த விளாடிர் மாயா கோள்க்கியின் கவிதைகளின் தாக்கம், ஜப்பானிய ஹிரோஷிமா அணுகுண்டுத் தாக்கத்திற்கு முன், பின் எழுந்த கவிதைகளின் தாக்கம், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் விளைந்த கவிதைகளின் தாக்கம், பாலஸ்தீனப் போராட்டத்தில் வெளிவந்த கவிதைகளின் தாக்கம் யாவும் தமிழ்க் கவிதை உலகையும் தாக்கி நின்றது. போர் மீது போர் தொடுத்த கவிதைகளின் போக்கு இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையின் போக்கையும் மாற்றி நின்றதெனலாம்.

இப்போக்குகளின் இயல்புக்குள்ளே தோய்ந்த உருதுக் கவிஞர்: பெய்ஸ் அஹமத்: பெய்ஸ் கவிதைகள் தமிழ்க் கவிஞர்கள் அநேகரைத் தொட்டு நின்றது.

“அதனால் என்ன?

எழுதுகோலும் எழுதும் தாளும்
என்னிடமிருந்து பறிக்கப்படலாம்
ஆனால், அதனால் என்ன?
என் இதயத்தின் குருதியில்
எனது விரல்களைத்
தோய்த்தெடுப்பேன்!

அதனால் என்ன?

எனது உதடுகளை
தைத்து மூடலாம்
ஆனால், அதனால் என்ன?
என்னைக் கட்டிய சாக்கியின்
ஒவ்வொரு கண்ணும் ஒரு
நாக்காகும்”

இந்த வழியில் இலங்கையில் ஜெயபாலன், சண்முகசிவலிங்கம், சேரன், எம்.ஏ.நுஃமான், ரஷ்மி, இளைய அப்துல் லாஹ், திருமாவள்வன், ஷகீப், விஜயேந்திரன், சோலைக்கிளி, அஷ்வத்தோஷ், என்.ஆத்மா, சிவசேகரம், வில்வரத்தினம், மு.பொன்னம்பலம், வேதாந்தி போன்று இன்னும் பலர் இதே போக்கில் எழுதும் கவிஞர்களாகப் புதிய போக்கில் செல்கின்றனர். இன்றைய தமிழ்க் கவிதைகளில் வாழ்வின் தரிசனங்கள், வாழ்வின் இயல்புகள், கதை நாடகங்கள், உவமை உருவகங்களை உதறிக் கொள்ளும் தன்மைகள், தன்னை மறைத்து நம்மைத் திகைக்க

வைப்பவை, ஒன்றைச் சொல்லி இன்னொன்றை உணர்த்தும் தன்மைகள், ஒருங்கிணைந்து ஒன்றாய்க் காட்சி தரும் புலப்பாடுகள், பேசாதன பேசும் பான்மைகள் யாவற்றையும், சொற்களைக் கடந்து செல்லும் போக்கையுடைய இயல்பையும் காணலாம்.

இன்றைய கவிதைப் போக்கின் எடுபிடி தான் பெண்ணியவாதம் சார்ந்த கவிதை களெனலாம். இதுவும் ஒரு போராட்டந்தான். ஆழியாள், சங்கரி எனும் சித்திரலேகா, ஸூப்பிகா, ஓனவை போன்றோர் கவிதைத் தொகுதிகளை மிகச் சுதந்திரமாக வீசும், பேச்சும் நிறைந்த தமிழில் வெளியிட்டுள்ளனர். இவர்களது கவிதைகள் ஏதோ ஒரு போர்ச் சூழலில் நின்று பாடுவது போல் தோன்றுகின்றன. இன்றைய கவிதைப் போக்கு இவ்விதம் செல்வதையும் நாமுணரலாம்.

நவீன காலநோக்கில் ஆற்றல் மிக்க கூறுகளை ஆக்கக்கூறுகளாக்கி வாழ்வுக்குப் பொருத்தமாக்கும் உயர் கவிதைகளை தமிழ் மொழியில் வாலாயமாக்கியவர்கள் சுதந்திரமாகவே அவற்றை ஆக்கியுள்ளனர். ஆனால், மொழிவளச் செல்வாக்கினால் ஒரு கவிதை உருவத்தை அது கொண்டு நிற்கும் உயர் நிலைக்கு ஆக்கும் தன்மையை மொழி அதிக்கமற்றீர்தோர் தன்மையும் மறந்து செய்து விடுவர். அப்படிச் செய்தாலும், சுதந்திரக் கவிதைப்

போக்கு அதில் தொனிக்கும் இந்தப் போக்கு தமிழ்க் கவிதையில் இன்று நிற்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

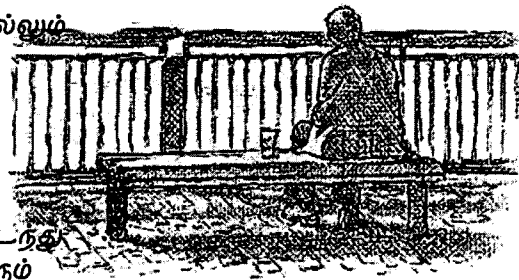
எங்கள் கவிதையில் எந்த வடிவமுமில்லை என்று கூறுவோரது கவிதைகளில் ஒரு வடிவம் இருப்பதைத் தானாகவே மறந்து விடுகின்றார்கள். ஒரு மிகப் பழைய இலக்கணவாதி தற்காலக் கவிதைகள் யாவற்றிலும் இலக்கணமுண்டு என்று கூறியதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

யார் எதைத் தான் கூறியபோதும், இன்றைய தமிழ்க் கவிதையின் போக்கு புதுமை நிறைந்ததே. சுதந்திரமான பார்வை உடையதே. அநுபவத்தின் கீறுகளும், அதிர்ச்சியான இயற்கைப் புனைவுகளும் அடங்கியவையாகப் பாதை புதுக்கிப் பரந்து செல்கின்ற தெனலாம். இது வளர்ச்சியின் கூறு தான். காலம் தான் இதைக் கட்டிக் காத்துச் சொல்லும்.

இதுவரை தகவல் அடிப்படையை வைத்தே இவ்வாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பின் ஏற்பட்ட விளைவுகள் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். அந்த முயற்சியில் ஆய்வாளர்கள் ஈடுபடுதல் அவசியம். தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினூடாக இலங்கையின் இன்றைய தமிழ்க் கவிதைகளை நுணுகி ஆய்தல் மிக அவசியம். □□□

தனிமை சுகமாகும் தருணங்கள் ...

மழைபெய்யும் மாலை வேளையில்
சற்றே சாரல் உடலைத்தொட...
இதமான சூட்டில் தேரீருடன்
மனதை வருடும் கவிதை வாசிக்கையில்...
மொட்டைமாடி நிலவொளியில்
சிலுசிலுக்கும் தென்றல் காற்றில்
செலிக்கிதமாய் பழைய
பாடல் கேட்கையில்...
தடதடக்கும் ஒலியோடு தாலாட்டி செல்லும்
புகைவண்டியின் ஜன்னல்வழி
செல்வானம் ரசிக்கையில்...
மனிதர்கள் வாசம் குறைந்து
பூக்கள் வாசம் நிறைந்த
பூங்காவில் புத்தகம் படிக்கையில்...
அலாரத்தில் வீழீக்கும் வாரநாட்கள் கடந்து
பத்துமணி வரையில் படுக்கையில் புரளும்
ஞாயிறுகாலையில்...
இப்படி...
கற்பனைகள் பிறக்க... சிந்தனைகள் உதிக்க...
நம்மை நாம் உணர...
எத்தனையோ தருணங்களில்
தனிமையும் சுகமாகும்... அதுவே வரமாகும்!!
ஜீவநத்

சு.ராகவேந்தர்

“ஆர் கொலோ...”

எஸ். பார்வதி

ஆ

னி மாதத்து வெயில் தலையைப் பிளக்கிறது. கந்தையாக் கிழவனுக்கு வெளிச்சம் பட்டுக் கண்கள் கூசத் தொடங்கின. தெருவில் வருவோர் போவோர் எல்லோரும் கிழவனின் கண்களுக்கு மங்கலாகவே தெரிந்தனர். நீண்ட தடியொன்றினால் தட்டித் தட்டி கந்தையாக் கிழவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். வெட்டப்படாமலிருந்த தலை முடியும் சவரம் செய்யப்படாமல் நீண்டு வளர்ந்திருந்த தாடியும் அவரின் குடும்ப நிலையை உணர்த்தின. அரையிலே உடுத்தியிருந்த வேட்டியின் நிறம், தோய்த்து பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன என்பதைக் காட்டியது.

கந்தையாக் கிழவன் தன் ஓட்டிய உடம்பில் சுற்றியிருந்த வேட்டியின் ஒரு தொங்கலில் போட்டிருந்த முடிச்சை தொட்டுப் பார்த்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார். தன் தூரத்துச் சொந்தக்காரர்களிடமிருந்து வீடு வீடாய் ஏறி இறங்கிச் சேர்த்த இரண்டாயிரத்து நானூறு ரூபாய் பணம் அந்த முடிச்சில் தான் இருக்கிறது. அப்பணத்தைக் கொண்டு தான் கந்தையாக் கிழவன், தன் குழிவிழுந்த கண்ணுக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்யவேண்டும். அதனால் தான் அப்பணத்தை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

தவமணி ரீச்சர் வீட்டு நாய், கந்தையாக் கிழவனைப் பார்த்து குரைத்து அவரின் வருகையை வீட்டுக்குத் தெரிவிக்கிறது. தவமணி ரீச்சர் வெளியே வருகிறான். வழமையாக அவ்வீட்டில் மழைக் காலத்தில் புல் வெட்டி துப்பரவு செய்தல், விறகு பிளந்து கொடுத்தல் போன்ற வேலைகளை கந்தையாக் கிழவனே செய்து கொடுப்பது வழக்கம். ரீச்சரும் அதற்கேற்ப கூலி கொடுப்பான். அதை வைத்துத் தான் கிழவன் தன் மகளையும் இரு கால்களும் உணமான தனது பேத்தியையும் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“வாங்கோ ஐயா” என்று ரீச்சர் கந்தையாக் கிழவனை வழமையான பரிச்சயத்தோடு வரவேற்றான்.

கந்தையாக் கிழவன் அமைதியாக எதுவுமே

ஜீவந்தி

பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார். தவமணி ரீச்சர் கிழவனுக்கு எவ்வகையிலும் உறவு இல்லை. ஆனபோதிலும், ரீச்சர் கிழவனின் உறவினர்களை விட அவர் மேல் மிகுந்த அன்புடையவன். கிழவன் அவ்வீட்டில் வேலை செய்யும் போதெல்லாம் அடிக்கடி சாப்பாடு, தேநீர் கொடுப்பான். அதுமட்டுமில்லாமல் அவருக்கு அணிந்து கொள்ள நல்ல வேட்டி, சட்டை கொடுப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அடிக்கடி பணம் கொடுப்பான். இப்படி நிறைய உதவிகளை செய்துகொண்டிருக்கும் ரீச்சரிடம் கண்ணுக்குச் சிகிச்சை செய்யவும் பணம் எப்படிக்கேட்பது என்ற தயக்கமே அவரை மௌனம் காக்க வைத்தது.

கிழவனின் மங்கிய கண்ணிலிருந்து நீர் ஒழுகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட தவமணி ரீச்சருக்கு மனம் பரிதவித்தது.

“என்னையா, கண்ணில இருந்து நீர் வடியுது. கண்ணில ஏதும் பிரச்சினையோ?” இவ்வாறு ரீச்சர் கண்ணைப் பற்றிக் கேட்டதும் ரீச்சரிடம் பணம் கேட்பதற்கு இது தான் ஒரு சந்தர்ப்பம் என்று கிழவன் நினைத்தார்.

“அது ஒன்றுமில்லை பிள்ளை. கண்ணில ஏதோ சவ்வு வளர்ந்திருதாம். அதுதான் இப்பிடி நீர் வடியுது. இதோட பெரிய கஸ்ரமாக் கிடக்கு. அதுதான் பிள்ளை, போன கிழமை பெரியாள்யத்திரியில் போய்க் காட்டினான். அவங்கள் தான் சொன்னவங்கள் சவ்வு வெட்ட வேணுமாம்”

“அப்படி என்றால் அந்த ஒப்பரேசனை செய்யறது தானே. உங்களை இப்படிப் பார்க்க எனக்கு மனக்கஸ்ரமாக் கிடக்கு”

கந்தையாக் கிழவன் பதில் எதுவும் பேசாமல் மீண்டும் மௌனமானார். அவரின் தயக்கத்தைப் பார்த்து ஏதோ விளங்கிக் கொண்டவளாய் ரீச்சரே மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“ஏன் ஐயா பேசாமல் இருக்கிறியள். காசு ஏதும் பிரச்சினையே... என்னைண்டாலும் தயங்காமல் கேளுங்கோ” இப்படி ரீச்சர் கூறியதும் கந்தையாக் கிழவன் ரீச்சரை நன்றிப் பெருக்குடன் பார்த்தார்.

“என்ற ரண்டு பிள்ளைகளும் என் மேல இவ்வளவு பாசமாக இருந்ததில்லை. ஆனால் நீ என் மேல இப்படி பாசமாக இருக்கிறியேயம்மா. நானும் என்ற ஒரே ஒரு மகனை பாசமாத்த தான் வளர்த்தனான். ஆனால் அவன் எங்கையெல்லாம் ஏமாத்திப் போட்டான். அவன் கண்டியில போய்ப் படிக்க வேணும் எண்டதுக்காக நான் ஓடாய்த் தேய்ஞ்சு உழைச்சது மட்டுமில்லாமல் என்ற காணியையும் வித்துத் தானே அவனை படிக்க வைச்சனான். அவன் என்ஜினியராக வந்து அவன்ற துக்கையையும் அவளினர் பிள்ளையையும் காப்பாத்து வான் எண்டெல்லே நினைச்சன். ஆனால் அவன் சிங்களத்தியோட ஓடி எங்களைல்லாரையும் நடுத்தெருவில

விட்டிட்டுப் போனான்” கிழவன் தன் கழுத்திலிருந்து ஹைந்த துவாயால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

கந்தையாக் கிழவன் இப்படி கவலைப் படுவதைப் பார்த்ததும் தவமணி ரீச்சருக்கு, எப்படி ஆறுதல் கூறுவதென்றே தெரியவில்லை. கிழவன் எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புக்களுடன் கஸ்ரப்பட்டு வளர்த்த மகன் இப்படிச் செய்ததை ரீச்சராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மீண்டும் அவரே தொடர்ந்தார்.

“கண்ணில ஒப்பரேசன் செய்ய ஈயாயிரம் ரூபா வேணுமாம் பிள்ளை. இனிமேல் என் மகனோட எந்த உறவுமே வைக்கிறேல்லை என்றிருந்த நான், மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு, நேற்றுக் காலமை அவனோட ரெலியோனில கதைச்சனான். அவன் வேண்டாவெறுப்பாத் தான் கதைச்சவன். என் மகன் தானே என்ற உரிமையோட, ஒப்பரேசனுக்கு காசு கேட்டன். அவனுக்கு இப்ப தான் குழந்தை பிறந்திருக்காம்... அதனாவை நிறைய செல வெண்டு சொல்லி ரெலியோனை வைச்சிட்டான் பிள்ளை”

“இனி என்னையா செய்யுறது. எல்லாம் விதி தான். இந்தக் காலப் பிள்ளையளெல்லாம் சொகுசு வாழ்க்கையைத் தான் விரும்புதுகள். நாங்கள் கஸ்ரப்பட்டு அதுகளை வளர்த்துவிட, அதுகள் பிறகு எங்களை மறந்து வாழுதுகள். ஒரு காலத்தில தாய் தகப்பனா வரும்போது நாங்கள் பட்ட கஸ்ராங்களை அவையளும் அனுபவிப் பினம். அப்பத் தான் தெரியும் நாங்கள் எவ்வளவு கஸ்ரப் பட்டு அதுகளை வளர்த்தம் என்று... அதை விடுங்கையா. பூமலர் சுகமா இருக்கிறாளே. எனக்கொரு சாறிச் சட்டை தைக்க வேணும். போகும்போது தாறன். கொண்டுபோய்க் கொடுங்கோ”

“பூமலர் என் மகளாய் பிறந்து எவ்வளவோ கஸ்ரத்தை அனுபவிச்சுப் போட்டாள் பிள்ளை. பிரியனைத் தின்னி அந்தப் பிள்ளையோட எவ்வளவு கஸ்ரப்படுறாள். நானும் அங்க இங்க கூலிவேலை செய்து தான் அவளைக் கவனிக்கிறன். ஆனால் அவள் உனமான் தன் மேளுக்கு சில்லு வண்டி வாங்கிக் கொடுக்க வேணுமெண்டு இரவு பகலாய் தையல் மெசினோடேயே இருக்கிறாள்...” - கிழவர் பெருமூச்செறிந்தார்.

தவமணி ரீச்சர் அறைக்குள் சென்று கையில் பணத்துடன் வந்தாள்.

“இந்தாங்கோ ஈயா, இதில ரெண்டாயிரம் ரூபா இருக்கு. இதை வச்சு ஒப்பரேசனைச் செய்யப் பாருங்கோ. அடுத்த மாதச் சம்பளம் வந்தவுடனே இன்னும் கொஞ்சக் காசு தாறன்”

கிழவனுக்குக் கண் கலங்கியது. “இது போது மம்மா. நான் என் சொந்தங்களிட்டயும் போய் கொஞ்சக் காசு சேத்திட்டன். இது போதுமம்மா” கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டு கிழவன் தன் வீடு நோக்கிச் செல்கிறார்.

கந்தையாக் கிழவனின் வீட்டில் அவரது பேத்தி

கண்மணி முற்றத்தில் இருந்து அழுது கொண்டிருப்பது அவர் காதில் கேட்கிறது. ஓடிப்போய்ப் பிள்ளையைத் தூக்கி அணைத்தபடி கேட்டார்.

“கண்மணிக் குஞ்சு, ஏனம்மா அழுறாய். அம்மா பிள்ளையை அடிச்சிட்டாளே”

குழந்தை பதில் எதுவும் சொல்லாமல் அழுது கொண்டேயிருந்தது. பூமலர் வந்து அவரின் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள்.

“பாருங்கோ ஈயா இவளை. எங்கட விரலுக்குத் தக்க வீக்கம் வேணும். நாங்கள் சாப்பாட்டுக்கே டாடா பாடு படுறம். இந்த நிலையில, இவளுக்கு சில்லு வண்டி வேணுமாம். உசிரி உள்ள மற்றப் பிள்ளையள் ஓடி விளையாடுறதைப் பார்த்திட்டு தனக்கொரு சில்லுவண்டி வளங்கித் தரட்டாமையா... உங்கட கண் ஒப்பரேசனுக்கே நான் காசுக்கு எங்க போறதெண்டு தெரியாமல் அல்லாடுறன்” - பூமலர் விம்மினாள்.

“குழந்தை ஆசைப்படுறது சரி தானேயம்மா. மற்றக் குழந்தையள் ஓடியாடித் திரியிறதைக் கண்டால் அவளுக்கு ஆசை இருக்காதே... சில்லு வண்டிலிலை எண்டாலும் அசைஞ்சு திரிஞ்சால் என்ன என்று நினைக்கிறது ஞாயம் தானே...”

ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவராய் கந்தையாக் கிழவன் தன் வேட்டியிலிருந்து முடிச்சை அவிழ்க்கத் தொடங்கினார்.

திடீரென்று அவரிடம் ஒரு தயக்கம் எழுந்தது.

“தவமணி ரீச்சர் என் கண் ஒப்பரேசனுக்காகத் தந்தது. அவள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாள்... நான் பொய் சொல்லித் தான் காசு வாங்கிப் போட்டன் எண்டு நினைச்சால் எவ்வளவு கேவலம்...”

இந்த நினைப்பும் ஒரு கணம் தான். கிழவனுக்கு தன் மீதே வெறுப்பாக வந்தது.

“சே, என் சுகத்தைத் தான் இப்பவும் நினைச்சுப் பாக்கிறன். என்றை பேத்தீன்ரை ஆசைக்கு முன்னாலை சாகிற வயசிலை எனக்குக் கண் பெரிசில்லை. தவமணி ரீச்சருக்கும் இது விளங்கும்...”

தன் மன ஓட்டத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டுக் காசைக் கையிலெடுத்தார்.

“இந்தா பிள்ளை... இது என்றை கண் ஒப்பரேசனுக்காகத் தவமணி ரீச்சர் தந்தது... என்றை பேத்தியின்ரை ஆசையை விட என்றை கண் பெரிசே. அவளுக்கு சில்லு வண்டி வளங்கிக் குடு...”

பூமலருக்கு முதலில் திகைப்பாக இருந்தது. தவமணி ரீச்சரை ஒரு கணம் நினைத்து பார்த்தாள். காசைக் கையில் வாங்கியபோது அவள் கண் கலங்கியது. பூமலரின் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்டதும் அவள் தனக்காகக் கலங்குவதாக கந்தையாக் கிழவன் எண்ணிக் கொண்டார். □□□

எனது இலக்கியத் தடம்

2

தி.ஞானசேகரன்

இரசனை மீசுந்த இளமைப் பருவம்

எனது கிராமமாகிய புன்னாலைக்கட்டுவன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பலாலிக்குச் செல்லும் வீதியின் ஏழாவது மைலில் உள்ளது. வீதி கிராமத்தைக் கிழக்கு மேற்காக உடறுத்துச் செல்கிறது. கிராமத்தின் கேந்திர ஸ்தானமாக விளங்குவது ஆயாக்கடவைப் பிள்ளையார் கோயில். இக்கோயில் முந்நாறு ஆண்டுகாலப் பழமை வாய்ந்தது. கச்சேரியில் உள்ள பதிவேட்டில் 276ஆம் பக்கப் பிரகாரம் 1710ஆம் ஆண்டில் இவ்வாலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளதாகப் பதியப்பட்டுள்ளது. முன்னர் கோயிலின் எதிரே தெரு ஓரமாக இரண்டு சவுக்கு மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. இதனால் இக்கோயில் சவுக்கு மரத்தடிப் பிள்ளையார் கோயில் எனக் காரணப்பெயர் பெற்றிருந்தது. ஆனால் 1978ல் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் இக்கோயிலில் இடம் பெற்ற பூங்காவனத் திருவிழாவிற்கு வருகை தந்து இசைக்கச்சேரி செய்த பின்னர் "சீர்காழி வந்த கோயில்" எனப் பிரபல்யமாகிவிட்டது. சீர்காழி கோவிந்தராஜன் இக்கோயிலில் இசைக்கச்சேரி செய்தபோது யாழ்க்குடாநாடே இங்கு திரண்டிருந்தது. சனநெரிசலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் வந்தாரை வரவேற்று உபசரிக்கும் எமது கிராமத்து விவசாயிகள், கோயிலைச் சுற்றியுள்ள தமது தோட்டங்களிலுள்ள மிளகாய்க் கன்றுகள், புகையிலைக் கன்றுகள், வொங்காயப் பயிர்கள் போன்றவற்றை வெட்டி வீழ்த்தி மக்கள் தங்குவதற்கும் வாகனங்களை நிறுத்துவதற்கும் ஏற்பாடுசெய்து கொடுத்த பெருமைமிக்கவர்கள். சீர்காழி மட்டுமல்லாது 1970களில் மதுரை சோமு, பித்துக்குளி முருகதாஸ், கிருபானந்தவாரியார் போன்றவர்களும் இந்த ஆயத்தின் நிகழ்வுகளில் இசைமழையெய்யாழிந்திருக்கிறார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்தக் கோயிலை ஒட்டித்தான் முதன்முதலில் எங்கள் ஊர்த் தமிழ்ப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதனை ஸ்தாபித்தவர் எமது மூதாதையரான ச.கதிர்காமையர் என்பதனை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அக்காலத்தில் அயற் கிராமங்களான புத்தூர், சிறுப்பிட்டி, அச்செழு, உஊரமு, ஏழாலை, மயிலிட்டி, தையிட்டி, வயாவிளான், பலாலி முதலிய ஊர்களிலிருந்து பலர் அவரிடம் கற்று அறிஞர்களாயினர்(6). ஆறுமுகநாவலரின் மருமகன் (தமக்கையாரின் மகன்) வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை இப்பாடசாலையின் பரீட்சகராக விளங்கினார்.(7) பிற்பட்டகாலத்தில் இப்பாடசாலை அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபின் தெருவின் கிழக்குப்புறமாக கோவிலின் நேரெதிரே ஒரு புதிய கட்டடம் அமைக்கப்பட்டது. இக்கட்டடத்திற்கு 1927 புரட்டாதி மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதி அடிக்கல் நாட்டியவர் சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்கள் (8).

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர்வரை பழைய பாடசாலை இருந்த இடத்தில், அதன் எச்சமாக நான்கு அடிச் சுற்றளவும் ஐந்தடி உயரமும் உள்ள இரு தூண்கள் சிதைவடைந்த நிலையில் இருந்தன. அத்தூண்களின் அருகே ஒரு மடம் இருந்தது. அதனை "கோயிலார்" மடம் எனக் கூறுவர். கோயிலார் என்பவரால் அந்த மடம் 1910ல் அமைக்கப் பட்டதாக அறியமுடிகிறது. இக்காலப்பகுதியில் ஆ.தாமோதரம்பிள்ளை என்பவரால் இந்த மடத்திற்குக் கிழக்குப்புறமாக பலாவி வீதிக்கு அருகாக மற்றுமொரு மடமும் கட்டப்பட்டது. அக்காலத்தில் பல இடங்களிலும் இருந்து வருபவர்கள் இவ்விரு மடங்களிலும் தங்கி இளைப்பாறுவது வழக்கம்.

அன்றைய காலத்தில் எங்களுநின் காலைப் பொழுதுகள் ஆயாக்கடவையானின் காண்டாமணி ஓசையுடனும், கொழும்பிலிருந்து ஆறு மணிக்கு சுன்னாகம் வந்தையும் புகையிரத்தின் குழலோசையுடனும் தான் மலர்வது வழக்கம்.

எங்களுந் பாடசாலையில் நான் அறிவறி வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டபோது அதன் அதிபராக திரு. வேலுப்பிள்ளை என்பவர் இருந்தார். அவர் சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது மனைவி இராசம்மாவும் அங்கு ஆசிரியையாக இருந்தார். இராசம்மா ரீச்சரே எங்களது அறிவறி வகுப்பு ஆசிரியை. 'அ, ஆ' வில் தொடங்கி அம்மா, அப்பா எனச் சொற்களை எழுத்துக்கூட்டி மாணவர்களுக்கு வாசிக்கக் கற்றுத்தந்தவர் அவரே. அந்தக் காலத்தில் சிலேற், எழுதும் குச்சி ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு எழுதிப் பழகுவார்கள். இப்போதுள்ளதுபோல் முன்பள்ளி முறை அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஆனாலும் எனது தந்தையார் எனக்கு ஏடு தொடக்கிய பின்னர் வீட்டில் எழுத்துக்களை எழுதுவதற்கும் வாசிப்பதற்கும் கற்றுத்தந்தார். சொற்களை எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கும் திறனை நான் பாடசாலைக்குச் செல்லும் முன்னரே பெற்றிருந்தேன். இராசம்மா ரீச்சர் கரும்பலகையில் எழுத்துக்களை, சொற்களை எழுதிவிட்டு மாணவர்களுக்கு அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கூறுவார். எனக்குக் கரும்பலகை எட்டாது. எனவே நான் பிரம்பினால் எழுத்துக்களைத் தொட்டுக்காட்டி மாணவர்களுக்குப் படிப்பித்தது இன்றும் எனக்கு நினைவில் வருகிறது. மூன்றாம் வகுப்பு வரை எழுது தந்தையார் எனது கல்வியில் நேரடிக்கவனம் செலுத்தினார். தினமும் காலை வேளைகளில் ஒவ்வொரு பாடத்தையும் பத்துத் தடவைகள் உரத்து வாசிக்கச் செய்வார்.

எனது தந்தையாருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. பாடசாலையில் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கத் தொடங்கியபோது அவற்றை எனக்குப் படிப்பிப்பதற்காக, பக்கத்து வீட்டிலிருந்த எனது மச்சாளம்மாரிடம் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கேட்டறிந்து எனக்குக் கற்பிப்பார். நான் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் தண்ணீரூற்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த எனது பெரிய தந்தையார் எங்கள் கிராமத்துப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்துவிட்டார். அவரே எனது மூன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியரானார். நான் நான்காம் வகுப்பிற்கு வகுப்பேற்றம் பெற்றபொழுது அவரும் நான்காம் வகுப்பு ஆசிரியரானார். இப்படியாக எனது கல்வியில் மிக நெருக்கமான நேரடிக்கண்காணிப்பை எனது பெரிய தந்தையார் வைத்திருந்தார்.

நான் பாடசாலையில் சேர்ந்த அதே வருடத்தில் இளைஞர்கள் சிலர் சேர்ந்து கோயிலார் மடத்தில் ஒரு சனசமூக நிலையத்தை உருவாக்கினர். அதற்கு எங்களுந் அறிஞர் வித்துவசிரோமணி கணேசையர் நினைவாக "கணேச சனசமூக நிலையம்" எனப் பெயர் சூட்டினர். அங்கு ஒரு வாசிக்கசாலையும் இயங்கத் தொடங்கியது. ஆரம்பத்தில் பத்திரிகைகள் மட்டுமே அங்கு வைக்கப்பட்டன.

அந்த வாசிக்கசாலையின் கூரையைத் தாங்கிநிற்கும் கைவளைகளில் வெள்ளை எழுத்துக்களில் பளிச்சென்று தெரியும்படி வெண்கட்டியினால் அறிவுசார் வசனங்கள் ஆங்காங்கே எழுதப்பட்டிருக்கும். 'கல்வியே கருந்தனம்', 'வாசிப்பு ஒரு மனிதனை முழு மனிதனாக்கும்', 'ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்' போன்ற வசனங்களை அப்போது எழுத்துக்கூட்டி ஆர்வமுடன் வாசித்த நாட்கள் இப்போதும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடப் பாடங்களைத் தவிர்ந்த ஏனையவற்றை வாசிக்கும் பழக்கம் அந்த வசனங்களை வாசித்ததிலிருந்துதான் எனக்கு ஆரம்பமாகியது. வாசிக்கசாலைக்கு வருகின்ற பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் காணப்படுகின்ற 'கொட்டை' எழுத்துக்களை விளங்கியதோ இல்லையோ நான் வாசித்தேன்.

பின்னர் இந்த வாசிக்கசாலை பக்கத்து மடத்திற்கு மாற்றப்பட்டு அமைப்பு ரீதியான சட்டவலுவூள்ள சனசமூகநிலையம் அமைக்கப்பட்டது. இது 1946ஆம் ஆண்டு விஜயதசமி தினத்தன்று (10-10-1946) வைபவ ரீதியாக அங்குராார்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. அடுத்த வருடத்தில் வாசிக்கசாலை தரமுயர்த்தப்பட்டு அரசாங்கத்தினரால் ஒரு வானொலிப்பெட்டி அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டது. இவ்வானொலிப் பெட்டியை அங்குராார்ப்பணம் செய்யும் நிகழ்வில் அப்போதைய தயாந்துறை மற்றும் தொலைத்தொடர்புத்துறை அமைச்சர் கௌரவ சி. சிற்றம்பலம் அவர்கள் பிரதம விருந்தினராக வருகை தந்து சிறப்பித்தார். அக்காலத்தில் வானொலிப் பெட்டியைக் காண்பது அரிது. இதனால் எங்கள் சனசமூக நிலையத்தின் புகழ் அயற் கிராமங்களுக்கும் பரவியது. இவ்வானொலிக்கு மிகவும் உயரமான 'அன்றொனாக் கோபுரம்' அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பெரிய 'புற்றறிகளும் பாவிக்கப்பட்டன. மார்கழி மாதத்தில் தமிழகத்தில் இசைவிழா நடைபெறும். அது வானொலி மூலம் ஒலிபரப்பப்படுவதால் அதனைக் கேட்டு இரசிக்க சங்கீதம் பயில்பவர்கள், இசையை ரசிப்பவர்கள் என ஏராளம்பேர் எழுது சனசமூக நிலைய முன்றலில் கூடுவர். அந்நிகழ்ச்சிகள் இரவிரவாக நடப்பதன் காரணமாக அதை இரசிக்க வருபவர்களின் வசதிக்கென முன்றலில் வெண்மணல் பரப்பப்படும். அங்கு வருவோர் மணலில் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்து இசையை ரசிப்பர். இது மட்டுமன்றி தேர்தல் காலங்களில் தேர்தல் முடிவுகளை அறிவதற்காக ஏராளமானோர் அங்கு கூடி இரவிரவாக விழித்திருப்பர். சாதாரண நாட்களில் புதினங்களை அறிவதற்கும் அங்கு ஏராளமானோர் கூடுவர்.

நாங்கள் சிறுவர்கள், அங்கு ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் இரண்டு இரும்புப் 'டெய்'களினிடையே கட்டப்பட்டுள்ள

கம்பியில், எவ்வாறு கொழும்பிலிருந்து வரும் ஓசை உறிஞ்சப்படுகிறது என்று 'அன்ரெனா'வை அண்ணாந்து பார்த்து விடக்கூடியானம் செய்வோம்.

அந்தக் காலத்தில் கிராமங்களில் அமைந்திருந்த சனசமூக நிலையங்களும் அவற்றோடிணைந்த வாசிகசாலைகளும் பல எழுத்தாளர்களின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. எங்கள் கிராமத்தில் அமைந்த சனசமூக நிலையமும் எனது ஆளுமை வளர்ச்சியில் பாரிய பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளது. இது தொடர்பாக நான் சந்தர்ப்பம் வரும்போது விபரிப்பேன்.

பாடசாலை தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் நான் அநேகமான நேரத்தை வாசிகசாலையிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் கழிப்பேன். அந்தச் சூழல் மிகவும் ரம்பியமானது. வாசிகசாலையின் தெற்குப்புறமாக ஒரு கேணி தூர்ந்த நிலையில் இருந்தது. அக்கேணியிலே பனை வடலிகளும் முட்டைகளும் நிறைந்து காணப்படும். கேணியின் வடக்குப்புற எல்லையில் ஒரு நெல்லிமரம் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும். அந்த நெல்லி மரத்திலே சிறுவர்களாகிய நாங்கள் கல்லெறிந்து காய்களை வீழ்த்தி உண்போம். கேணியின் கிழக்குப்புறமாகத் தெருவோரத்தில் ஒரு பெரிய சவுக்கு மரம் கம்பீரத்துடன் சடைத்து நிற்கும். தெருவின் மறு புறத்தில் வேறொரு சவுக்கு மரம் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும். இந்தச் சவுக்கு மரங்களில் கோயிலுக்குச் சொந்தமான இரு மயில்கள் அமர்ந்திருந்து அகவும் ஒலி கேட்கும். சிலவேளைகளில் அவை தமது இறகுகளைக் கோதிக்கீழே போடும். அவற்றைச் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் ஒடிப் பொறுக்குவோம். யார் அதிக மயிலிறகுகளைச் சேகரிக்கிறார்கள் என்ற போட்டி சிறுவர்களிடையே நிலவும். அந்த மயிலிறகுகளில் சிலவற்றை நாம் 'குஞ்சு பெரிப்பதற்காக எழுது புத்தகங்களுக்குள்ளே வைத்துக்கொள்வோம். சில காலங்களில் அந்த மயில்களுக்கு சந்தோஷம் பிறந்துவிட்டால் அவை கீழே இறங்கிவிந்து கேணிப்புறத்தில் தோகைவிரித்து ஆடும். அப்போது வாசிகசாலையில் இருப்பவர்கள் தம்மை மறந்து அதன் அழகை இரசிப்பர். தமது நடனத்தை மக்கள் ரசிப்பதை உணர்ந்தோ என்னவோ அவை வாசிகசாலையின் முன்புறமாக வந்து கோயிலின் எதிரே நின்று ஆடும். இப்படியான ஓர் இரசனை மிகுந்த சூழலிலேதான் எனது இளமைப்பருவம் கழிந்தது.

நான் இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் அங்கு ஒரு பெரும் புரட்சியை அதிர் வேலுப்பிள்ளை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். எங்களுள் அப்போது மிக இறுக்கமான சாதிக்கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் வேளாளரின் அடிமைகளாக இருந்தனர். இவர்களுக்குச் சொந்தமாகக் காணிகையடையாது. வேளாளரின் நிலங்களிலேயே குடிசைகளை அமைத்து அவர்களுக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். வேளாளரின் காணிகளைக் குத்தகைக்குப் பெற்று சுமம் செய்தனர். சிலர் கள்ளுச்சீவும் தொழிலும் செய்தனர். வேளாளருக்கு அடி பணிந்து நடக்காவிடில் அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு இடம் கிடைக்காது என்ற நிலைமை இருந்தது. நான்றிந்த வரையில் அக்காலகட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களில் ஒருவருக்குக் கூட எங்களுடில் சொந்தமாகக் காணியிருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு எவரும் காணி விற்கக்கூடாது என்பது எங்களுடில் எழுதாச் சட்டமாக இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு அடிப்படைக் கல்வி கூட மறுக்கப்பட்டது. ஒடுக்கப்பட்டோரின் பிள்ளைகள் ஊர்ப்பாடசாலையில் சேர்ந்து கல்வி கற்க முடியாத நிலை இருந்தது.

எங்கள் பாடசாலை அதிர் வேலுப்பிள்ளை அவருக்குரிய விடுதியில் குடும்பமாகத் தங்கியிருந்தார். மாலை வேளைகளில் ஒடுக்கப்பட்டோரது குடிசைகளுக்கு தினமும் சென்று அவர்களது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும்படி துண்டுவார். கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பார். முதலில் அவர்கள் தயங்கினாலும் காலப்போக்கில் படிப்படியாக அவர்கள் தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதற்கு முன்வந்தனர். மேட்டுக்குடி மக்களின் எதிர்ப்பு இதற்கு ஆரம்ப காலங்களில் இருந்திருக்கலாம். எனவே சமரசம் செய்யும் வகையில் அதிர் ஒரு வழி செய்தார். இந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகள் இருப்பதற்கென தனியாக ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பின்வரிசையில் வாங்குகளைப் போட்டார். இந்தப் பின்வரிசையில் ஒடுக்கப்பட்ட சிறார்கள் அமர்ந்துகொள்வார்கள். மற்றவர்கள் முன் வரிசையில் அமர்வார்கள்.

இந்தப் பின்வரிசைப் பிள்ளைகள் கல்விக்காக மட்டும் அங்கு அமரலாம். பாடசாலையின் ஏனைய செயற்பாடுகள் எவற்றிலும் அவர்கள் பங்குகொள்ள முடியாது. இப்போதெல்லாம் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பெப்ரவரி 4ம் திகதியன்று பாடசாலைகளில் சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. நாடு சுதந்திரமடையாத அந்தக் காலத்தில் இரண்டாவது எலிசபத் மகாராணியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் வருடாவருடம் நடைபெறுவது வழக்கம். அநேகமான பாடசாலைகளில் அன்று விளையாட்டுப் போட்டிகள் முக்கிய இடம்பெறும். வெற்றிபெற்ற மாணவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கப்படும். ஏனைய மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் மகாராணியின் பெயரால் இனிப்புகள் வழங்கப்படும்.

ஒடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் இந்த விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் அங்கு நடைபெறும் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்ற முடியாது. அந்தச் சின்னஞ்சிறுசுகள் ஓரமாக நின்று எல்லாவற்றையும் ஏக்கத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் பிறந்த ஒரே காரணத்துக்காக எத்தகைய தண்டனை அந்தச் சிறார்களுக்கு

வழங்கப்பட்டது என்பதை இப்போது நினைத்தாலும் உள்ளம் கொதிக்கிறது.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு கல்வியை மறுத்தல் என்பது அவர்களைத் தொடர்ந்தும் ஒடுக்கி வைப்பதற்கு ஒரு வழிமுறையாக அக்காலத்தில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. பாடசாலைகள் தனியார் உடைமையாக இருந்தபோது இவ்வழிமுறை சாத்தியமாக இருந்தது. இந்த நிலைமை அப்போது யாழ்க்காநாடு முழுவதிலும் இருந்திருக்கிறது என்பதைப் பிற்பட்ட காலத்தில் நான் அறிந்து கொண்டேன்.

நிலமானியச் சமூக அமைப்பின் நச்சு வேர்கள் ஆழப்பதிந்துள்ள அந்தக் காலப்பகுதியில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் கல்வி உயர் சாதியினரால் மறுக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் பலவற்றைக் கூறலாம். யாழ்ப்பாணத்து நூல்நிலையை எரிந்த காலகட்டத்தில் எழுதும்படிவாழ் கிராமத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட சிறார்கள் பாடசாலைக்குச் சென்றவேளை அவர்களது புத்தகங்களைப் பறித்து உயர் சாதியினர் நெருப்பில் எரித்தார்களாம். இதனைக் கேள்விபற்றி பிரபல எழுத்தாளர் டானியல், “யாழ்ப்பாணத்து நூல்நிலையை எரிந்தது என்னைப் பொறுத்த வரையில் இந்தப்பிள்ளைகளின் புத்தகங்களை எரித்ததற்குச் சமனானது”(9) என உள்ளக்கொதிப்புடன் கூறியதாக அறிய முடிகிறது. ஷோபா சக்தி தனது ‘ம்’ நாவலில் “பலரைத் தீவு அரசாங்கம் பாடசாலையில் பத்தாவது வகுப்பு வரையே மூன்றே மூன்று ஆசிரியர்களால் பாடங்கள் நடத்தப்பட்டன. பாடசாலையின் ஆசிரியர்கள் பள்ளிக்கு குழந்தைகளை அப்பாடசாலையில் சேர்க்க மறுத்தார்கள். தீவில் கிடந்த ஒரேயொரு ஓலைக்கொட்டில் சலூனில் கூட பள்ளிகள் நுழைய முடியவில்லை” (10) என எழுதிச் செல்கிறார்.

இக்கொடுமைகளிலிருந்து விடுபட, 1917 இல் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கென முதன் முதலாக பருத்தித்துறையிலுள்ள வதிரி என்னுமிடத்தில் தேவரையாளி சைவப்பாடசாலையை அமைத்து அப்பாடசாலையுடாக பெரும் சேவையாற்றியவர் சூரன் அவர்கள். (11)

சாதியத்திற்கெதிரான எனது சிந்தனையின் உற்றுக்கண் அந்தச் சிறு பருவத்திலேயே எனக்குள் முகிழ்ந்துவிட்டதென நினைக்கிறேன். அதுவே படிப்படியாக பிரவாகித்து பிற்காலத்தில் எனது முதலாவது நாவலான “புதிய சுவடுகள்” தோன்றுவதற்கும் சில சிறுகதைகள் தோன்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதனை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியின் பெயர் “காலதரிசனம்”. அதிலுள்ள ‘காலதரிசனம்’ என்ற சிறுகதையில் ஒடுக்கப்பட்ட சிறுவன் ஒருவனுக்கு இந்தச் சமூகத்தால் இழைக்கப்படும் அநீதி தரிசனம் பெறுகிறது. இக்கதையில் மூன்று சிறுவர்கள் தமது எண்ண அலைகளை நனவோடை உத்தியில் கூறுவதாகக் கதை அமைந்திருக்கிறது. மூர்த்தி ஐயர் ஒரு பிராமணச்சிறுவன். முத்து ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த சிறுவன். பரமகுரு ஒரு வேளாளச் சிறுவன். இவர்களிடையே ஏற்படும் நட்பும் முத்துவின் மேல் மற்ற இருவரும் காட்டும் அன்பும் பரிவும் இக்கதையின் கருப்பொருளாகிறது. நான் படித்த பாடசாலையையும், மேலே குறிப்பிட்ட பிள்ளையார் கோயிலையும் இவற்றின் சுற்றுப்புறச் சூழலையும் பகைப்புலமாகக் கொண்டு இந்தக்கதை இயங்குகிறது. வகுப்பிலே கடைசி வான்கிலேதான் முத்து இருக்க வேண்டிய நிலையும் கோவிலுக்குள் அவன் வரமுடியாத நிலையும் அவனது தந்தை வேளாளச் சிறுவனான பரமகுருவின் தந்தையினது தோட்டத்தில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயமும் அவருக்கு தினமும் மாலை நேரங்களில் கள்ளுக் கொண்டு கொடுக்க வேண்டிய நிலையும் இக்கதையிலே உட்பாவாகக் கூறப்படுகிறது. நிலமானிய சமூக அமைப்பின்தான் முத்துவின் இத்தகைய கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றதென்பதையும் கல்விதான் இவர்களுடைய துன்பமீட்சிக்குக் காரணமாக அமையும் என்பதையும் இக்கதை கூறிச்செல்கிறது. கதையின் ஓரிடத்தில் வேளாளச்சிறுவனாகிய பரமகுரு இவ்வாறு கூறுகிறான், “முத்துவினுடைய தகப்பன் எங்களுடைய தோட்டத்தில் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யிறதப் பார்க்க எனக்கு பாவமாக இருக்கும். அவையளுக்குக் காணி இல்லாதபடியால்தான் எங்களுடைய நிலத்தில் கஷ்டப்படினம். இப்ப அவையளுக்கு காணி இல்லாவிட்டால் என்ன? நான் வளர்ந்து பெரியவனாகியதும் எங்களுக்கு இருக்கிற காணிகளில் ஒன்றை முத்துவுக்குச் சொந்தமாகக் கொடுத்துவிடுவன்.” இக்கதையில் மாறி வரும் சமுதாயத்தில் ஏற்படுகின்ற புதிய சிந்தனைகளையும் தனிமனித மனவிகசிப்பையும் காணலாம். கால ஓட்டத்தில் சாதியம் வலுவியிருந்துவிடும் என்பதனை இக்கதையில் காட்டியிருக்கிறேன்.

இக்கதைபற்றி பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார், “ஆசிரியர் தமது சிறுயராயத்தில் பாடசாலையில் பெற்றுக்கொண்ட அருபவங்களை ‘காலதரிசனம்’ என்னும் சிறுகதையில் புதுமையான முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மூன்று பாத்திரங்களின் பெயர்கள் கதையின் உய தலைப்புகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தம்மைப்பற்றித்தாமே கூறுகின்றன. அவற்றினூடாக அன்றைய சாதி ஆசாரங்கள், போலித்தனங்கள், ஆடை அணிவகைகள் சடங்கு முறைகள் முதலியவற்றையும் கால ஓட்டத்தில் அவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களையும் கிண்டலாகவும் நகைச்சுவையாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்... கதையின் இறுதியில் “...அப்படியானால் இப்ப நாங்கள் பிழையென்று நினைக்கிற விஷயங்கள் காலம் மாறினால் பிழையற்றதாகி விடுமோ? காலம் மாறிக்கொண்டோனே இருக்கிறது” எனத் தொடுத்திருக்கும் வினா வாசகங்களை ஆழமாகச்சிந்திக்க வைக்கிறது(12).”

இந்த இடத்தில் எனது 'தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பில் நான் எழுதிய 'மனந்திறந்து சில வார்த்தைகள்' என்ற பகுதியிலிருந்து சிலவற்றைத் தருவது பொருத்தப்பாடாக அமையும் என நினைக்கிறேன்.

"...நான் எழுதத் தொடங்கிய கால கட்டம் மார்க்ஸிய முற்போக்குவாதம் முனைப்புப் பெற்றிருந்த காலமாகும். இலக்கியம் கீழ்த்தட்டு மக்களின், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வாழ்வை அவர்களது ஏக்கப் பெருமூச்சுகளை எதிர்பார்ப்புகளைப் பிரதிபலிக்கவேண்டும். சாதிக் கொடுமை, சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, பெண்ணடிமைத்தனம், இன ஒடுக்குமுறை ஆகிய அனைத்துத் தீமைகளையும் எரித்து எரிசரமாக இலக்கியம் படைக்கப்படவேண்டும். அது எழுது நாட்டுக்கேயுரிய தேசிய இலக்கியமாகவும் மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்" என்பது மார்க்ஸிய முற்போக்குவாதிகளின் கருத்தாக இருந்தது.

உண்மையில் இவ்வாறான ஒரு சட்டகத்துக்குள் நின்று இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்ற விதியுடன் என்னால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. இவ்வாறு எழுதுவதால் கலாபூர்வமான வெளிப்பாடு குன்றி படைப்புகள் பிரச்சாரமாக மலின்படுத்தப்பட்டுவிடும். மென்மையான மனித உணர்வுகள் புறந்தள்ளப்பட்டுவிடும். காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ற சிந்தனைகள் மறுக்கப்பட்டுவிடும். தமிழ்த்துவம் சார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு இடமில்லாமல் போய்விடும். இந்தச் சட்டகத்துக்கு அப்பாலும் மனிதகுலமேன்மைக்கான தேடல்கள் இருக்கின்றன என்பதே எனது கருத்தாகும். இதன் காரணமாக ஈழத்து இலக்கிய உலகை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த அக்கால மார்க்ஸிய விமர்சனர்கள் எனது எழுத்துக்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

மார்க்ஸியம் ஓர் உன்னதமான தத்துவம். அது ஒருபோதும் அழகியலைப் புறந்தள்ளவில்லை. மார்க்ஸியம் பற்றிய புரிதலை கட்சி அரசியலுக்கும் தமது வசதிவாய்ப்புகளுக்கும் ஏற்றபடி அரித்தம் கற்பித்தவர்களின் போக்குடன் என்னால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை.

எனது கதைகளிலும் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, சாதிக் கொடுமை, கீழ்த்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அவலம், பெருமூச்சுக்கள் ஆகியன கருப் பொருள்களாக அமைந்தன. ஆனாலும் முற்போக்காளர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டவர்களின் படைப்புகள்போல அவை 'எரிசரமாகப் படைக்கப்படவில்லை என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதற்குக் காரணம் எழுத்தாளன் எந்தக்கட்டத்திலும் தான் ஒரு பிரசாரகனாகத் தாழ்ந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதில் நான் திடமாக இருந்தேன். அழகியலைப் புறந்தள்ளிய எந்தப்படைப்பும் ஒரு கலைப்படைப்பாக அமையாது என்பது எனது அசைக்கமுடியாத கருத்தாக இருந்தது.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், "மார்க்ஸிய விமர்சனம் முழுவதும் சமூகவியல் விமர்சனம் மாத்திரமே என்ற ஒரு கருத்து மயக்கம் பலரிடையே ஏற்பட்டது. சிலர் அந்த மயக்கத்திலிருந்து இன்னும் விடுபடவேயில்லை... மனித முழுமைக்குள்ளே கலையும் அடங்கும் என்ற முதற்கட்ட வற்புறுத்துகை கலையின் சமூகவியல் விமர்சனமாகும்"(13) என 'உயிர்ப்புகள்' சிறுகதைத் தொகுதியின் விமர்சனக் குறிப்பில் பதிவு செய்திருப்பது இங்கு மனாங் கொள்ளத்தக்கது.

ஒரு காலகட்டத்தில் ஈழத்து இலக்கியம் பல்வேறு தளங்களில் செழித்து வளரவிடாது, தமது குழுமைவச்சாராத ஆக்க இலக்கியக்காரர்களை இவர்கள் மழுங்கடித்தார்கள் என்ற தர்மீகக்கோபம் எனக்கு எப்போதும் உண்டு."(14)

இந்தக் குழுவிமர்சனங்கள் கருத்தியல் ரீதியாக மட்டுமன்றித் திட்டமிட்டும் சில எழுத்தாளர்களை ஓரங்கட்டினார்கள் என்பதை ஈழத்து எழுத்துலகம் நன்கு அறியும்.

(இனி அடுத்த இதழில்)

உ.சாத்துணை:

6. ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் - புன்னாலைக்கட்டுவன் வித்துவான் பிரம்மலுத் சி. கணேசையர், ஈழகேசரி பிரசுரம் - 1939 (பக். 104)
7. வித்துவ சிரோமணி கணேசையரின் வாழ்க்கையும் பணியும் - எஸ். சிவலிங்கராஜா, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் - 1989. (பக்5)
8. இது தொடர்பான கல்வெட்டு பாடசாலையின் முன்புறச் சுவரில் அமைந்திருக்கிறது.
9. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி "இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்:- 'ஞானம் சஞ்சிகையின் நேர்காணல் - தி.ஞானசேகரன் (2005) (பக். 101)
10. 'ம்' - நாவல் - ஷோபா சக்தி - (பக்:21)
11. சூரன் சுயசரிதை(2004) - பதிப்பாசிரியர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் - சிலம்பு பதிப்பகம்
12. தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் - ஞானம் பதிப்பகம் (2005) - அணிந்துரை - பேராசிரியர் க. அருணாசலம்(பக்: எரை)
13. உயிர்ப்புகள் (சிறுகதைத்தொகுப்பு - 1986) - கலாசாரப் பெருமன்றம் கட்டிடவேலி நெல்லியடி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் - உயிர்ப்புகளின் உயிரைத்தேடி - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி (பக்:122-123)
14. 'தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்' (2005) - ஞானம் பதிப்பகம் - (பக்: xxvii -xxviii)

“நீஷா” வின் விருப்பம்

மாசீதன்

“என்ற வயித்த உதைஞ்ச இந்தக் கால்களைப் பாருங்கோவன். இப்படி அழகாயிருக்கு மெண்டு உண்மையில நான் நினைக்கேலை. உங்களை மாதிரித்தான் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடக்கிறான். கைய இறுக்கி பொத்திப் பிடிச்சிருக்கிறது சரியா உங்கட பிடிவாதக்குணம்தான்”

“எனக்கு ஆம்பிளப்பிள்ளையப் பிடிக்காது. பொம்பிளப்பிள்ளையெண்டால் வளர வளர அழகா வும் இருப்பாள். வீட்டையும் அழகு படுத்துவாள். நீ இவனில் பாசம் வைக்காத. மோசக்காரப்பயல்”

“இல்லையாங்க. பிடிவாதக்காரன். உங்களப் போல தானாங்க. என்னோட பேசுறானில்ல. இவனப் பெத்தெடுக்க எவ்வளவு தவமிருந்தன். இது அந்த அம்மனுக்குத்தான் வெளிச்சம். அவவுக்கு நன்றி சொல்லணும்”

“அவன் கண்ணை போலயெண்டால் பாசத்தை என்னில வைவேன். இன்னொரு பொடியனையும் பெத்துத்தாறன். அவன் கிடக்கிறான். நீ தூங்கு. நான் வெளிச்சத்தை அணைக்கிறன்”

“அவன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தானே கிடக்கிறான். வெளிச்சத்தை அணைக்கா தீங்கோ” என்றவாறு புன்பழம் வின்சனும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர்.

புன்பம் நிறைமாதக் கர்ப்பினியாக இருந்த காலத்தில் அவளுக்கு உதவியெல்லாம் அவளது கணவன் வின்சன் தான். வின்சன் நல்ல கடற்றொழிலாளி, தனக்கென சிறிய படகையும் சொந்தமாக வைத்திருந்தான். தனது கடின உழைப்பால் ‘ஆண்மகன்’ எனும் பெயரைப் பெற்று புன்பத்தைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தவன். புன்பம், அவள் ஒரு புன்பந்தான். மேலும் உழைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை புன்பத்தைத் திருமணஞ் செய்துபின் கொடுத்தது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகேயுள்ள தீவொன்றிலே தனது முரடான கைகளால் தடிபிடித்து வள்ளந்தாங்கி ஓட்டி, ஓரா, மதனன், கயல், திரளி என்ற வகை வகையான மீன்களால் தனக்கான குடும்பத்தை சிறப்புறச் செய்தவன். புன்பா என்ற பெரிய மீன் அவனது வாழ்க்கைக்கு அகப்பட்ட பெரும் செல்வமென மற்றோரிடம் பெருமை கொள்வான்.

ஜீவநதி

புன்பாவும் வின்சனின் அன்புக்கு அடிபணிந்தாளோ என்னவோ ஒரு ஆசைமகளை ஈன்று கொடுத்தாள். மூத்த பிள்ளை பெண் பிள்ளை, வின்சனுடைய விருப்பங்களையெல்லாம் ஒன்றாக்கியவள் போன்று வடிவம் கொண்டிருந்தாள்.

“பொட்ட வயித்தில இருக்கேக்க நீங்க பட்டபாடு. அங்க போக விடாயள். இங்க போக விடாயள். கட்சியா நடந்ததென்ன. வயித்த வெட்டி எடுக்க வேண்டி வந்திச்சு” வின்சனின் கையைப் பிடித்து ஆசையாக புன்பம் பேசிய வார்த்தையது.

புன்பம் மூத்த பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தது ‘சீசர்’ முறையிலேதான். பெரியாஸ் பத்திரியில அவளுக்கு சிறிய கருவிகளைப் பொருத்தி வயிற்றை வெட்டிப் பிள்ளையை எடுத்தார்கள். அதனால் அவள் பட்ட துன்பம் பெரிது. அதனிலும் மேலாக வின்சன் பட்டதோ ஏராளம். அவன் அத்துன்பங்களையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக எடுத்ததில்லை.

இப்போ...

இரண்டாவது குழந்தையையும் சுமந்த வளாக புன்பம். வின்சனுக்கு அளப்பெரிய மகிழ்ச்சி. உடம்பை மறைக்காத வெட்டு வெனியனும் நீளமில்லாத காற்சட்டையும் அவனது தொழிற்சங்க உடை.

“இஞ்சு பாருங்க. மற்றதையும் வயிற்றில சுமக்கிற போது நீங்க கொஞ்சம் எனக்கு ஒத்தாசையா கூடமாட வேலை செய்து தாங்கோவன்” என புன்பா பாசத்தை வின்சன் மீது தடவினாள். “உன்னோட நான் இதழ் 17

இருக்கிற நேரம் அதிகமானது. இது போதாதா? இதவிடுத்து நான் தொழிலுக்குப் போற நேரம் குறைவு. நான் தொழிலுக்குப் போறது நம்ம பிள்ளையள் நல்லா இருக்கத்தானே...’ என கொஞ்ச வார்த்தைகளைப் பொழிந்தான். புன்பம் வின்சனை தன் கூடவே இருக்கும்படி வேண்டியது வின்சனது வேலை நேரத்தைக் குறைத்து ஓய்வு கொடுக்கும்படி. இதை அவள் வெளிப்படுத்தவே இல்லை.

“இங்க பாருங்களேன். உங்க கையைத் தூக்கவே பிள்ள வயித்தில காலால உதையது” புன்பத்தின் வேண்டுகலை நிராகரிக்காத வின்சன் “ஓ... எனக்குப் புரியுது...” என்று தனது கைகளால் குழந்தையின் உதையை மட்டும் உணர்ந்தான்.

“இப்போ என்ற கைக்கு உதைஞ்சது ஏனெண்டு எனக்குத் தெரியும்”

வெக்கப்பட்டவளாகப் புன்பம்.

“ஏனென்... என்னத்துக்கு” என்று வின்சனின் கூற்றை வெடுவெடுத்து விறுவிறுப்பாகக் கேட்டாள். “தான் பிறந்ததும் தனக்கான பொருளை யெல்லாம் வாங்கிப்பயா அப்பா...? என்று தான் கேட்டது வேற ஒன்றுமில்லை” எனக் கதை கொடுத்தான் வின்சன். அவ்வேளை வின்சனது அயற் கிராமத்து மருத்துவிச்சி புன்பத்தின் நலனறிய வந்தாள்.

“புள்ள, முன்ன மாதிரி இராம இப்பயேனும் கொஞ்சம் நடந்துதிரி. அப்பத்தான் சுகம்பிரசவம் வரும். இல்லாட்டில் புள்ள கொஞ்சம் கஷ்டம் தான்”

“இல்லையுங்கோ. நான் இப்ப நடக்கத் தேவையில்லை. ஏனெண்டா பிள்ள இந்த இடி இடிக்குது” என்று புன்பம் பகிடியாகப் பதில் கூறினாள்.

“சரி புள்ள. அப்ப நான் போட்டு வாரன்... வாயையும் வயித்தையும் பாத்துக்கோ” கிழவி விடை பெற்றதும் வானம் மெதுமெதுவாக கும்மிருட்டானது.

தனக்கருகே கணவனை இறுக்கிப் பிடித்திருந்தவள் “என்னாங்க, எனக்கு ஏதோ செய்யுது...” ஏதோ செய்யுதெண்டால்... என்ன வயித்துக்க குத்துதே?” என்று விடுவித்தான் வின்சன். “அப்பிடிப் போலதான் கிடக்குது. எதுக்கும் பக்கத்துச் சாரதாக்காவைக் கூப்பிடுங்களேன்” புன்பத்தின் பிரட்டலில் வின்சனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவனின் அவசர அழைப்பில் சாரதாக்காவும் வந்துவிட்டார். “தம்பி, நல்லாக் கருக்கீற்றுது. எதுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ” என்றாள் சாரதாக்கா. சைக்கிளின் பின்கியரில் புன்பத்தை உக்கார வைத்து உருட்டிய வண்ணமாக வைத்திய சாலை விரைந்தான். போகும் வீதியும் குன்றும் குழியும் கல்லும் முள்ளுமாக இருந்தது. தனது மரத்த கால்களுக்கு வயிற்றிலிருந்து பிள்ளையின் உதைதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது பின்னுக்கு.

ஜீவந்தி

“மெதுவா இறக்குங்கோ. மெதுவாப் பிடியுங்கோ...” வைத்தியசாலை வட்டாரங்களின் பொதுவான பேச்சு இது. ஒரு சில நிமிடமும் இல்லை.

“தம்பி இவ்வின்ற கிளிளிக்க நான் ஒரே அவதானிக்கிறனான். ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. நீர் குழம்பாதீர். எதுக்கும் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ் பத்திரி போறது நல்லது” வைத்திய அதிகாரியின் இவ்வாறான பதிலைவிட முகக்குறிப்புக்கு வர்ணம் பூசினான் வின்சன். தட்டலாக தம்பியண்ணையின் இலாஞ்சியை ஆயத்தம் செய்த உரராருக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டு வைத்திய சாலைக்கு உரியதான முச்சக்கரவண்டியின் உதவிபுடன் துறைமுகத்தை அடைந்தனர் வின்சனும், புன்பமும் அயல்விட்டு சாரதாவும். வின்சனின், படபடப்பையும் முகக்குறிப்பையும் கண்ட புன்பம் அவனது கன்னத்திலே கையினால் தடவி

“நீங்க கவலைப்படாதீங்கோ. சாரதாக்கா இருக்கிறானானே. பயம்படாதீங்கோ” என புன்பா வின்சனை நோக்கி பூனை செய்தாள். புன்பாவின் அவசரத்திலும் அந்தரத்திலும் வெளிவிடும் அன்புக் கணைகளை எப்பவும் அறிந்திருந்தவன் வின்சன்.

படகில் கால்வைத்ததும் காற்று தனது இறக்கைகளை நாலா பக்கமும் சிதறடிக்கத் தொடங்கினான். மழையும் சோவெனப் பெய்தது. மழை - காற்று - கடலை என்பவற்றை படகு கிழித்துக் கொண்டு மறுதரைக்கு வந்தது. காற்றின் பலம் அதிகரித்து படகை துறைமுகத்திலே அணைக்கமுடியாமற் போய்விட்டது. மாலுமி சங்காரத்திற்கு எதிராகப் போராடியும் முடியா திருந்தது. புன்பாவின் அழகைச் சத்தம் மாலுமியையும் விட்டு வைக்கவில்லை. பஞ்சாயத்துக் கூடியதாக இருந்தது. கப்பலினுள்ளே, முடிவு மாலுமியாலேயே எடுக்கப்பட்டது. மாலுமிதானே எடுக்கணும். மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து படகை அணைப்பதென்பது அந்த முடிவு. காற்றும் மழையும் படகுடன் போட்டியிட்டன.

ஆரம்பத்துறையிலும் படகை அணைக்க முடியாமல் திணறினான் மாலுமி. செய்வதறியாது எங்கோ சென்று கொண்டிருந்த படகை நடுக்கடலில் நங்கூரமிட்டு ஓய்வெடுத்தான். இது மாலுமிக்கு மட்டும் உரிய முடிவு. “என்னாங்க விடிஞ்சுட்டுதானே பாருங்களேன்...” என்று கெஞ்சிய குரலில் புன்பா. “விடிஞ்சம் என்னமா நான் செய்யுறது. காத்தும் மழையும் குறைஞ்சாடு இல்லையே” என கம்பிய குரலில் இரக்கத்துடன் பதில் கொடுத்தான்.

திடீரென வேகம் கொண்ட மாலுமி நங்கூரத்தைப் படகின் உள்ளே இழுத்துப் போய்ச் சேர வேண்டிய துறைமுகத்திற்கு தனது முழுப்பலத்தையும் பயன்படுத்தி படகை ஒருவாறு அணைத்தான். அவனுக்கு வாழ்நாளில் இது முதல் அனுபவம். இறங்கியதும் அருகேயுள்ள உழவு இயந்திரத்தின் உதவியுடன்

யாழ்ப்பாணம் நோக்கிய பாதையில் பறந்தனர் படகில் இருந்தோர். வழி நெடுகிலும் காற்றுக்கு முறிந்து விழுந்த தென்னை, பனை, பழம்பெரும் மரங்கள். உரவாக்களை நித்திரை விட்டு எழுப்பி வீதித் துப்பரவுப்பணியுடன் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிய பயணம் வேறொரு வைத்திய சாலையை வந்தடைந்தது. அங்கேயும் வைத்தியர் கையை விரித்தற் போலுமான சைகை ஏற்படவே யாழ்ப்பாணம் நோக்கிய பயணத்தை வைத்திய விரைவு வண்டி மூலம் ஆரம்பித்தார்கள். இடைஞ்சல்களை இலகு துருப்பாக்கினான் ரைவர். அந்தோ பரிதாபம். பண்ணை றோட்டை மேவிப் பாய்ந்தது வெள்ளம். செய்வதறியாது திகைத்தனர் வாகனச் சாரதி உட்பட அனைவரும். “அண்ணா, இப்ப என்ன செய்ற. உதால போக இயலாது” என்றான் ரைவர். “நான் என்ற மனிசிய கையில் தூக்கிக் கொண்டு ஒடுற நீரைக் கடந்தேனும் போகப் போறேன்” எனக் கையில் புள்பாவைத் தூக்கினான் வின்சன். “அப்பா... ஒரு பிள்ளைக்காக இன்னொரு பிள்ளைய அநாதை யாக்கிறதே. நான் செத்துப் போறன். நீங்க மூத்தவளைப் பாருங்கோ” என வாயைப் பிளந்து கத்தியவாறு வின்சனின் இடுப்பை இறுக்கிப் பிடித்தாள் புள்பம்.

“பிடிவாதம் விபரீதமா முடியும்” என எண்ணிய வின்சன் மீண்டும் புள்பாவை விரைவு வண்டியில் ஏற்றினான். மீண்டும் பஞ்சாயத்து. ரைவரே பஞ்சாயத்தைத் தீர்த்து வைத்தான். விரைவு வண்டி ஆரம்பித்த இடத்துக்கே மீண்டும் விரைந்தது.

“நான் அப்பாவப் பார்த்திருக்கிறன். அம்மாவப் பார்த்திருக்கிறன். ஆனா.. உங்களப் போல ஒரு

தெய்வத்தைப் பாக்கல” வயிற்றுக்குத்து மெதுவாக அடங்கவே புள்பா புலம்ப ஆரம்பித்தாள்.

“வேண்டாம் புள்பா. கொஞ்சம் பொறுமையா இரேன். வைத்தியரிட சொல்லி ஒரு முடிவு காண்பம்” என புள்பாவுக்கு ஆறுதல் கூறினான். புள்பா ஓய்வெடுத்தவள் போல ஒருவாறு அடங்கி அமைதி அடைந்து மாறிவிட்டாள். சாரதாவுக்கு மட்டும் விளங்கிவிட்டதோ என்னவோ... ட்ரைவர் எல்லாம் விளங்கியவன் போல சாரதாவைப் பார்த்தான். வைத்தியசாலை வந்ததும் நிலைமையை அனைவரும் அறியும்படியாக அறிவிக் வேண்டியவர் அறிவித்தார்.

“எல்லாரும் கொஞ்சம் வெளியில நீல்லுங்கோ” இதுதான் வைத்தியரின் கடைசி கட்டளை. சில நிமிடங்களில் சாரதாவுக்குத் தெரியாத அந்த இரகசியம் வின்சனுக்கு மட்டும் இப்படியான பிரச்சினை முதலிலே தெரிஞ்சிருந்தா நிங்கள் சரியாக நடந்திருக்கணும். உங்களள என்ன பிழை. காலத்தில தான் பிழை. மனிதனுக்கு அதிஷ்டம் இருக்க வேணும் எண்டது உண்மைதான்” வைத்தியர் புறுபுறுத்த வண்ணம் தனக்குரிய சாலையை விரைந்தார். கண்ணாடிக் கதவைத்திறந்து உள்ளே சென்றான் வின்சன். புள்பத்தின் முகத்தில் களைப்பு ஓய்வெடுத்திருந்தது.

“இஞ்சேர்ப்பா, நான் சொன்னன். பெடியன் தான். சரியா உங்கள மாதிரித்தான் இருக்கிறான்” புள்பா என்ன மொழியில் பேசினாளோ? வின்சன் வேறு மொழியில் புரிந்திருந்தான். தனது ஒரு கையை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நெற்றியுடன் நெற்றியை வைத்தான்.

நங்கூரம் பாய்ச்சிய பின்படகு இழுபட்டது அவன் நினைவுக்கு வந்தது...□□□

பாட்டிலே

கம்பன் சொன்னது பாட்டிலே
காளமேகம் சொன்னதும் பாட்டிலே
ஒளவை என்ன, அவைக்களப் புலவோர்
அனைவரும் இங்கு இயம்பினர் பாட்டிலே

அத்திரி சொன்னது பாட்டிலே
அகத்தியன் சொன்னதும் பாட்டிலே
சித்தர்கள் முனிவர்கள் அத்தனை பேரும்
செப்பியதெல்லாம் பாட்டிலே

எத்தனை வித்தகர் படைப்புகள் பாட்டிலே
வைத்திட வைத்திடும் இறைவனைப் பாட்டிலே
ஏத்தியே பாடி ஜெகத்திலென் பாட்டிலே
வாழ்த்திட வரமொன்று கேட்கிறேன் ஒரு பாட்டிலே.

தேவ யாழ்வாசி

கட்டவிழும் சமூக இறுக்கங்கள்...

(கவிதைச் சிறுகதை)

கோட்டும் சூட்டும்
அணிந்தவர்
கட்டியக்காரர் என்பவர்
நேர்த்தியான நடை
பயின்றே
நெஞ்சை நீயிர்த்தி
வருகிறார்
அவர் பின்னே
சிங்கம் போலே
நடை நடந்து
ஆளுமை கொண்ட
ஆண்மகன் போல்
வந்தார் நீதிபதியவர்கள்
அமர்ந்தார்
அழகுப் பெஞ்சினிலே!
யின்னல் தெறிக்கும்
வேகத்தில்
'நீதிமன்றம் அமைதி' என்று
உரத்த குரலில்
உறுமல் தொனியில்
கட்டியக்காரர்
கூவி நின்றார்.
அது கேட்டு
எல்லா மனிதரும்
எழுந்து நின்றார்
தலையைக் குனிந்து
வணங்கி நின்றார்
முதலியார் விரைந்து
செயற்பட்டார்
அன்றைய வழக்கு
ஏடுகள் அனைத்தையும்
அடுக்கடுக்காக
வாசித்தார்.
வாதிகள்
பிரதிவாதிகள்
விரைந்து வந்தனர்

தவணை சொன்னதும்
திரும்பிப் போயினர்
அங்கே,
கோயில் வழக்கொன்று
நடந்தது
அதன் விசாரணை
சூடாய் எழுந்தது
அப்போது
'கோயிற் கதலினைப்
பூட்டுதல்
வறிய மக்கள்
வழிபடத் தடுத்தல்
சாதிக்கொரு தெய்வம்
வகுத்தல்
பாவச் செயலது ஆகும்'
என்று மொழிந்தார்
மாநில நீதிபதி
இதனைக் கேட்ட
கோயில் எஜமான்
பண்டிதரான
ஜனதிபதிப் பிள்ளை
பார்வையாளர்
பகுதியில் அமர்ந்து
மனசுக்குள்ளே
புறுபுறுத்தார்
அருகினில் அமர்ந்த
ஆசிரியரான
தேவதாசனை
விரலால் சுண்டி
ரகசியம் சொல்லி
குசுகுசுத்தார்.
இவனும ஒரு
நீதிபதியோ?
பறை அடிக்கும்
தொழிலை விட்டு
மன்றுக்கு அவனைப்

போட்டது யார்?
என்று சொன்னார்
எஜமான் பண்டிதர்.
பண்டிதர் ஐயா!
பேசாமல் இருங்கோ...!
நானும் நீங்களும்
வாங்கில் அமர்ந்து
வசதியாய்ப் படித்தோம்
நீதிபதியும்
அவரது ஆட்களும்
பஞ்சமர் என்ற
ஏனைய மக்களும்
மண்ணில் அமர்ந்தே
கல்வியைக் கற்றனர்
எங்கடை ஆட்கள்
இழைத்தது துரோகம்
அவர்கள் யாவரும்
தமிழர்தானே!
நாங்கள்
வினையை
விதைத்துவிட்டு
தினையை எப்படி
அறுக்கமுடியும்...?
நாங்கள் சேர்த்த
பாவமுட்டையை
இப்பதானே
சுமக்கத் தொடங்கிறோம்!
என்று சொன்னார்
தேவதாசன்.
பண்டிதர் முகமோ
கறுத்துப் போனது
முச்சு முட்டி
நெஞ்சு கனத்தது
தேவதாசன்
போன்ற மனிதரால்
சமூக இறுக்கமும்
கட்டவிழ்கிறதே...!

க. சின்னராஜன்

அநாதையாகிப் போன ஆசைகள்

தியத்தலாவ எச்.எப்.ரீஸ்னா

தாயின் சேலையை சப்பிக் கொண்டும்
அடம் பிடித்தமுது கொண்டும் வலம் வரும் அந்த
குழந்தை.. தாயைப் போலவே எப்போதுமே
கையை விரித்து பணம் கேட்டவாறு வரும் அந்த
குழந்தை.. இப்படி பேச்சு மூச்சற்று கிடக்கிறதே!

X X X

அன்றும் அப்படித்தான். அவன் அலுவலகம்
செல்வதற்காக வழக்கமாக ஏறும் பஸ்ஸில் ஏறிக்
கொண்டான். அயன் கலையாத ஷேர்ட், பேர்ப்யூம்
வாசனை என அழகனாகச் செல்லும் அவன்
வசதியாக ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். கழிந்து
போன இளமையின் நினைவுகளில் லயித்துப்
போயிருந்த அவன் அக்குழந்தை அவனது
தோற்பட்டையை தொடும் வரை சுய நினைவுக்கு
வந்திருக்கவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தான். அவன்
கண்களில் அனல் தெறித்தது. இலையான்கள்
மூக்கைச் சூழ்ந்திருக்க ஏதோ மிச்சம் மீதிகளை
சாப்பிட்ட கையுடன் அவனைத் தொட்டதால் ஷேர்ட்
எல்லாம் அழுக்காகியிருந்தது. குழந்தையை
கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் போது அது உதைத்தால்
நாம் மீண்டும் குழந்தையை உதைக்கிறோமா?
இல்லையே. அது போல அவனும் அந்தரப்பட்டுப்
போனான். ஒரு கணம் முறைத்துப் பார்த்தான்.
இவன் முறைக்கிறானா சிரிக்கிறானா என அந்த
குழந்தை அறிந்திருக்குமோ என்னவோ.. அவனைப்
பார்த்து அழகாய் சிரித்தது. அதைப் பார்த்தவனுக்கு
உள்ளுக்குள் சரீர் என்றது.

“சீ, பச்ச புள்ளய போய் கோவிச்சிக்கிறமே?”

அப்படித்தான் பாசம் வந்து கொண்டினாலும்
தூக்கிக் கொஞ்சத்தான் முடியுமா? பஸ்ஸிலுள்ளவர்கள்
இவனை வினோதமாக பார்க்க மாட்டார்களா?
பேசாமல் திரும்பிக் கொண்டான். அன்றைய நாள்
முழுவதும் அந்த குழந்தை அவனது நினைவுகளில்
வந்து போனது. இரவு வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப்

அவள் முதலில் அதிர்ச்சியடைந்தாலும்
கணவனது உள்ளம் குழந்தைகளுக்காக ஏங்குவது
கண்டு தலையாட்டினாள். நாளை காலை கேட்டு விட
வேண்டியது தான் என திடசங்கற்பம் பூண்டவனாக
உறங்கினான் தயாளன். அவன் கனவுகளில்
எல்லாம் அந்தக் குழந்தையை தூக்கி முத்தமிட்டு,
விளையாட்டுப் பொருட்களாய் வாங்கி அடுக்கி.....

எத்தனை ஆசைகள்?

எத்தனை கற்பனைகள்?

நாளை நடக்கப் போவதை அவன்
அறிந்திருக்க நியாயமில்லை தான்!!

XXX

மக்கள்! செய்வதறியாது திகைத்துக்
கொண்டிருந்தனர்.

அந்த பிச்சைக்காரப் பெண்ணை திட்டித்
தீர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்

அந்த பிஞ்சு முகம் இன்று நிர்ச்சலனமாக
இருந்தது. சதா முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டு
சினுங்கும் அந்த குழந்தை இன்று இப்படி அயர்ந்து
தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை எல்லோருமாக பார்த்துக்
கொண்டு தான் இருந்தார்கள்.

குழந்தை அழவிலலை என்பதற்காக
அதைப் போட்டு அடித்த அடியில் மூர்ச்சையாகி
இறந்து போயிருந்ததே அந்தப் பிஞ்சு?

அவளின் முகத்தில் சிறிதும் சலனமிருக்க
வில்லை. அவளைப் பார்க்கும் போது தாய், பாசம்
என தரணியில் பேசப்படும் யாவும் பிழைத்துப்
போனது போல் தோன்றிற்று. ஒரு வேளை... அமுது
களைத்து தூங்கிப் போனதோ என்னவோ?

ஜீவநதி

34

இதழ் 17

போனான். வழக்கமாகவே அவன் போகும் நேரத்திற்கு அழுது கொண்டிருக்கும் மனைவி அன்றும் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

ஆண்டவனா! இந்த பிரச்சினைக்கு முடிவு எப்போது வருமோ?

சில வேளைகளில் நேரம் கெட்ட நேரத்தில் அழுது கொண்டிருக்கும் மனைவியை பார்த்து கோபமும் வராமலில்லை. என்றாலும் இவளை சதாவும் குறை சொல்லும் அயல் வீட்டுப்பெண்களையும் எத்தனை முறை கண்டித்தாயிற்று?? இவனிலும் அவளிலும் எந்த குறையுமில்லை. ஏனோ ஆண்டவன் குழந்தை பாக்கியத்தை இவர்களுக்கு கொடுக்கவில்லை. இவளது தங்கையின் பிள்ளைகளை வாரியணைத்து இருவருமாக கொஞ்சம் போது அதைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் இயற்கை மீது கோபம் கோபமாய் வரும்.

அந்த குழந்தைக்கும் தனக்கும் ஏதோ ஓர் பூர்வீக பந்தமிருப்பாக இவனுக்கும் தோன்றும். கவனிப்பாரற்று கிடப்பதால் தானே இப்படி? ஒழுங்காக குளிப்பாட்டி அழகாய் உடுத்தினால்...?

இவன் ஆசைப்பட்டு என்ன பயன்? மனைவியும் அம்மாவும் சம்மதிக்க வேண்டுமே?

அது சாத்தியப்படக் கூடிய ஒன்றா? பலவாறு சிந்தித்தான்.

தினமும் அழுது கொண்டே பஸ் ஏறும் அவளிடம் என்னவென்று போய் பேசுவது? வாய்க்கு வந்தது போல அவள் ஏதாவது சொல்லி விட்டால்..

பெருந்த அவமானமாக போய் விடுமே.

சென்ற கிழமையில் கூட யாரோ ஒரு பெண் தன் பிள்ளைக்கு வைத்திருந்த பிள்கட்டை கொடுத்ததற்காக வசை பாடி தூற்றினாளே? அந்த பெண்ணின் முகம் வெட்கத்தால் எப்படி சிவந்திற்று? அப்பேர்ப்பட்ட இவளிடம் போய் "உன் பிள்ளையை தத்தெடுக்கவா?" என்றா கேட்க முடியும்?

இன்னொரு நாள்... வழக்கமாக அவள் அந்த குழந்தையுடன் பஸ்ஸில் ஏறினாள். அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தது குழந்தை. அதை தட்டியெழுப்பினாள் அந்தத்தாய். பார்த்துக் கொண்டிருந்த இவனுக்கு பெரும் ஆச்சரியமாய் போயிற்று. வேலையில்லாத நாட்களினும் அவன் நேர காலத்துடன் எழும்பினால் இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கி எழுமாறு கூறும் இவனது அம்மா எங்கே? தூங்கும் பச்சைப் பிள்ளையை எழுப்பி விடும் அவள் எங்கே? மீண்டும் கவனித்தான். குழந்தை மீண்டும் அவளது தோளில் அப்படியே சாயும் போது அவள் அங்குமிங்கும் நோட்டம் விட்டாள். இவன் பார்ப்பதை காணவில்லை போலும். யாரும் அறியாத வண்ணம் குழந்தையின் தொடையில் கிள்ள... அது வீறிட்டு கதறி அழுதது. அவன் மறைத்துப் போனான். அழும் குழந்தையை காட்டி அவள் பணம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

வேலை விட்டு ஒரு தினம் வந்து கொண்டிருந்தான். கையில் வைத்திருந்த டொபி மனதை என்னவோ செய்தது. அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். இன்றிரவு மனைவியிடம் பேசி அவள் சம்மதம் பெற்று நாளைக்கு எப்படியாவது இந்த பிள்ளையை தனக்கு தர முடியுமா என கேட்டு விட வேண்டும். எனினும் ஒரு பிச்சைக்காரியின் பிள்ளை என்றால் யாரும் விரும்பப்போவதில்லை என நன்கறிவான். அதனால் தனது அலுவலக நண்பனுடைய தோழியின் பிள்ளை என கூறி சம்மதமும் வாங்கிக் கொண்டானே?

இதோ கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் வந்து விடப் போகிறான். குழந்தை இறந்த செய்தி அறிந்தால் எப்படித் தாங்குவான்? மனைவியிடம் என்ன பதில் சொல்லுவான். எல்லாம் விதியின் விளையாட்டு என்பதை உணரவா போகிறான்?? அங்கே பொலீஸார் ஏதோ விசாரித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. □□□

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிபிரதி - 80/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 30 U.S
மணியோடரை அல்லவாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய

பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan

Kalaiahram

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan

Hatton National Bank - Nelliady Branch

A/CNo.118-00-02-0945701-1

ஆக்கங்களும் விமர்சனங்களும் அறியாமையும்

மன்னார் அமுதன்

எந்தவொரு அமைப்பையோ, தனிமனிதனையோ புகழ்வதோ அல்லது புண்படுத்துவதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. ஒருவருக்கு இறை நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும், அவரைச் சுற்றியுள்ள யாரோ ஒருவர் உன்னதமான மனதுடன் கேட்டுக்கொள்ளும் பிரார்த்தனையே அவரை வாழ்க்கையின் இறுதி வரை வழிகாட்டிச் செல்கிறது என்பதில் தீவிர நம்பிக்கையுடையவன் நான். ஒவ்வொரு சக மனிதனையும் புகழ்வதற்கும், கௌரவப்படுத்துவதற்கும் உரிய உயரிய மனங்களையும் பண்புகளையும், இரசனை மிக்க நம் மக்களிடையே தான் இறைவன் படைத்துள்ளான். ஏதோ ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சமூகத்தில் உயரிய நிலையில் தான் எல்லோருக்கும் பொதுவான வல்லமை மிக்க இறைவனால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இருப்பினும் சமூகப் பிரபலங்கள் எழுதும் கண்ணைக்குத்தும் ஆக்கங்களையும், மட்டமான கருத்துக்களையும் கேட்டுக் கேளாதது போல் விட்டுச்செல்லும் சகிப்புத்தன்மையுடைய பண்பட்ட மனிதனாக நான் இன்னும் வளரவில்லை எனும் காரணமே இக்கட்டுரையை எழுத என்னைத் தூண்டியது.

ஜீவநதி

நிலத்தைப் பண்படுத்த மனிதன் கலப்பையைப் பயன்படுத்துகிறான். பண்பட்ட நிலங்களே நல்விளைச்சலைத் தருகின்றன. அதேபோல் மனித மனத்தைப் பண்படுத்த எழுத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். எழுத்தும் ஒரு வகை ஆயுதம் தான். அதனால் ஆக்கவும் முடியும், அழிக்கவும் முடியும். எந்தவொரு ஆயுதத்தையும் ஆக்க சக்திக்கு பயன்படுத்துவதே மானிட பண்பாகும்.

அந்த வகையில் ஓர் ஆக்கத்தைப் படைத்து முடிப்பது என்பது ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் ஒரு பிரசவமாகவே உள்ளது. ஆக்கப் படைப்பாளி தன் மனதில் அதிர்வை ஏற்படுத்திய சிந்தனையை எழுதி முடிக்கும் வரை, எதிலும் மனமொன்றா நிலையில், வார்த்தைகளுக்குள் சிக்காத மன உளைவுக்கு உட்படுகிறான்.

இவ்வாக்கங்களுக்குக் கிடைக்கும் விமர்சனத்தை மட்டுமே சன்மானமாக எதிர்பார்த்துப் படைப்பவனே காலவோட்டத்தில் கலைஞனாகப் பரிணமிக்கிறான். சமகால நிகழ்வுகளும், அனுபவங்களும், சமூக அவைங்களும், மேல்மட்ட மனிதக் கழகங்களின் ஆதிக்க மனப்பான்மையும், தளிரும் போதே முனையைக் கிள்ளும் சகாக்களின் செயல்களும் ஒரு படைப்பாளியின் எண்ணத்தில் உந்துதல்களை ஏற்படுத்தி, மனதில் கருக்கொண்டு, எழுத்தில் (ஏதோ ஒரு வடிவில்) உருக்கொள்வதே படைப்பிலக்கியமாகும்.

படைப்பாளி எனப்படுவான் ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழு மத்திற்குள்ளோ, சமூக மற்றும் மதக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளோ சிக்கிக் கொள்ளாதவனாக, மனிதநேயம் மிக்க ஒரு மானிடனாக மிளிர்வேண்டும். தோழர் சேகுவரா "எங்கெல்லாம் அநீதி நடப்பதைக் கண்டு உன் மனம் குமுறுகிறதோ, அங்கே நீயும் நானும் தோழர்கள்" என்று கூறியது போல் படைப்பாளியும்

அந்திகளைக் கண்டு சமூகக் கட்டமைப்பு களைத் தாண்டிக் கிளர்ந்தெழ வேண்டும்.

உண்மையான படைப்பாளிகள் வார்த்தை வேறு, வாழ்க்கை வேறு என்று வாழ்வதில்லை. எனினும் கலப்படம் என்பது ஏற்றத் தாழ்வின்றி இங்கும் வியாபித்துள்ளமை கவலையளிக்கத் தக்கதே.

ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியர் கேட்டுக்கொண்டதற்காகவே நான் எழுதுகிறேன் என்பதும், சன்மானத்திற்காகவோ, நம் படைப்பு வெளிவரவில்லை என்பதற்காக சஞ்சிகையையே நிறுத்தி விடுவார்களோ(!!!) என்ற காரணங்களுக்காக படைக்கப்படும் ஆக்கங்கள் குறிப்பிட்ட நாட்கள் முடிந்ததும் தூக்கி யெறியப்படும். தனக்காகவும், தன்மானத்திற்காகவும், தன்னை வருத்திய உணர்வை எழுதாத நாட்களை சுமையாக உணர்ந்தும் எழுதப்படும் ஆக்கங்களே காலத்தால் நிலைக்கும்.

சில படைப்புகளை வாசிக்கும் போது அவை வாசகனின் மனதைத் தொட்டு சில மாற்றங்களை உருவாக்கி வேறொர் படைப்பாக வெளிவர முயலும். அவ்வாறு ஒரு படைப்பின் தாக்கத்தால் புதிய படைப்பை ஆக்குவது தவறல்ல. ஆனால், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ மற்றொருவரின் படைப்பை தன் படைப்பாக உரிமை கோருதல் மற்றும் நகல் செய்தல் மிகவும் அருவருக்கத் தக்க விடயமாகும்.

அண்மையில் வெளிவந்த ஒரு கவிதை நூலில் கவிஞர் பிரேமினின் கவிதையின் ஒரு பகுதியும், இந்திய தினசரி நாட்காட்டிகளில் வெளியிடப்படும் பிரபலமான மற்றொரு கருத்தும் கவிதையாக வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலிற்கு ஆசியுரை, அணிந்துரை, மற்றும் பல உரைகளை எழுதிய பலரும் ஒருவர் கலாநிதி பட்டம் பெற்றவர், மற்றொருவர் பேராசிரியர். இவர்கள் குறிப்பிட்ட நகல் கவிதைகளையும் மேற்கோள் காட்டி நூலாசிரியரின் எழுத்திற்கு நிகரில்லை எனவும், நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களுள் நூலாசிரியரும் ஒருவர் எனப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

ஜீவந்தி

இத்தகைய காலக்கொடுமைகளுக்கு காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று துறை சார்ந்தவர்களிடம் நூலுக்கான உரைகளைப் பெறாமல். இரண்டாவது தனது துறைகளில் மட்டுமே பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களிடம் சமூக அந்தஸ்திற்காக உரைகளைப் பெற்றுக்கொண்டமை. அனைவரும் ஏதோ ஒரு துறையைச் சார்ந்தே வாழ்கிறார்கள். அவரவர்க்கு அவரவர் துறை பெரிது தான். ஆனால் அது மட்டும் தான் பெரிது, சிறந்தது என மார்தட்டிக் கொண்டால் காலத்தால் அவர்கள் "கிணற்றுத் தவளைகளுக்கே" ஒப்புமைப்படுத்தப்படுவர்.

படைப்பாளியின் நோக்கம் படைப்பது மட்டுமல்ல; பகிர்வதும் தான். ஒருவனின் படைப்பு எப்பொழுது அடிமட்ட மக்கள் வரை சென்று அவர்களுக்குள் ஒரு கருத்தாடலை உருவாக்குகிறதோ அன்றே அப்படைப்பின் நோக்கம் பூர்த்தியடைகிறது. எனவே சிறந்த ஆக்கங்களை மக்களைச் சென்றடையச் செய்ய வேண்டிய கட்பாடு படைப்பாளிக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. அத்தகைய கடமை அனைத்து ஊடகங்களுக்கும் உண்டு. மறுமலர்ச்சியை உருவாக்குவதில் ஆர்வமுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் இது கடமையாகும்.

ஊடகங்கள் என்று கூறுகையில் இன்று இலக்கிய மாசிகைகளும், வாராந்திர ஜனரஞ்சக சஞ்சிகைகளும், இரு திங்கள் ஏடுகளும், தேசியப் பத்திரிகைகளும், ஒலி ஒளி மற்றும் இலத்திரணியல் ஊடகங்களும் எங்கும் வியாபித்து புதுமுனைப்போடும், பொலிவோடும் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் பங்காற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தேசியப் பத்திரிக்கைகளைப் போலவே செயல்பட எத்தனிக்கும் இலக்கிய மற்றும் ஜனரஞ்சக பத்திரிகைகள் படைப்பாளியின் ஆக்கங்களைக் கத்தரித்து வெளியிடுவது, கத்தரித்து வெளியிட்ட ஆக்கங்களுக்கும் படைப்பாளியே பொறுப்பு என்பது, ஒரு படைப்பாளியை மிகைப்படுத்துவது, மற்றொருவரை இருட்டடிப்புச் செய்வது போன்ற குணங்களும் சேர்ந்தே வளர்ந்து வருவது தான் வருந்தத்தக்கதாகும்.

ஊடகங்களுக்கென பொதுவான சர்வதேச விதிமுறைகளும், கருத்துச் சுதந்திரமும் பெருமளவில் பேசப்பட்டாலும், செயற்பாட்டில் காண்பது நடைமுறைச் சாத்திய மற்ற விடயம் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. மேலும் ஒரு சிறு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்படும் போது சிறுபத்திரிகைகளுக்கான பொதுவான விதி முறைகளோடு ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும், அப்பத்திரிகைக்கான தனியான நோக்கங்களும், விதி முறைகளும் ஆசிரியர் குழுவினால் வரையறுக்கப்படுகின்றன.

இலத்திரணியல் ஊடகங்களில் ஒன்றான வலைப்பூக்களுக்கும் இது பொருந்தும். வலைப்பூக்களுக்கான சர்வதேச விதிமுறைகளும், பெயரிசிச் சுதந்திரமும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், தனக்கான வலைப்பூவை உருவாக்கும் நிர்வாகி தன் வலைப்பூவிற்கான சில விதிமுறைகளை வகுத்துச் செயல்பட வேண்டும்.

தனிமனிதக் கருத்துக்கள் ஆதாரமற்ற தகவல்களோடு ஓர் ஆக்கமாக முன்வைக்கப்படும் போது பல பாரிய

பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள நேரிடுவதோடு, படைப்பாளியும் பல எதிர்ப்புகளையும், உயிர் அச்சுறுத்தலைகளையும் சம்பாதித்துக்கொள்ள நேரிடும். எனவே அவ்வாறான ஆக்கங்கள் தகுந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும்.

இவ்வாறான எத்தகைய படைப்பாக இருந்தாலும், அப்படைப்பு சிறந்ததா, சமகாலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் உகந்ததா, நிலைத்து நிற்கும் ஆற்றலுடையதா, உண்மைத் தன்மையுடையதா என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் விமர்சகனின் பங்கு அளப்பரியதாகும். ஏனெனில் குளிர்நட்டப்பட்ட உணவு விடுதிகளில் உணவின் பெயரறியாமலேயே, விரும்பிச் சில ஆயிரங்களைச் செலவு செய்யும் நம் மக்கள், சில நூறு ரூபாய்களையாவது மதிப்பான புத்தகங்களை வாங்கிப் படிப்பதற்குச் செலவிட ஆர்வம் காட்டுவதில்லை.

எனவே நூல்விமர்சனம், திறனாய்வு மற்றும் பிற துறைசார்ந்த விமர்சனங்கள் போன்றவற்றில் விமர்சகர்களின் பங்கு இன்றியமையாததாகிறது. அவை பெருமளவில் வரவேற்கப்பட வேண்டும். விமர்சனங்களைப் படித்த பின்பே பல் திரைப்படத்திற்கோ அல்லது புத்தக நிலையத்திற்கோ செல்கிறார்கள் என்பது கண்கூடு. இவ்விமர்சனங்களே ஆக்கங்களின் தரத்தை உள்ளபடி மக்களிடையே கொண்டு செர்க்கின்றன.

1921ல் மகாகவி பாரதியின் மறைவிற்குப் பின்னர் சில கவிஞர்களின் ஆக்கங்கள் சிறப்பாக இருந்திருந்தாலும் அவை பெரிதாக பேசப்படவில்லையெனவும், மக்களைச் சென்றடையவில்லையெனவும் அதற்குக் காரணம் தகுந்த முறையில் அப்படைப்பாளிகளின் கவிதைகள் விமர்சிக்கப்படாமையே என கவிதைகளுடன் ஒரு சம்வாதம் எனும் நூலில் ஞானக்கூத்தன் தெரிவிக்கிறார்.

இத்தகைய மதிப்புமிக்க விமர்சனத்தை செய்யும் விமர்சகர்களுக்கு சில தகைமைகளும் உண்டு. அவற்றுள் விமர்சகன் தனிமனித விருப்பு, வெறுப்பிற்கு அப்பாற் சென்று ஜீவநதி

விமர்சிப்பவனாகவும், பக்கச்சார்பற்றவனாகவும், துறைசார்ந்த நல்லறிவு உடையவனாகவும் விளங்க வேண்டும். மேலும் பிற துறைகள் சார்ந்த தெளிவும், அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும், அனைத்துத் துறைகளையும் சமமாக மதிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவனாகவும், ஆக்கத்தை ஒப்புமைப்படுத்தி ஆராயும் பண்புடையவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பவை முக்கியமானவையாகும். எத்தனை கலாநிதிப் பட்டங்கள் பெற்றிருந்தாலும் தன் துறை சார்ந்த அறிவை மட்டுமே பெருக்கிக்கொண்டு மற்றோர் துறையை அறிய விரும்பாதவர்களையும், தவறான தகவல்களோடு விமர்சிப்பவரையும், தன் துறை மட்டுமே மிகச் சிறப்பானதென மார்தட்டிக்கொள்பவரையும் காலம் "அறியாமையப் பொறிக்குள் அகப்பட்ட எலிகளென்றே" கூறும்.

ஒவ்வொரு அடிமட்ட வாசகனும் ஒரு விமர்சகனே. சாதாரண வாசகன் படித்ததும் எல்லாம் விளங்கிவிட வேண்டுமென்று நினைக்கிறான். ஆனால் சிறந்த வாசகன் ஒரு படைப்பினுள் இறங்கித் தேடுகிறான். அவன் தேடல் அவனை விமர்சகனாக்குகிறது. சிறந்த விமர்சகன் முதிர்ச்சியையும், கனதியையும் படைப்பிலே தான் தேடுகிறான். படைப்பாளியின் வயது முதிர்ச்சியையோ, சமூக பிரபலத்தையோ கணக்கிலெடுப்பவன் விமர்சகன் அல்ல; வியாபாரி. தன் துறைசார்ந்த விடயங்களை விமர்சிக்கையில் அதிக ஆழமாக விமர்சிக்க முடிவதுடன், அது சிறந்த விமர்சனமாகவும் அமையும்.

அண்மையில் ஒரு ஜனரஞ்சக சஞ்சிகையில் ஊடகம் தொடர்பான ஆக்கமொன்றைப் படிக்க நேர்ந்தது. அதன் மறுவினைகளை வலைப்பதிவில் படித்தேன். கடந்த காலங்களில் அச்சஞ்சிகைக்கும், ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை வலையில் பதிந்து வரும் தனி நபர்களுக்குமிடையே சில கசப்புணர்வுகள் இடம் பெற்றன. கால ஓட்டத்தில் அதை சரி செய்வதற்கான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

நான் இணையத்தில் வாசித்த சஞ்சிகை ஆக்கத்திற்கான மறுவினைகள் சந்தர்ப்பவாதக் கருத்துக்களையும் உட்கொண்டிருந்ததே எனது மனதை சஞ்சலப்படுத்தியது. ஓர் அமைப்பு தனி நபர்களைத் தாக்கும் போது, தம் ஆக்கங்கள் அங்கு வெளிவர வேண்டுமென்பதற்காக அமைதி காத்தவர்கள், ஆதரவாக ஒரு பின்னூட்டமிடாதவர்கள் தம் துறை சார்ந்த ஒரு நேர்மறை ஆக்கம் அச்சஞ்சிகையில் வெளிவரும் போது, தமக்கு ஆதரவாகப் பதிவர்களை இணைப்பதும், நடந்து முடிந்த சம்பவங்களை தொடர்புபடுத்துவதும் மதிப்பிற்குரிய செயல்களா? அல்லது சந்தர்ப்பவாதமா?

கட்டுரைகளில் பயன்படுத்தப்படும் "நாடு" எனும் சொல்லும் "உலகம்" எனும் சொல்லும் மக்களைக் குறித்தே கூறப்படுகிறது. அது போல் "பெயர்" எனும் சொல் தனிமனித அடையாளத்தைக் குறிக்கும். இங்கு தனிமனித அடையாளங்கள் துறைக்குத் துறை வேறுபடலாம். காவல் துறைக்கோ, பரிட்சை நிலையத்திலோ தனிமனித அடையாளத்தை நிரூபிக்க தேசிய அடையாள அட்டையைப் பயன்படுத்துவது போல், வலையில் பின்னூட்டமிடுகையில்

மின்னஞ்சல் முகவரியையும், வலை முகவரியையும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

வெட்டுவதற்கு முன் மஞ்சள் தண்ணியூற்றி ஆட்டைப் புனிதப் படுத்துவது போல், அனைவருமறிந்த அதே கார சார ஆசிரியருரைக்கு ஒரு பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, அவரின் ஊழியர்களை சாட முயல்வதும், பிரதான ஆசிரியருக்காகவே நாம் எழுதுகிறோம் என முட்டுக்கொடுப்பதும் நல்ல எழுத்தாளனுக்கு அழகல்ல. கால சூழலுக்கு ஏற்ப கருத்துக்களை மாற்றிக் கதைப்பதும், துரோகம் தான்.

சமூகப் பிரபலங்களாகவோ அல்லது ஒரு பொறுப்பான பதவியிலோ (!) இருப்பவர்கள் எவருமே கருத்துக்களையோ, விமர்சனங்களையோ முன்வைப்பதற்கான ஒரு மொழிநடை (வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்) உள்ளது. சிரைது வார்த்தைப் பிரயோகங்களைப் படித்து விட்டு, அவர்களை நேரில் காண்கையில் அத்திப்பழம் தான் எனக்கும் ஞாபகம் வருகிறது.

அனுபவம் என்பது தலையில் வழக்கை விழுந்த பின் கிடைக்கும் சீப்பு போன்றது என்றொரு கருத்தை நம் முன்னோர்கள் நம் முன் வைத்து உள்ளார்கள். அந்த அனுபவம் எனும் சீப்பை மூத்தவர்களிடம் இருந்தும், அனுபவசாலிகளிடம் இருந்தும் தேவை யானவர்கள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதனை இலகுபடுத்தவே அனுபவக் கட்டுரைகளுக்கு எங்கும் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுகிறது.

கடுமையான முயற்சி இன்றி எத்துறையிலும் முன்னுக்கு வரமுடியாது என்பதையும் நாம் வெற்றியடைந்தவர்களின் வாழ்வியல் கட்டுரைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். கட்டுரைகளில் சில மிகைப்படுத்தல்கள் இருக்கலாம். ஆனால் உண்மையே இல்லையென்று எதையும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. துஷ்பிரயோகங்கள் நடைபெறாத, 100 சதவீதம் உன்னதமான துறையென்று எதுவும் இல்லை.

எல்லாத் துறையிலும் நல்லவர்களும், கெட்டவர்களும் விகித வேறுபாட்டுடன் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆக்கங்களில் பயன்படுத்தும் "சிலை" எனும் சொல், நல்ல மனிதர்களைப் புண்படுத்தி விடக் கூடாது என்பதற்காகவே வழக்கிலுள்ளது என்பதைப் பகுத்தறிவுள்ள அனைவரும் அறிவார்கள்.

எனவே சமயத்திற்கு தக்கவாறு வண்ணங்களை மாற்றிக் கொள்பவர்களை சமூகம் இனம் காண வேண்டும். இனம் காணத் தவறுகையில் இனம்காட்ட ஒருவர் முன்வர வேண்டும். எழுதும் சுதந்திரம் எவருக்கும் உண்டு. அது ஓர் ஊடகத்தில் பிரசுரிக்கத் தகுந்ததா இல்லையா என்பது அவ்வூடகத்தின் தரத்தைப் பொறுத்தது. அதற்கான தனிப்பட்ட மறுப்பைத் தெரிவிக்கவும் வாசகர்களுக்கோ, அவ்வூடக பங்களிப்பாளனுக்கோ உரிமை உண்டு. ஆனால் தன் சுயலாபத்திற்காக மற்றொரு அணியுடன் கூட்டுச்சேருதல், வாயில்லாப் பூச்சிகளையும் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டு அறிக்கை விடுதல் கண்டனத்துக்குரியது.

ஆகவே, ஆக்கங்களை எழுதுகையில் நாம் கையிலெடுத்துக் கொள்ளும் சுதந்திரம் என்பது கக்கத்தில் உள்ள குடைக்குச் சமனாகும். அந்தக் குடை பின் நடந்து வருபவரின் கண்ணைக் குத்தாத வரைதான் ஒவ்வொருவரின் சுதந்திரமும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்கிறார்கள் நம் முன்னோர்கள்.

இதைப் போல் ஆயிரம் ஆக்கங்கள் வந்தாலும் மூன்று பாகத்திலும் கூறப்பட்டவை என்னவென்று விளங்குபவர்களுக்குத் தான் விளங்கும். விளங்காதவர்களுக்கு விளங்காது. தூங்குபவனைப் போல் நடிப்பவர்களை தண்ணீர் ஊற்றியும் எழுப்ப முடியாது என்பதை அனைவரும் அறிவோம் தானே. □□□

பிச்சிப்பு

இரண்டு இறகடைய எழிற்று...
சிறககைத்த

பறந்து பறந்து கிளைவிட்டுக் கிளைதாவி
இன்னுமொரு பூவில் இளைப்பாறி

தன் இதழால்

தேனை உறிஞ்சும் பூ

ஒருநாளில் வாடப்பூ...

வானுக்குச் சென்று வரும் பூ...

நான்பெற்ற

சிவன் மலரைச் சிரிக்கவும் அழவும் வைத்து

ஜீவநதி

த. ஜெயசீலன்

என் வீட்டுக் குள்ளும்

வந்தேகும் வண்பூ.

மெல்லப் பறித்து

அழகை இரசிக்க எண்பா

எட்டிப் பிடித்தேன்.

என்கைக்குச் சிக்காமல்

தப்பிக்க எத்தனித்த தருணம்

என் காலடியில்

இதழ் பிடிந்து பவியாகி

உதிர்ந்து போச்சுப் பிச்சிப்பு.

இதழ் 17

யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியப் போக்கும் மீள்பார்வையும் மானியூர் தீபன்

பன்னெடுங்காலமாக ஓவியக் கலை உன்னத வளர்ச்சி கண்டு இன்று பல்வேறுபட்ட சுவைகளுக்கு உட்பட்டு நன்னிலையை அடைந்துள்ளது. "ஒலி, ஓவம்" என்ற வினையடியில் இருந்து 'ஓவியம்' தோற்றம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஓவியக் கலையின் வளர்ச்சிப் போக்கில் சுவர் ஓவியக் கலை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. விண்ணு தர்மபுராணம், ஓவியம் வரையும் முன் சுவரின் மேற்பரப்பு கரியுமியை இறுக்கமான பசையுடன் கலந்து, அரைத்து மேற்பரப்பில் பூசி மட்டப்படுத்தியபின் இதன் மேல் மென்மை யாக மெருகூட்டப்படும்வரை சுண்ணாம்புக் கலவை பூசப்பட வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறு கின்றது. ஓவியக் கலை பற்றிக் கூறும் பழம் பெரும் நூல்களில் விண்ணுதர்ம புராணத்தில் உள்ள சித்திர சூத்திரம் அபிலாஷிதார்த்த சிந்தாமணி, சிவதத்து வரத்தினாகரம், சிற்பரத்தினம், நாரத சிற்பம், சுவாதி சிற்பம், பிரஜாபதி சிற்பம் போன்றன குறிப்பிடத்தக்கவை. சுவரோவியக் கலை

- 1) உலர்சுதை (Tempera)
- 2) ஈரச்சுதை (Fresco)

மரபில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக தீட்டப்பட்டு வருகின்றது. உலர்சுதை என்பது சாந்து உலர்ந்த பின்னர் கோடுகளை வரைந்து வர்ணம் தீட்டும் முறை. ஈரச்சுதை என்பது பூசப்பட்ட சாந்து உலர்ந்து போவதற்கு முன்பு கோடுகளை வரைந்து வர்ணம் தீட்டும் முறையாகும். இம்முறையிலே வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் இன்று பல்தரப்பட்ட இடங்களில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. ஈரச்சுதை முறையில் வரையும் போது பூசப்பட்ட சுதை வரை வர்ணம் உள்ளிழுக்கப்படுவதுடன் நீண்ட காலம் வர்ணம் உதிராமல் நிலைத்து ஜீவநதி

நிற்கின்றது. புராதன காலத்தில் ஓவியங்களை இயற்கையில் இருந்து பெறப்பட்ட வர்ணங்களின் உடாகத் தீட்டி அழகுபடுத்தினர். இவ்வர்ணங்கள் நீண்ட காலம் நிலைத்து நின்றதோடு இன்று வரை ஓவியங்களின் கலை வளப்பைக் கண்டு இரசிக்க முடிகிறது.

யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியக் கலையானது யாழ்ப்பாணத்து இராச்சியத்தினுடைய தொன்மை வாய்ந்த கலைப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. ஆனால் இன்று அவ் ஓவியங்களின் சுவடோ இருந்த இடங்களோ காணமுடியாமல் போய்விட்டமை யாழ்ப்பாண கலை ஆர்வனர் மத்தியில் வியப்பையும் கவலையையும் ஏற்படுத்துகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் சுவரோவியக் கலை ஆலயங்களை மையப்படுத்தி வளர்க்கப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்து பன்னெடுங்காலமாகக் கூறப்பட்டது. இக் கருத்தை முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் ஆலயங்களிலே அதிகமான சுவரோவியங்கள் காணப்படுகின்றமை இக் கருத்தை வலுப்படுத்தும் முகமாகவே அமைகின்றது. ஆகவே இக் கட்டுரையில் யாழ்ப்பாணத்தின் சுவரோவியப் போக்குத் தொடர்பான வரன் முறையை இரண்டு விதமாக எடுத்து நோக்குவோம்.

- 1) சமயம் சார்ந்தவை
- 2) உலகியல் சார்ந்தவை

சமயம் சார்ந்த யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியங்களை 75 வருடங்களுக்கு முன் 150 வருடங்கள் வரையுள்ள கால இடைவெளிக்குள் தீட்டப்பட்டவையாகும். 15ம் நூற்றாண்டோடு ஈரோப்பியர் வருகை யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட தொன்மை வாய்ந்த பழம் பெரும் ஆலயங்கள் இடித்து அழிக்கப்பட்டமை இ கட்டிட, சிற்ப, ஓவிய பண்புகளை அவற்றின் கலை நுணுக்கங்களையும் அறிய முடியாமல் செய்துவிட்டன. அவற்றின் சுவடுகளை இன்று அவர்களால் அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு அரண்களில் (கோட்டை) காணமுடிகிறது. அண்மைக்காலத்தில் கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துரையினால் எழுதப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்துக் பிற்காலச் சுவரோவியங்கள் என்ற நூலில் மட்டும் யாழ்ப்பாணத்தின் சுவரோவியப் போக்கை அறியக் கூடியதாகவுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தின் சமயம் சார்பான சுவரோவியங்கள் என்று நோக்கும்போது புராண இதிகாச வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்துக் கூறும் ஓவியங்களாக காணப்படு கின்றன. வெண் சாந்து பூசிய சுவரிலே ஒட்டு வர்ணங்களையோ, தூள் வர்ணங் களையோ வச்சீரம் போன்ற ஒருவகைப் பசையுடன் சேர்த்து தீட்டி இருக்கிறார்கள். எனவே அவை இயற்கையின் தய் வெய் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி

ஒளி மாங்கி நிறம் குன்றி சிதைந்து போகும் நிலையிலும் எம்மவர்களின் ஓவியங்களை மறைத்து வர்ணம் தீட்டும் மனப் பாங்கினாலும் இன்று இவ் ஓவியங்களின் அழகையும், கலை நுணுக்கத்தையும் காண முடியாமல் போய்விட்டது. இந்து ஆலயங்களில் காணப்படும் தற்காலத்து அதிகமான சுவரோவியங்கள் 1990இன் பின்னர் வரையப்பட்டவைவாக உள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாகேசரி ஆ. தம்பித்துரையின் 'யாழ்ப்பாணத்துப் பிற்காலச் சுவரோவியங்கள்' என்ற நூலிலே மாவிட்டபுர கந்தசுவாமி ஆலய வசந்த மண்டபச் சுவரில் வரையப்பட்ட ஓவியங்களைப் பற்றிக் கூறும் போது, 'திருப்பாற்கடலிலே ஆதிசேடன் மேல் சயனிக்கும் விண்ணு' வாயிற் படியின் இரு மருங்கிலும் '14 பூதகணங்கள் இறகுகளுடன் மத்தளம் வாசித்தல் நடனம் ஆடுதல்' மேல் தீராந்தி ஆகிய உத்தரத்தில் 'அன்னப்பட்டசிகள் நீல வண்ணத் திருமாவின் கீழே 'மாருதப் புரவீகவல்லி அரசிளம் குழந்தையை இடுயில் வைத்த நிலையில்' காணப்பட்ட ஓவியம் என இவ் ஓவியங்கள் இன்று கலையமை அற்றவர்களின் கவனிப்பு இன்மையால் அழிந்த போன அவைம் வருந்தத் தக்கது. இவ் ஓவியங்கள் தொடர்பான அண்மைக்கால ஆய்வுகளின்படி சோழர்களின் கலைப்பாணியை உள்வாங்கி வரையப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தாவடியைச் சேர்ந்த திரு. எம். துரைசாமி என்பவரால் நல்லூர் சட்டநாதர் ஆலயத்திலும் கீரிமலைச் சிறாப்பர் மடத்திலும் கிட்டங்கியிலும் வரையப்பட்ட சுவர் ஓவியங்கள் குறிப்பிடத் தக்கன. கோபுர வாயிலின் மேற்கதையில் இடய வாகனத்தில் அம்மன், அப்பன்; தெற்கு பக்க சுவரில் 'மூலிகவாகனத்திலேறி விநாயகப் பெருமான் சேவலும், மயிலும் புடை சூழ பழனியாண்டி உருவில் முருகப் பெருமான் மண்டப வெளித் தூண்கள் ஊந்தில் ஆலயத்துடன் தொடர் புடைய பெரியார்களின் முழு உருவப் படங்கள், ஆறாவது சுவரில் இவ் ஓவியங் களை வரைந்த துரைசாமியின் தன்னுருவப் படம், கிட்டங்கி சுவர் களில் வரையப்பட்ட இக்குமி, சரஸ்வதி போன்ற ஓவியங்கள் என்பன காணப்பட்டன. இன்று இவ் ஓவியங்களின் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு வெள்ளை பூசி மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

ஜீவநதி

யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியங்களின் வனப்பை நேரில் கண்டு அறிய முடியாத அளவிற்கு அவை பாதுகாக்கப்படவில்லை. தரங்குறைந்த வர்ணப் பாவனை, இயற்கை சீற்றம், கவனிப்பார் இன்மை, பிரதி எடுக்கப்படாமை போன்ற காரணங்கள் வரையப்பட்ட சுவர் ஓவியங்களை மெருகு இழக்கச் செய்துவிட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் பலவகைப்பட்ட சுவர் ஓவியக் கலைஞர்கள் வாழ்ந்து வந்தாலும் அவர்களுடைய ஓவியங்கள் பாதுகாக்கப்படவில்லை என்பது வருத்தத்திற்குரியது. கோப்பாய் கந்தசுவாமி ஆலயம், நீர்வேலி கந்தசுவாமி ஆலயத் தேர் முட்டி, நல்லூர் கந்தசுவாமி ஆலயக்கோபுர வாயில் அதன் தேர்முட்டிக்கு அருகாமையில் உள்ள மடம் என்பவற்றிலுள்ள சுவர் ஓவியங்கள் மயில்வாகனம் காங்காதரன் என்பவரால் வரையப்பட்டவை.

யாழ்ப்பாணத்து மூத்த சுவர் ஓவியக் கலைஞர்களில் செ. சிவப்பிரகாசம் ஓய்வு பெற்ற சேவைக்கால ஆலோசகர் (யாழ்வலயம்) செ. வரதராஜன், வட்டுக்கோட்டையை வதிவிடமாகக் கொண்ட யோகநாதன் மற்றும் மூர்த்தி, மணியம், தீபா, யசிந்தா போன்றவர்களுடன் இலைமறை காயாக எம்மவர்களில் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். சுவர் ஓவியக் கலைஞர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

செ. சிவப்பிரகாசம் அவர்களால் வரையப்பட்ட சுவர் ஓவியங்கள் இன்று நல்லூர் கந்தசுவாமி ஆலயத்தில் காணப்படுகின்ற 50க்கு மேற்பட்ட சுவர் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளார். சிறந்த வர்ணத்தொகுப்பு, வர்ணபிரயோகம், கோடுகளின் போக்கு என்பன மிகத் தரமானவை யாகும். காரைநகர் கருங்காலி முருகன், தொல்புரம் வடக்கம்பரை முத்துமாரி அம்மன், அளவெட்டி கம்பிளாவளைப் பிள்ளையார், அளவெட்டி அளவோடைப் பிள்ளையார், அளவெட்டி வடக்கு தவளகிரி முத்துமாரி அம்மன், அளவெட்டி கரைவச்சு வைரவர், திருநெல்வேலி சிவன், அம்மன் ஆலயம், கடற்கரை மீனாட்சி அம்மன் போன்ற ஆலயங்களில் இன்றும் காணக்கூடியதாக இருப்பதும் அவற்றின் கலை வனப்பை கண்டு களிப்பதும் மகிழ்ச்சிக்கூறிய விடயமாகும்.

செ. வரதராஜன் அவர்களால் வரையப்பட்ட சுவர் ஓவியங்கள் சாவகச் சேரி வீரபத்திரர் ஆலயம், நுணாவில் கண்ணகி அம்மன் ஆலயம், நுணாவில் கொல்கண்டகரைப்பிள்ளையார், கல்லியங்காடு வீராபத்திரர் ஆலயம், கோப்பாய் சித்திர வேலாயுதர் ஆலயம், இருபாலை வைரவர் ஆலயம், புன்னாலைக் கட்டுவன் ஆலயக் கடவை பிள்ளையார், சுதுமலை அம்மன் ஆலயம், சங்கானை முருக மூர்த்தி நவாலி சிந்தாமணிப்பிள்ளையார், கந்தரோடை சிவன், பார்வதி சிறுப்பிட்டி ஞானவைரவர், சிறுப்பிட்டி முத்துமாரி அம்மன், நீர்வேலி ஒல்லை வைரவர், நுணாவில் முருகன் கோயில், போன்ற இடங்களிலும் இன்றும் காணக்கூடியதாக இருப்பது பெருமைக்குரியது. கோடுகளை துரிதமாக வரைந்து வர்ணம் தீட்டுவதில் மிகவும் வல்லவராக காணப்படுகின்றார்.

பரம்பரை பரம்பரையாக சுவர் ஓவியக் கலையை யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்த்து வரும் கலைஞர்களில் யோகநாதன் மூர்த்தி, மணியம், தீபா, யசிந்தா, போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இவர்களுடைய சுவர் ஓவியங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்துள்ள சைவ ஆலயங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றமை, கலை

ஆர்வலர்கள் மத்தியில் வரவேற்பை பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியக் கலைஞர்களால் வளர்க்கப்பட்ட சுவரோவியக்கலை இன்று உன்னத வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஆனால் அவற்றை பேணும் மரபு எம்மிடம் இல்லாமை வருத்தத்திற்குரிய விடயமே. உலகியல் சார்பான சுவர் ஓவியங்கள் என்று நோக்கும் போதும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றன. திரு.எம். துரைசாமி என்பவரால் வரையப்பட்ட கிட்டங்கி சுவர் ஓவியங்களும், Dr.A.செல்வராசா என்பவரால் தனது இல்லத்தில் வரையப்பட்ட நவீன ஓவியம் ஒன்றும், காட்டுன் ஓவியங்கள் சிலவும் குறிப்பிடத்தக்கன. யாழ்ப. பாங்செல் வீதியில் காணப்பட்ட கிட்டங்கியில் 'தடிப்பந்தாட்டம்' ஆடவரும் துரைமாரர்கள், சேவகன் போன்ற சுவர் ஓவியங்கள் ஐரோப்பிய வருகையின் பின்பு அவர் களுடைய கலாசாரத்தை பிரதிபலிக்கும் முகமாக வரையப்பட்டவை யாகும். இவ் ஓவியங்களில் ஒன்றேனும் காண முடியாத அளவிற்கு அழிக்கப்பட்டமை கிட்டங்கி ஓவியங்களின் தனித்தன்மை போக்கு என்பவற்றை அறிய முடியாமற் செய்து விட்டன. 1978ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் Dr.A.செல்வ

ராசா என்பவரால் தனது இல்லத்தில் வரையப்பட்ட சுவர் ஓவியங்களில் நவீன ஓவியம் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. ஓவியம் வரைவதற்கு பயன்படுத்திய சுவரின் மேற்பரப்பு வர்ண ஒத்திசைவு, உருவ ஒத்திசைவு, வர்ண பிரயோகம் போன்றன மிகவும் தரம் வாய்ந்தவை. இவர் ஓவியர் அல்ல. மருத்துவர் ஆவார். விருப்பத்தின் பேரிலேயே ஓவியங்களை வரைந்துள்ளார் இவருடைய ஓவியங்களிலே நவீன ஓவியம் மட்டுமே சிறப்பானது. ஏனையவை காட்டுன் சுவரோவியங்களாகும். வர்ண தெரிவு, வர்ண பிரயோகம் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இன்றுவரை வர்ணங்கள் ஒளி குன்றாமல் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. இல்லத்துக்கு பல தடவை வர்ணம் பூசப்பட்டாலும் ஓவியங்களின் மேல் வர்ணம் பூசி அழிக்கப்பட்டாமல் இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமே.

டால்ஸ்டாய் (Toistoy) என்பவரின் கருத்துப்படி Art is the language of feeling it is not only expression but also transmission of feeling. உணர்வின் வெளிப்பாடு கலை. யாழ்ப்பாணத்து சுவர் ஓவியக்கலை மண்சுவர் மீது சுண்ணாம்புக் கலைவையை பூசி அதன் மேல் ஓவியங்களை வரைதலோடு தொடர்பு பட்டிருந்தது. இன்று நல்ல ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தை சுவர் ஓவியக் கலை பெற்றிருந்தாலும் சுவர் ஓவியங்களை பாதுகாப்பதில் யாழ் மக்கள் பின்னடைவைக் கண்டிருப்பது வருத்தத்தக்கது. பிரதி எடுப்பின்றிக்கால ஒட்டத்தில் வர்ணங்கள் ஒளிகுன்றுதல், உதிர்ந்து போதல் போன்ற காரணங்கள் யாழ்ப்பாணத்து சுவரோவியக் கலையின் தொடர்ச்சியை அறிய முடியாமற் செய்து விட்டன. இனி வரும் காலங்களிலும் தற்பொழுது காணப்படும் சுவர் ஓவியங்களை பாதுகாப்போமா என்பது ஐயத்திற்குரியதே. □□□

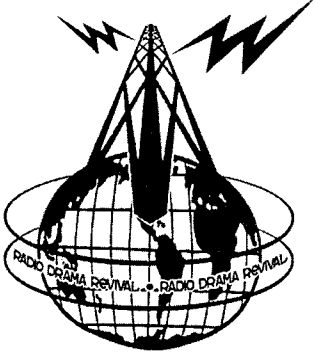
கருணை ரவியின் இரு கவிதைகள்

கோழிகள்

முட்டை ஒன்று
உடைந்து போயிற்று
காகங்களின் கண்கள் முளைத்த
முட்டைக்கோதுகளில்
குழந்தைகளின் விரல்கள்
புழுதியில் உறைந்த கருக்களில்
எவனோ எறிந்த கடதாசித்துண்டு
புழுதி உலிந்த ஈக்கள்
கோழியின் கொண்டையில்
அலகு தேய்க்க
உடைந்தகவலை ஏதுமற்று
கோழிகூடு போகிறது
இன்னொரு முட்டைக்காய்
ஜீவந்தி

சொட்டுச் சொட்டாய்...

சுவரில் தொங்கும்
கடிகாரத்துள் பல்லிகள்.
புணர்ச்சி நீட்சிகளால்
மலைகளாகின்றன முட்டைகள்
நொடி முட்கள் தீணறத் தீணற
உச்சி தொட்டு மகிழும் கனவில்
ஒன்றை ஒன்று கடித்து
முட்களை வளைப்பதுமாய்
உறக்கத்தை தொலைக்கின்றன.
ஏதோவொரு துளையிலிருந்து
பல்லிகளின் எச்ச நொடல்கள்
அறைகளில் வேர்களிட
நீ நேரங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து
மேசைப் பூச்சாடிகளையும்
ஐன்னல் சேலைகளையும்
துடைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்
முட்கள் சொட்டுச் சொட்டாய் - தன்
அசைவை நீறுத்திக்கொண்டிருக்க.

வானொலி நாடகம் அறிமுகம்

எஸ்.பி. குமரன்

வானொலி நாடகம் என்பது ஒரு செவிப்புல சாதனமாகும். வானொலி நாடகம் ஓர் அற்புதமான ஊடகம். அது ஒலி என்ற வாகனம் மூலமாக ரசிகனுடைய மனதில் அரங்கேறுகின்றது. இக் கலைவடிவம் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்த கலையாகும். இன்றும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கலை யாகவும் காணப்படுகின்றது. கலை வடிவங் களிலே மிக மிகக் கவர்ச்சியானது நாடகம். அந் நாடகங்களில் மிகமிக எளிமையானது வானொலி நாடகம். இது வலிமையானது. எளிமையானது. எல்லா வகை மக்களாலும் புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியது. வலிமை பெற்ற கலைவடிவம்.

வானொலி நாடகம் குரல் சார்ந்த தனால் செவிப்புல சாதனமாக காணப்படுகின்றது. பாத்திரத்தின் தொனி, குரல், குரல் இசை, குரல் விளைவுகள் என்பவற்றை கொடுப்பதன் மூலம் காட்சிகள் கற்பனைக்கு விடப்படுகின்றன. வானொலி நாடக வெளியானது மன மேடையை கொண்டுள்ளது. நாடகத்தை கேட்கும் ஒவ்வொரு ரசிகனும் தன் கற்பனைக்கேற்றவாறு பாத்திரங்களை உருவாக்கி தன் கற்பனைக் கேற்றவாறு பாத்திரங்களை உருவாக்கி தன் மன அரங்கில் உலாவ விடுகின்றான். வானொலி நாடகம் மேடை நாடகத்திலிருந்து அதிகம் கற்பனைக்கு இடம் கொடுக்கும் ஒரு வடிவம். கேட்போன் தனது கற்பனையின் ஊடாக படிமங்களை உருவாக்குகின்றான். இதற்கான தூண்டுதல் வானொலி நாடக மூலக் கூறுகளினால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது.

மேடை நாடகங்களில் உள்ளது போலவே எழுத்தாளன், நெறியாளன், நடிகன்,

நடிகர்வோன், போன்றோர் வானொலி நாடகத்திலும் உள்ளனர். எனினும், நேரடியாக கண்களால் காணும் தன்மை இல்லாதது மனக் கண்களால் காணும் தன்மையே வானொலி நாடகத்தில் காணப்படும் தனித்துவமான அம்சமாகும். வானொலி நாடகம் தனித்தன்மையோடு தனிக்கலை உணர்வோடு தனக்கென்று ஒரு தனி இடத்தை உண்டாக்கியுள்ளது.

வானொலி நாடக மூலக்கூறுகள்

1) குரல் (எழுத்துருவில் உரையாடல் / பேசப்படும் சொற்கள்)

மேடை நாடகங்களில் நடிகர்கள் எலும்பும் தசையுமாக தோன்றி நடிப்பர். ஆனால் வானொலி நாடகத்தில் குரல் தான் அனைத்து விடயங்களையும் தீர்மானிக்கிறது. குரல் மூலமே பாத்திரத்தின் பால், வயது, தொழில், உளநிலை, குணாம்சம், பௌதிக தோற்றம், உணர்ச்சிநிலை என்பன வெளிப்படுத்தப்படும். குரல் மட்டுமன்றி சொற்களும் (உரையாடல்களும்) இவற்றை விளக்க முற்பட வேண்டும். இவையே ஒரு படிமத்தை கேட்போரிடையே உருவாக்குகின்றன. வானொலி நாடகத்தில் குரல் நடைமுறைக்கு அப்பால் உருவத்தை தருகிறது. பயன்படுத்துகின்ற குரலில் சமூக நட்புக்கு எதிரான குரலை பயன்படுத்த வேண்டும். இக்குரல்களின் ஊடாக படிமங்களை உருவாக்குகின்றது.

குரல் ஏற்றத்தாழ்வோடு அமைய வேண்டும். நவரச உணர்ச்சிகளையும் குரல்களின்மூலம் வெளிப்படுத்தி பாத்திரத்தோடு நுகர்வோனை ஒன்றிக்க வைக்கக் கூடிய குரல் நடிப்பு அவசியம். வல்லினை மெல்லினை உச்சரிப்புகள் சரியாக உச்சரிக்கப்படவேண்டும். உச்சரிப்பு தெளிவாக அமையாது விடின் சொற்களை கேட்பவர்கள் தவறாக விளங்கிக் கொள்வார்கள்.

உரையாடலில் பிரதானமான குரலுக்கு ஊடாக வெளிப்படுவதில் உடலில் இருந்து வரும் சத்தம் உடலின் எந்தப்பகுதியில் இருந்துவரும் என்பதை காட்டுதல் வேண்டும். அகவயம் உணர்ச்சி சார்ந்தது. புறவயம் வெளி தொழிற்பாடு சார்ந்தது. கடின வேலை செய்பவர் குரல், பயந்த குணாம்சம் உள்ளவர் குரல், வீரம் மிக்கவர் குரல் இவற்றிற்கு இடையே அதன் வயம் மாறுபடும் சொற்கள் அழுத்தப்படுவதன் ஊடாக அதன் பொருள் துணங்கப்படும் உதாரணம் - அங்கு ஒரு 'பெரிய' பொருள் இருக்கிறது.

பாத்திரங்களின் குணம், இயல்பு, பழக்க வழக்கங்களை உள்வாங்கி அவற்றை குரலால் உணர்த்தக் கூடிய அளவிற்கு வானொலி நாடக நடிகர்கள் நடிக்க வேண்டும். வானொலி நாடக குரல் தெரிவிற்கு ஒலி வாங்கியின் முன் நின்று பேசிய பின் தெரிவு செய்வது சிறப்பானதாக அமையும். நேரில் பாத்திரத்திற்கு பொருந்தும் குரல், ஒலிப்பதிவின் பின் பொருத்த மற்றதாகவும். நேரில் பொருத்த மற்றதாகக் கணிக்கப்படும் குரல் ஒலிப்பதிவின் பின் பொருத்தமான குரலாகவும் அமையலாம்.

2) ஒலி விளைவுகள் (சிறப்பு சப்தங்கள்)

ஒலிவிளைவுகள் மூலம், களம், காட்சி, நிலைமை என்பன தீர்மானிக்கப் படுகிறது. ஒலிவிளைவுகளை வானொலி நாடக எழுத்தாளரே கற்பனை செய்து எழுத்துருவில் குறிப்பது நல்லது.

வானொலியில் சத்தங்கள் (ஒலிவிளைவு) பாத்திரங்கள் மூலம் தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டும். ஒலி விளைகளை புரிந்து கொள்ள முடியாத வர்கள் உரையாடலுக்கு ஊடாக சம்பவத்தை விளங்கிக் கொள்வார். வானொலி நாடகத்தில் தூரம், அண்மை, சேய்மை ஒலி விளைவால் காட்டப்படுகின்றன.

3) இசை

இசையானது நாடகத்தில் மன நிலையை எடுத்துக்காட்ட, கருவை அழுத்த, உணர்வுகளை காட்ட, சூழலையும் களத்தையும் நிலைநிறுத்த, பிரதான காட்சிகளுக்கிடையில் தொடர்பை ஏற்படுத்த காட்சி, மாற்றங்களை ஏற்படுத்த பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

உரையாடல்களுக்கு இடையில் இயக்கம், பாத்திரப்படைப்பை மேற்கொள்ள, பண்பாட்டை பிரதிபலிக்க இசை உதவுகிறது. இசை நாடகத்தின் செயலோடு இணைந்து செல்லுதல் வேண்டும். இசைமூலம் நாடக கரு (theme), கட்டமைப்பு (structure), மன நிலை (mood) என்பன ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு கலைத்துவமான படைப்பாகின்றது.

4) மொனமம்

மொனமம், அமைதி, தாமதம் என்பன தொடர்ச்சியான உரையாடல், இசை, ஜீவநதி

ஒலி விளைவுகளுக்கிடையில் வெவ்வேறு அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு பயன்படுத்தப்படும். பாத்திர உரையாடல்கள் தொடர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இடையிடையே செயல்களும் (Action) வரவேண்டும்.

5) ஒலிப்பதிவு

வானொலி நாடகம் ஒலிப்பதிவின் பின்னரே தனது வடிவத்தை முழுமையாகப் பெறுகிறது. ஏனெனின் அது வானொலி என்ற சாதனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒலிப்பதிவில் குரல் தெளிவு, பாத்திரங்களின் குரல், இசை, ஒலி, விளைவுகளுக்கிடையிலான சமநிலை, குரலின் ஏற்ற இறக்கம் ஆகியவற்றை கவனத்தில் கொண்டு ஒலிப்பதிவு மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஏனைய நாடகங்களிலிருந்து வானொலி நாடக எழுத்துரு மாற்றம் பெறும் விடயங்கள்

வானொலி நாடக எழுத்துருவானது மற்றைய நாடகங்களில் இருந்து வேறுபாடுகளை கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். மேடை நாடகத்துக்கு எழுதும் எழுத்துருவை சார்ந்து காட்சி பற்றிய விடயங்கள் மேலோட்டமாக கூறப்படுவதால் வானொலி நாடகத்தில் தெளிவை கொண்டுவரமுடியாது. காரணம் மேடை நாடக அமைப்பு வேறு. தொலைக்காட்சிக்கு திரைப்படத்திற்கு எழுதும் முறைகள் வேறு. இதிலிருந்து வானொலி நாடக எழுத்துரு முற்றிலும் வேறுபட்டது. வானொலி நாடகத்திற்கு காட்சி, களம் என்பவற்றை புலப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு உரையாடல் இசையின் தங்கியுள்ளது. எனவே அதற்கான உரையாடல், இசை, ஒலிவிளைவு என்பன எழுத்துருவில் தெளிவாக குறிக்கப்பட வேண்டும்.

நாடகத்தின் பிரதான கட்டமைப்பு தோற்றவாய் --> முரண் (சிக்கல்) --> எழுச்சி --> உச்சம் --> வீழ்ச்சி --> தீர்வு --> முடிவு போன்றனவாகும். இவ் அம்சங்கள் வானொலி நாடகத்திலும் முக்கியப்படுகின்றது. வானொலி நாடகத்தில் இந்த முரண் (சிக்கல்) பிரதானமானது. முரண் இல்லை எனின் கேட்பவருக்கு சலிப்பு ஏற்படும் இவ்விடயம் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. பாத்திர உணர்ச்சியை மேடை நாடகத்தில் நடிகன் செயல் மூலம் காட்டமுடியும். வானொலி நாடகத்தில் இவற்றை காட்ட உரையாடல் முக்கியப்படுகின்றது. அசைவியக்கம், உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்பன எல்லாம் உரை யாடலில் வெளிப்படுத்தும் முறையில் தங்கியுள்ளது.

நாடக எழுத்துருக்களை விட வானொலி நாடக எழுத்துருவில், காட்சி, சம்பவம், களம், பாத்திர மனநிலை, பால், அந்தத்து, தொழில் என்பவற்றை உரையாடல் மூலம் தத்ரூபமாக அமைப்பதன் ஊடாக வானொலி நாடகத்தின் இலக்கை அடைய முடியும். வானொலி நாடக மூலக்கூறு களான பேசப்படும் சொற்கள், ஒலி விளைவுகள், இசை, மொனமம், ஒலிப்பதிவு போன்ற விடயங்கள் தெளிவாக புலப்படுத்தப்பட வேண்டும். வானொலி நாடகம் கற்றோருக்கு மட்டுமன்றி, படிக்காதவர்களையும், பாடாரர்களையும், குழந்தைகளையும் ஒரே நேரத்தில் கவரவல்லது. இதனால் எழுத்துரு யதார்த்தமாக அமைதல் வேண்டும்.

நாடகத்தில் பேச்சு என்பது நடிகனது உடல் சார்ந்த, பௌதீக வெளிப் பாடுகளோடு இணைந்து கருத்தையும் உணர்விலையும்,

செயல்களையும் வெளிப் படுத்துவதாக அமைய வேண்டும். இவற்றை கருத்தில் கொண்டு வானொலி நாடக எழுத்துரு தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

வானொலி நாடகத்தில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சங்கள்

செவிப்புலன் ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு நுகரப்படும் வானொலி நாடகத்தில் பொருத்தமான இடங்களி லெல்லாம் நாடகாசிரியன் சொற்சித்திரங் களை வரைதல் வேண்டும். இது பிரதிமை படிமம் எனப்படும். சொற் சித்திரங்களை வரையும் காட்சிகளை கேட்போர் தங்கள் மனத்திரையில் கண்டு களிப்பர். அவை தனியாகத் துருத்திக் கொண்டு நில்லாது நாடகத்துள் நன்கு இணைந்திருந்தால் நாடகத்திற்கு அழகு சேர்க்கும். வானொலி நாடகத்தில் ஆண்களே மாறி மாறித் தொடர்ந்து பேசுவதும் பெண்களே மாறி மாறிப் பேசுவதும் ஒரே குரலாக ஒலித்துச் சலிப்பைத்தரும் ஆணும் பெண்ணும் மாறி மாறிப் பேசுவது பாத்திரங்களை இலகுவில் அடையாளம் காண உதவும்.

உரையாடல் பேச்சு வழக்கில் கையாள்வது சிறந்தது. அப்பொழுது தான் நாடகம் எந்தப் பகுதியில் நடக்கிறது என்ற பிரேரமை கேட்போருக்கு ஏற்படும். விதி விலக்காக அரசு நாடகங்கள் செந்தமிழ்ப் பாங்கான மொழிநடையை முழுவதுமாக கொண்டுள்ளன.

வானொலி நாடகங்களில் மிக நீண்ட வசனம் பொருத்தமில்லை. மெளண்டே சிறந்த நட்பு என்று சொல்வார்கள். அம்மௌனங்கள் தாங்கள் சரியாக பயன் படுத்தினால் வெளிப்படையாக சொல்வதை விட கூடுதலாக சொல்லலாம். வானொலி நாடகத்தில் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் தோற்றுவாய், எழுச்சி, உச்சக் கட்டம், வீழ்ச்சி ஆகிய கட்டங்கள் வரும். அவற்றை மனதில் கொண்டே, காட்சியில் நிகழ்ச்சிகள் அமைக்கப்பட வேண்டும். காட்சியை ஒரேயடியாக விழுவிறப்பாக அமைத்துக் கொண்டு போகக் கூடாது. நீண்ட காட்சிகள் அலுப்பைத்தரும். முதல் காட்சியின் கடைசி வசனத்தில் அடுத்த காட்சி ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும்.

நாடக பாத்திர பெயர்கள் நீண்டதாக இராது சிறியதாக இருக்க வேண்டும். காட்சிகள், களங்கள் உரையாடல் மூலம் நன்கு தெளிவுபடுத்தப் படவேண்டும். நாடகம் நடை பெறும் காலத்தை குறிப்பிடும் போது காலம் சரியாக புலப்படக்கூடிய உரையாடல் மூலம் குறிப்பிட வேண்டும். உதாரணம் அதிகாலை எனின் அதிகாலை என நடைபெறும் சம்பாஷணை மூலம் தெரியவரவேண்டும். வானொலி நாடக உரையாடல் யதார்த்தமாகவும் கதை ஓட்டத்தில் தத்துவார்த்தமான தொடர்பும் இருத்தல் அவசியம். ஒலிக் குறிப்புகள் இசை இடலுக்கான பகுதிகள் எழுத்துருவில் குறிக்கப்பட வேண்டும்.

வானொலி நாடக உரையாடல் கலைப்பாகவும் இனிமையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். குறிப்பிட்ட வசனங்களை சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும். உரையாடலுக்கிடையே இடைவெளி, அழுத்த வேண்டிய சொற்களை அழுத்துதல் என்பன சரியாக இருக்க வேண்டும். சில சந்தர்ப்பங்களில் நாடக ஒலிவிளைவுகள் சொற்களால் காட்டப்பட வேண்டும். ஒலிகளை கற்பனை செய்து நாடக பிரதியில் குறித்து விடுவது நல்லது.

சாதாரண நாடகங்களில் நாம் ஒருவரை அடிக்கடி பெயர் சொல்லி அழைத்து உரையாடுவதில்லை. ஆனால் வானொலி நாடகத்தில் பாத்திரங்கள் அடிக்கடி பெயர் சொல்லி அழைக்க வேண்டும். இல்லையேல் யார் பேசுகிறார் என்பது தெரியாமல் போகும். உணர்வு மனநிலைக்கு ஏற்ப உரையாடல் முக்கியப் படவேண்டும். ஒலி விளைவுகள், இசை என்பவற்றிற்கு ஏற்ப உரையாடல் ஒத்துப்போக வேண்டும். நாடக ஆரம்பம், முடிவு தெளிவாக புலப்படுத்தப் பட வேண்டும்.

வானொலி நாடகத்தின் சிறப்புத் தன்மைகள்.

* நாடக அரங்குகளை நாடிச் சென்று நாடகங்களை கண்டு ரசிக்கும் சமையர்கள் கூட இல்லாமல் அவரவர் இல்லங்களுக்கு சென்று மக்களுக்கு இன்பம் தரக்கூடிய வகையில் வானொலி நாடகம் அமைகின்றது.

* எவ்வேலையை செய்து கொண்டும் வானொலி நாடகத்தை கேட்கலாம். விரும்பின இடங்களுக்கு கொண்டு சென்று கேட்கலாம்.

* கண்பார்வை அற்றவர்களும் செவிப்புலன் ஊடாக சுவைக்கலாம். கற்பனை புலமங்களை விருத்தி செய்ய உதவுகின்றது.

* எழுதப் படிக்கத் தெரியாத வர்கள் நவீன சாதனங்களை எட்ட முடியாதவர்களின் பட்டி தொட்டிவரை சென்றடைகிறது.

மக்களுக்கு சிந்தனை ரீதியான கருத்தியலை கேட்போர் அறியாமலேயே புரிய வைப்பது வானொலி நாடகத்தில் தனிச்சிறப்பாகும். இன்று சில வானொலி நாடக படைப்புகள் அதன் பண்புகள், பாணி, கட்டமைப்பு போன்றவை சிதைக்கப்பட்டு உருவாக்கப்படுகின்றன.

வானொலி நாடகம் அதற்கென வரையறுக்கப்பட்ட பண்புகள், கட்டமைப்புகளுடன் உருவாக்கப்பட்டு ஒலி பரப்பப்படும் போது அதன் தாக்கம் உண்மையான நுகர்வோன் மனங்களை வென்ற கலைப்படைப்பாக சங்கமிக்கின்றது. □□□

எண்ணிலாக் குணமுடையோர் - 07

யோகேஸ்வரி சீவப்பிரகாசம்

“அப்பாடா. சரியான வெயில் வாட்டி எடுக்குது. இருண்டால் குளிர் தாங்க முடியாமலிருக்கு. பனிகாலமெண்டால் இப்பிடி மனிசரை வாட்டி எடுத்துப்போடும். உங்கடை வீட்டிதைதான் இந்தக் காலத்துக்கு எந்தமாதிரி முத்தத்து வேப்பமரத்துக்குக் கீழே வாங்கு போட்டிருக்கிறியள். இதிலை இருக்க ஒரு இதந்தான்.”

கூறிக் கொண்டே வாங்கிலமர்ந்திருந்த மிரணாளினிக்குப் பக்கத்திலே வந்திருந்தாள் சத்தியலட்சுமி. குப்பென்று வியர்வை நூற்றமடித்தது. அவள் அணிந்திருந்த சட்டை “நான் தண்ணீரைக் கண்டு பறநாட்களாகின்றன” எனப் பறைசாற்றியது. முன்பு இவள் சேலைதான் கட்டிக்கொண்டு வருவாள். சட்டை அணிபவர்களைக் கேலிசெய்வாள். இப்போது வீட்டிலே போட்டிருக்கும் சட்டையுடனேயே அயலெங்கும் சென்றுவருகிறாள்.

“இப்ப அக்காவும் சட்டையோடையெளிக்கிடத் தொடங்கிவிட்டா, ஏன் சேலை உடுத்துறேல்லை?” மிரணாளினி கேட்டாள்.

“உங்கை எல்லாரும் பாவாடை சட்டை, அல்லது சட்டையோடையோடையே திரியினம். இது சுகமான உடுப்பு, பிள்ளை நானும் சட்டையோடையெளிக்கிடத் தொடங்கிவிட்டன். அதுசரி மைதிலிக்கு டெங்குக் காய்ச்சலாம். உங்களுக்குத் தெரியுமே?”

“எந்த மைதிலி?”

“அதுதான் உவள் ஓடுகாலி மைதிலிக்கு”

“ஏன் அவளை ஓடுகாலி எண்டு சொல்லுறியள்? அவள் காதலிச்சவனைக் கட்டினது பிழையே? தாய்தகப்பன் பெடியன்ரை வீட்டுக்காற ரோடை இப்ப ஏதோ கோவமெண்ட உடனை அவனை விட்டிட்டு வேறே கலியாணஞ் செய்யச் சொல்லுறியளோ?”

“நீ சொல்லுறதுஞ் சரிதான் பிள்ளை. முந்தி இரண்டு குடும்பங்களும் அந்தமாதிரிக் கொண்டாட்ட மாயிருந்தவை. அந்தப் பெடியன்ரை தங்கச்சியாற்றை சாமத்தியச் சடங்கிலைதான் பிடுங்குப் பட்டவை. மைதிலியும் அவளும் அதுக்கு முதலே விருப்பப்பட்டிருந்தவை. தங்கடை சண்டைக்காக அதுகளைப் பிரிக்கப்படாதுதான். மைதிலி

கெட்டிக்காரி, அவ்வளவு பிரச்சினைகளுக்குள்ளையும் விடேன் தொடேனெண்டு நிண்டு கலியாணங் கட்டிப்போட்டாள். ஒரு நல்ல பிள்ளை. அதுகளைப் பிரிக்க வேணுமெண்டு வலு மும்முரமாய் நிண்டது சுலோஜினிதான். அதுதான் உங்கடை மச்சாளைத் தான் சொல்லுறன். என்னென்ன வெல்லாம் சொல்லித் திரிஞ்சுவ தெரியுமே? சொல்லுறெண்டு குறை நினைக்காதேங்கோ, பாம்புக்குப் பல்லிலை தான் விசம். இவளுக்கு உடம்பு முழுதும் நஞ்சு. அதுவும் மூளை கொடுமமான நஞ்சாலையே செய்தது. இரண்டு தடி ஒண்டாய்க் கிடக்க விடாள் கண்டியோ?”

“ஸ்... ஸ்... அக்கா, மச்சாள் உள்ளுக்குப் படுத்திருக்கிறா. மிரணாளினி தணிந்த குரலில் இரகசியம் பேசுகிறாள்.

“உள்ளுக்கோ?”

“ஓமோம்.. பத்துமணிபோலை வீட்டை வந்தா. வந்ததீங்கள் சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோ எண்டன். சாப்பிட்டிட்டு ஒருக்காத் தலை சாஞ்சு போட்டுப் போவமெண்டு படுத்திருக்கிறா”

“நான் அவைவச் சொல்லேல்லை. பெடியன்ரை மாமிக்காறி ஒருத்தி இருக்கிறா. அவ்வையல்லோ சொன்னனான். அவவுக்குத் தன்ரை பெட்டையைக் கட்டிக்குடுக்கிற யோசனை கண்டியளோ?”

“அவனுக்கு சுலோஜினி எண்ட பேரிலை மாமியிருக்கிறதாய் எனக்குத் தெரியேல்லையே. அவ எனக்கு மச்சாளோ?”

மிரணாளினி, சத்தியலட்சுமி குறிப்பிடும் ஆளை அடையாளங்காண முடியாமல் மூளையைக் கசக்கினாள்.

சத்தியலட்சுமியின் சுருண்ட கேசம் பறந்து கொண்டிருக்க கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் பின்புறத்தில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த கொட்டைப்பாக்குக் குடுமி கலைந்து கீழே தலை நீட்டிப் பார்க்கவும் அவள் இலாவகமாக அதனைத் தன் சுண்டுவிரலிலே சுற்றி, குடுமியாக்கி மீண்டும் ஓட்டவைத்துக் கொண்டாள்.

“அண்டைக்கு அவவைக் காட்டினவை எனக்குப் பிழையாய்ச் சொல்லிப்போட்டினம் போலை, உங்கடை மச்சாள் சுலோஜினி பத்தரைமாற்றுத்

தங்கமெல்லோ? அவ்வை நான் குறை சொல்லுவனோ? நீங்களும் மாறி விளங்கிப் போட்டியள். நானும் சங்கக்கடைக்குப் போக வேணும். அதுவும் யாரோ அள்ளி வைக்கப் போட்டினம். முந்தி நான் பக்கத்துவீட்டு காயத்திரியிடையே பங்கீட்டு அட்டையைக் குடுத்து விட்டால், அவகொண்டுபோய் தன்னுடைய அட்டையை அடுக்கக்கை சேர்த்து அடுக்கிவிட்டிருவா, நான் சமைச்சுப்போட்டுப் போனால் உடனை எங்கடையீட்டு பங்கீட்டுச் சாமான்களை வாங்கிப்போடுவன்.

இப்பிடிச் செய்யக்கூடாதெண்டு ஆரோ அநியாயப்படுவார் எழுதிப்போட்டினமாம். போய் வரிசையினை நிண்டுதான் சாமான் வாங்க வேணும். இதுகளுக்கு ஏனிந்த வேலையோ? எழுதத் தெரிஞ்சால் எல்லாத்துக்கும் பெட்டிசன் போடுறதே? உதுகள் கை முறிஞ்சு கிடந்தமுந்த வேணும்”

“ஒழுங்கு முறைப்படி வந்தெடுக்கச் சொல்லுறது பிழையோ?” மிரணாளினியின் குரலிலே கோபந்தெரிந்தது.

“உங்கை எல்லாம் ஒழுங்குமுறைப்படியே நடக்குது. ஆபத்தவசரத்துக்கு வாங்கினால் என்ன?”

“வரிசையினை கனநேரம் நிக்கக்கை ஒரு அவசரமெண்டால் முன்னுக்கு நிக்கிறவைவிட்டைக் கேட்டிட்டுப் போய் வாங்கலாம். இது எந்தநாளும் அதிகமானபேர் இப்பிடி முன்னுக்கு நிக்கிறவையிட்டைக் கொடுத்து வைச்சிட்டு நினைத்தநேரம் வந்து வாங்கிக்கொண்டு போகினம். வரிசையினை ஒழுங்காய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறவையை விசரரெண்டு நினைக்கினம் போலை. சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தன். வரவர இந்த விளையாட்டுக் கூடிக்கொண்டு போச்சு. பொறுக்கலாமல் நான்தான் எழுதிக்கொடுத்தனான்”

மிரணாளினி பொரிந்துதள்ளினாள்.

“நீங்களே எழுதிப்போட்டது? நீங்கள் செய்ததுஞ்சரிதான். காலமையிளையிருந்து வரிசையினை காவலிருக்க, நடுவினை வந்து மற்றவை உடனை வாங்கிக்கொண்டு போனால் கோபந்தானே வரும். அப்பிடிச் செய்யிறதும் பிழைதான். இப்ப அவரவர் போய் ஒழுங்காய் வரிசையினை நிண்டு வாங்குகினம். ஒருதருக்கும் பிரச்சனையிலலை. அப்ப நான் வரட்டே? இப்ப போய் நிண்டால்தான் வாங்கிக் கொண்டுபோய் உலை வைக்கலாம்”

சத்தியலட்சுமி எழுந்து நடக்கிறாள்.

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

1) 'அவை' கலை இலக்கியவட்டத்தின் 23ஆவது ஒன்றுகூடல் அதன் அமைப்பாளர் த.கலாமணி அவர்களின் இல்லமான கலை அகத்தில் 2009.12.31 அன்று இடம் பெற்றது. இந்நிகழ்வில் 'காலம்' தெணியான் சிறப்பிதழ் அறிமுகம் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு யாழ். தேசியக்கல்லூரி சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் பா.தனபாலன் தலைமைவகித்தார். நூலின் அறிமுகத்தை விரிவுரையாளர் இ.இராஜேஷ்கண்ணன் நிகழ்த்தினார். தெணியான் பற்றிய குறிப்புரைகளை ஓய்வுபெற்ற அதிபர் அ.விஜயநாதன், விமர்சகர் சி.வன்னியகுலம், ஆசிரியர் பா. இரகுரன், கலாநிதி த.கலாமணி ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். 'நாவேந்தர்விருது', 'ஆளுநர் விருது' என்பவற்றை பெற்றுக் கொண்டமைக்காக தெணியான் அவர்களுக்கு கௌரவிப்பும் இடம்பெற்றது. ஏற்புரையை நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெணியான் வழங்கினார். நன்றியுரையை ஜீவநதி ஆசிரியர் நல்கினார்.

2) 'அவை' கலை இலக்கிய வட்டத்தின் 24ஆவது ஒன்றுகூடல் அதன் அமைப்பாளர் த.கலாமணி அவர்களின் இல்லமான கலை அகத்தில் 2010.01.05 அன்று இடம் பெற்றது. இந்நிகழ்வில் எழுத்தாளர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் 'பதிப்பியலும் எனது அனுபவங்களும்' என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். இந்நிகழ்வுக்கு நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெணியான் தலைமை வகித்தார். கருத்துரைகளை, பா. தனபாலன், வேல் நந்தகுமார், சி.பர்வதாமணி, க.தர்மதேவன், தெணியான், பி.கிருஷ்ணானந்தன், க.பரணீதரன், இ.இராஜேஷ்கண்ணன், சு.குணேஸ்வரன், த.கலாமணி ஆகியோர் வழங்கினார்கள். இந்நிகழ்வில் மீரா பதிப்பகத்தின் 100ஆவது வெளியீடாக வடமராட்சி எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிடுவதற்கான கதைத் தேர்வாளர்கள் ஆக தெணியான், சி.வன்னியகுலம், ஆ.இரத்தினவேலோன், த.கலாமணி, Dr. M.முருகானந்தன், இ.இராஜேஷ்கண்ணன் ஆகியோரை ஆ.இரத்தினவேலோன் தெரிவு செய்தார்.

ஜீவநதி

பேசும் இதயங்கள்

(1) வணக்கம், புத்தாண்டில் புதுப்பொலிவுடன் வந்திருக்கும் ஜீவநதி மென்மேலும் வளர வாழ்த்துகிறேன். மாதசஞ்சிகையாக மலர்ந்திருப்பதைக் காணும் போது ஒரு குழந்தையின் வளர்ச்சியைப் பார்க்கும் மகிழ்ச்சி என்னுள் எழுந்தது. 'ஞானம்' ஆசிரியரைத் தொடர் கட்டுரை எழுதவைத்த திறமையையும் பாராட்டுகிறேன். இந்தத் திறமைகள் உங்களிடம் மேலும் வளரவேண்டும்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் (கோப்பாய்)

(2) வணக்கம் புத்தாண்டு வாழ்த்துகள். கவிதைச் சிறப்பிதழில் ஏ.இப்பால் கட்டுரை என்னை பெரிதும் ஈர்த்தது. அதனை மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தைத் தூண்டியது. 'ஜீவநதி 16வது இதழிலிருந்து மாத சஞ்சிகையாக வெளிவர உள்ளதாக ஆசிரிய தலையங்கங்கள் கூறுகிறது. வடக்கிலிருந்து வசந்தமாக 'ஜீவநதி' வருவது பாராட்டுக்குரியது. தலித் இலக்கியமுன்னோடி கே.டானியல் பற்றி கட்டுரை எனக்கு உவப்பானது. கே.டானியல், கவிஞர் முருகையன் பற்றியும், அவர்களின் திறமை பற்றியும் இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டியது நமது கடமை யாகும்.

அந்தனிஜீவா (கொழும்பு)

(3) நாளுக்கு நாள் ஜீவநதியின் வளர்ச்சியைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடையும் வாசகர்களில் நானும் ஒருவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன். வடக்கில் ஊற்றெடுத்த ஜீவநதி கிழக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலும் பாய்ந்தோடி வருவதனையிட்டு ஆனந்தம் கொள்கிறேன். இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அனைவரினது இல்லங்களிலும், அவர்களின் உள்ளங்களிலும் மல்லிகை, ஞானத்தோடு ஜீவநதியும் வாசம் செய்வதனையிட்டு பெருமிதம் அடைகிறேன். இருமாத இதழ் இனி மாத இதழாக வருவதனையிட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். வளர்ந்துவரும் இதழொன்று வளர்ந்துவிட்ட இதழைப்போன்று இருப்பதனை யெண்ணி வியந்து நிற்கிறேன். ஆசிரியரின் அயராத முயற்சியும் உழைப்பும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் உற்சாகமும் உள்பங்களிப்புமே இதற்குக் காரணம் என நினைக்கும்போது புளகாங்கிதமும் அடைகிறேன்.

பேருவளை றவீக்மொஹிதீன் (பேருவளை)

(4) தங்கள் ஜனவரி இதழில் வெளியான 'சமூக மேம்படுத்துநர்கள்' என்ற சிறுகதையைப் படித்தேன். மனித அவலங்களுள் வாழ்கின்ற எத்தனையோ பேருக்கு வறுமை என்பது பெரிய பிரச்சினையாக உள்ளதை இன்று பலரும் மறந்துள்ளனர். ஏழைகளின் இதய வேதனையை அறியும் ஆவலோடு ஏழைத் தாய்க்கு தொடர்ந்து பேச வாய்ப்புக் கொடுத்த உயர்கல்வி அதிகாரியின் மனிதம் - புரிந்துணர்வுடன் கூடிய பரிந்துரைகள் வரவேற்கத்தக்கன. அருட்திரு அடிகளின் சிறுகதை போன்று உள ஆற்றுப்படுத்தல் சிறுகதைகளை வழங்கவேண்டியது இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும்.

பொ.தவபாலன் (திருகோணமலை)

(5) ஞானம் சஞ்சிகை தி.ஞானசேகரன் ஐயா அவர்களின் "எனது இலக்கியத் தடம்" வாசிப்பினைத் தூண்டுவதாகவும் ஒற்றொழுக்காகவும் இருக்கின்றது. தன்னடக்கத்துடன் தான கடந்து வந்த பாதையை தன் மனவுணர்வுகளோடு விபரிக்கும் பாங்கு பாராட்டத்தக்கது. "எண்ணிலாக் குணமுடையோர்" எழுதும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் நறுக்கெனச் சொல்ல வந்த விடயத்தை அழகாகச் சொல்லும் பாங்கு அலாதியானது.

சு.பத்மராணி (அச்சுவேலி)

(6) 16வது ஜீவநதி கிடைத்தது. மாதசஞ்சிகையாக ஜீவநதி வெளிவருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. மாதாந்தம் வெளிவரும் ஜீவநதிக்கு பாராட்டுகள் என்றொன்றும் எனது ஆதரவு ஜீவநதிக்கு உண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபடி இவ்வாறான ஒரு முயற்சி அருமை தலைவணங்குகிறேன். ஒவ்வொரு வெளியீட்டுமும் ஜீவநதி குழாம்படும் அவஸ்தைகளும் முயற்சிகளும், ஜீவநதி அழகாக கையில் தவழும் போது ஊக்கிக்க கூடியதாக இருக்கிறது. தொடர்ந்து ஜீவநதி சாதிக்க எனது வாழ்த்துகள்.

வை.சாராங்கள் (மட்டக்களப்பு)

வெண்நிலா

சிகை அலங்கரிப்பு நிலையம்

- முடிவெட்டுதல்
- மொட்டை அடித்தல்
- சேவ் எடுத்தல்

செவ்வர் முகல் முடிவேடர் வரை....

நெல்லியடி

உரிமையாளர்: கண்ணன்

வெண்நிலா சிகை அலங்கரிப்பு நிலையம்

பிரதான வீதி, நெல்லியடி.

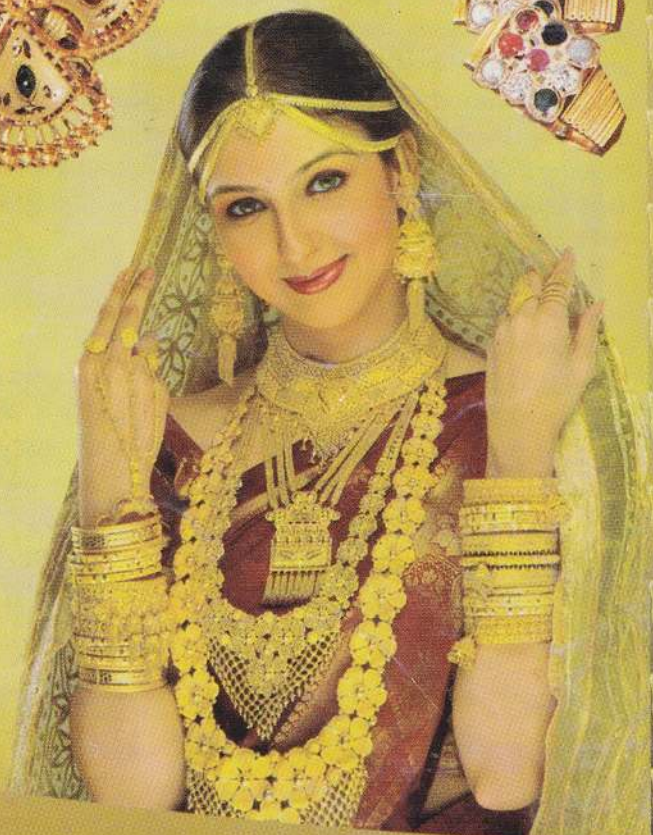
Digitized by Noolaham Association
noolaham.org | aavanaham.org

நங்கையர் விரும்பும் நவநாகரீக ஆபரணங்களுக்கு

சிறி ராம் ஜ்வல்லர்ஸ்

Sri Ram JEWELLERS

தங்கப்பவுண் நகை வியாபாரம்

193, கஸ்தூர்யார் வீத்,
யாழ்ப்பரணம்.

தொடர்பு : 021 2228334

0777-730567

தவீன வடிவமைப்புகளில் அழகிய தங்க
நகைகள் 22 கரட் தங்கத்தல்
குறித்தவணையல் உத்தரவுகளுக்குடன்
செய்து கொடுக்கப்படும்.